PRIS: 30 ØRE

HJEMMET

NR. 5 — 36. AARG. · TIRSDAG DEN 31. JANUAR 1933 · KR. 3.90 KVARTALET

Hvem vandt de 500 Kr. i Børnenes Juleopgave?

„Brasiliens Kejser vilde være Skolelærer" — Fortællinger — Filmssider i Farver — Humor.

Tarmforstoppelser ophører for bestandig.

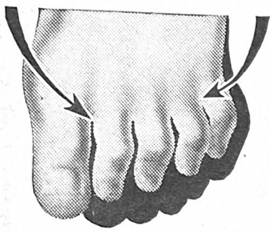
Uheldige Følger af moderne Afmagringskure ophæves ad vegetarisk Vej.

Seks sjældne Naturprodukter fra seks forskellige Lande anvendes til Fremstillingen af Dr. Brandreths Piller — et lægevidenskabeligt Produkt, der faar Tarmforstoppelser til at ophøre paa naturlig Maade. Derfor kan De bruge dem hele Livet igennem — om nødvendigt hver Aften. De er vegetabilske og uskadelige — de virker mildt, men usvigelig sikkert og bringer Dem ikke i Vane med at tage Afføringsmidler. Dr. Brandreth's Piller virker kun i Tyktarmen og forstyrrer derfor ikke Fordøjelsen. Faas paa alle Apoteker, Kr. 1.25 pr. Æske. General-Repræsentant Pharmacal Trading Co. Ltd., Rosenvængets Allé 15, København Ø.

Jouventine de Junon

2 Kr. 50 Øre pr. Flaske.

„Centro", Kattesundet 14. København K.

Ondet Mellem Deres Tæer Kan Være Alvorligt

De første Symptomer paa en meget alvorlig Fodlidelse finder man mellem Tæerne. Huden bliver fugtig, sprækker og skaller af, eller den er bleg, fortrykket, kløende og betændt, ofte med ilde Lugt. Disse Symptomer tyder paa "Athlete's Foot", som skyldes en Snylter: Tinca Trinchophyton.

For hurtigt at blive af med Ondet, køber man en Pakke Rodelle Saltrater. Held saa meget deraf i Vandet, at den frigjorte Ilt giver dette samme Udseende som frisk Mælk. Saasnart De har sat Deres Fødder i dette Bad, angriber og dræber Ilten Snylteren; Ilten trænger dybt ned i Porerne og blødgør haard Hud og Ligtorne, saa at De kan fjerne disse smertefrit med Rod, og det hele. Ømhed, Hævelse, Frostknuder og Knyster forsvinder og mangen Gang kan De efter et eneste Saltratbad bruge Skotøj, der er et helt Nummer under det sædvanlige.

Faas i alle Schous, Schreiber & Carl Petersens, Blaagaards og Tatols Udsalg, samt paa ethvert Apotek, i alle Materialhandeler, Parfumerier og Sæbehuse.

---

og saa en

CARLSBERG

Gamle

EN DRIK

FOR

MANDFOLK

●

CARLSBERG

NORDENS STØRSTE

BAJERSKØLBRYGGERI

Gør som jeg og Tusinde andre!

brug OATINE hver Dag, Morgen og Aften. Der findes ingen mere velgørende Creme for Huden — intet sikrere Beskyttelsesmiddel mod Vinterens bidende Blæst og tærende Taage! OATINE er nemlig rensende og nærende paa samme Tid. Cremen trænger dybt ind i Porerne og giver Huden den friske, ferskenbløde Teint, der virker saa flatterende. Brug OATINE CREME om Natten og OATINE SNOW om Dagen som Underlag for OATINE PUDDER. OATINE er ualmindelig drøj i Brugen — derfor billig!

Forlang udtrykkelig Oatine og tilbagevis alle Efterligninger.

OATINE OG OATINE SNOW
i Krukker à Kr. 2.50 og 5.00 (3 Gange mere Indhold) samt i Tuber à Kr. 2.50 og til Haandtaskebrug à Kr. 1.25

OATINE TOILETSÆBE
i Brugen ualmindelig drøj. — Faas i 3 Størrelser à Kr. 2.00, 1.50 og 75 Øre

OATINE PUDDER
er usynligt paa Huden og fint parfumeret. — I Luksuspakning à Kr. 1.50 og 3.50, i Æsker à Kr. 2.50 samt som fast Pudder à Kr. 2.00

Oatine

THE OATINE COMPANY - KØBENHAVN - PARIS - LONDON

• INDHOLDSFORTEGNELSE •

31. JANUAR 1933

MELLEM OS OG LÆSERNE

Fra Spaniens Gesandt her i Danmark har vi modtaget følgende Brev:

Herr Redaktør!

I Deres Ugeblad „Hjemmet" har jeg haft Lejlighed til at læse en Artikel „Danmark set fra Spanien", skrevet af Jørgen Rannden. Denne omtaler en Bog af den spanske Forfatter Juan Perez Zuniga med Titlen „Carne Congelada", hvis humoristiske Mening er blevet misforstaaet af Artikelskriveren, som fastholder, at den omtalte Bog er alvorlig ment og ikke er en satirisk eller humoristisk Skildring.

For at undgaa forvrængede Forestillinger og i Sandhedens Interesse føler jeg mig forpligtet til at meddele Dem, at Forfatteren Juan Perez Zuniga er en humoristisk Skribent, kendt i Spanien for sit Lune, og han har aldrig skrevet noget alvorligt; i sine Værker forsøger han ofte at latterliggøre forskellige af Livets Sider i Spanien, udelukkende med det Formaal at underholde sine Læsere.

Ingen, der tænker lidt nærmere derover, kan forestille sig, at nævnte Bog er alvorlig ment, og Hr. Ranndens fejlagtige Paastand beviser kun hans manglende Kendskab til Forfatterens litterære Arbejder.

Disse Linier skrives for at undgaa enhver fejlagtig Opfattelse af den spanske Forfatters Bog.

Med Højagtelse
Ginés Vidal.
Spansk Minister.

Den unge Forfatter, Niels Anesen, har til næste Nummer af „Hjemmet" skrevet en Spidsartikel om et Besøg, han under sin Rejse til Canada og de Forenede Stater aflagde hos Indianerne i det nordvestlige Saskatchewan.

Leck Fischer har til næste Nummer skrevet en Fortælling, som er sikker paa at vække Interesse: „Manden med Arret". Den handler om en Redaktør og den Mand, han afslørede som Forbryder.

Andre Fortællinger er: „En anden Dames Kuffert", der baade rummer Mystik og Kærlighed; „Monicas Fortid", som handler om to unge Ægtefolk, der skilles og finder hinanden igen; samt den yderst ironiske „Kontinent-Ekspressen".

„Hjemmet"s Erhvervskort — en Nyhed!

„Hjemmet" har udgivet et Danmarkskort, der er noget helt nyt i den Retning. Selvfølgelig er det forsynet med alle de geografiske Navne og Amtsgrænser og lignende, men ved Siden af er det et Erhvervskort, der viser, hvad vi producerer og fabrikerer herhjemme.

Men hvordan kan det gøres paa et Kort, vil man spørge. Jo, det er gjort paa den fikse og praktiske Maade, at Billedsignaturer, der viser og nævner de forskellige Varer og Produkter, er indarbejdet paa selve Kortet, saa man straks kan se, hvad dér fremstilles hvert enkelt Sted.

Saaledes opnaar man den Fordel, at man baade ser hele Landet for sig i store Træk og samtidig paa et Øjeblik kan gøre sig klar i Enkeltheder, hvilke Erhverv der er særegne for hver enkelt Egn og By. Kortet er 74×100 cm. Det er lakeret, forstærket med Lærredshjørner og monteret paa sortlakerede Træstokke og med Strop.

Vi sender dette Kort til alle Landets Skoler, men maaske ogsaa en Del af vore Læsere kunde have Lyst til at anskaffe „Hjemmet"s Erhvervskort. Kortets Pris er Kr. 4.50 pr. Stk., men vi tilbyder vore Læsere det for Kr. 2.50 pr. Stk. + Porto.

UDGIVET AF EGMONT H. PETERSENS FOND
GUTENBERGHUS — KØBENHAVN K.

Ansvarhavende Redaktør: Roger Nielsen. Ansvarlig for Udgiverne: Ole Sunde.

Bidrag til „Hjemmet" adresseres til Redaktionen og maa være maskinskrevne samt bilagt Returporto. „Hjemmet" behandler alle Manuskripter med Omhu, men paatager sig intet Ansvar for dem. Alt Stof i „Hjemmet", Tekst saavel som Billeder, er erhvervet med Eneret for Skandinavien.

Forbud: Dette Blad maa ikke udlejes i erhvervsmæssigt Øjemed.

Spørgsmaal, der ønskes besvaret i „Hjemmet", maa adresseres til „Hjemmet"s Redaktion. Selv om Spørgeren ikke vil have sit Navn i Bladet, men kun et Mærke, maa han til Redaktionen opgive Navn og Adresse — ellers gaar Brevet i Papirkurven uden at blive besvaret. Vi maa anmode Spørgerne om at have Taalmodighed og ikke vente Svar i først udkommende Nummer af Bladet. Vi modtager mange Spørgsmaal, og det tager ofte lang Tid at skaffe nøjagtige Svar. Disse aftrykkes i Bladet i den Rækkefølge, i hvilken de fremskaffes. Samtidig meddeler vi, at indviklede juridiske samt alle medicinske Spørgsmaal ikke bliver besvaret.

Spørgsmaal:
En ugentlig Holder af Bladet. Hvad er der at gøre ved en meget uren og fedtet Ansigtshud? 159½ cm høj og spinkelt bygget, Vægt? Hvilket Middel er ufarligt at bruge til Fjernelse af en stærk Haarvækst paa Armene?

Svar:
For det første skal De helst undgaa alle fede Spiser, navnlig en Ting som Gaasefedt kan hos mange Mennesker straks fremkalde Filipenser. De maa sørge for at holde Deres Mave i fuldkommen Orden. Køb paa Apoteket en Svovlrysteblanding, som De Morgen og Aften gnider Huden ind med. Brug ikke en for fed Crème og vask Dem Morgen og Aften i ganske almindelig Sæbe. Det betyder meget, at De om Aftenen, før De gaar til Ro, renser Deres Hud godt ved for Eksempel med en Tot Vat med lidt Crème paa at gnide den grundigt af. Herefter anvendes Svovlrysteblandingen. — De bør veje ca. 51,4 kg. — Med Hensyn til Midler, der kan fjerne generende Haarvækst, maa vi henvise til Annoncespalterne. S. S.

Spørgsmaal:
Bob. Da jeg gned nogle Vorter med en Lapisstift, kom jeg til at gnide udenfor, hvorved Huden blev sort. Raad udbedes.

Svar:
Friske Lapispletter kan fjernes ved, at man fugter dem først med Jodspiritus og derefter med Ammoniak. Gamle Lapispletter fjernes derimod kun ved Slid. De kan prøve at gnide Pletterne forsigtigt med Pimpsten. Hjælper dette ikke, maa De lade Tiden slide dem bort. S. S.

Spørgsmaal:
En Holder. Saa snart jeg bliver svedt, begynder en irriterende Kløe over hele Kroppen, navnlig er det slemt i Hovedbunden. Raad udbedes. Hvorledes kan mit Haar blive mere blødt og smidigt? Kan „Hjemmet" ikke hver Uge bringe en Krydsordsopgave?

Svar:
Bad, saa hyppigt det er Dem muligt, og vask Haaret mindst hver fjortende Dag. De kan udmærket benytte Sæbe og Børste til Hovedbunden. Anvendelse af Brillantine vil sikkert hjælpe paa Haaret. — Vi har tidligere bragt Krydsordsopgaver, men holdt op, da de ikke syntes at vække særlig stor Interesse blandt vore Læsere. S. S.

Spørgsmaal:
Ditterne. 18 Aar, 158 cm høj, og 22 Aar, samme Højde, Vægt? Kan man spise Æbler mellem Maaltiderne, uden at det virker fedende. Er Appelsiner afmagrende?

Svar:
Vægten bør være ca. 50,4 kg og 52,8 kg. — Ja, Æbler feder ikke. Appelsiner virker kun afmagrende, naar de erstatter et Maaltid. S. S.

Spørgsmaal:
En ubenævnt. De bedes venligst give mig et Raad mod fedtet Haar. 17 Aar, 152 cm høj, Vægt?

Svar:
Mod fedtet Hovedbund er Svovlrysteblanding — som kan faas i Haandkøb paa Apoteket — et glimrende Middel. Men anvender De Svovlrysteblanding til Hovedbunden, maa De vaske Haaret ret ofte, da der ellers lægger sig et synligt Svovlpulver i Haaret. Er det Dem ubekvemt at vaske Haaret saa ofte, kan De af en lille Linnedklud lave Dem en Pose, hvori De kommer almindelig Risstivelse, som De selv pulveriserer. Giv Haaret en Omgang Pudder hermed, naar det er fedtet, og red det derefter godt ud igen. Dette er dog ikke et helbredende Middel som Svovlrysteblandingen. — Vægten bør være ca. 46,9 kg. S. S.

E. H., Rødovre. Den tilsendte Del af en Planterod var ødelagt af en Larve, men Materialet var saa ringe, at Plantens Art ikke med Sikkerhed kunde bestemmes. Det er nødvendigt at give nærmere Oplysninger for at kunne faa et vejledende Svar. R.

Nerium. En Nerium skal i Sommertiden have saa megen Sol som muligt og rigelig Vanding og helst Gødningsvand eller opløst Kunstgødning een Gang om Ugen. I Vintertiden skal Planten helst staa lyst og køligt, men dog frostfrit og skal vandes noget mindre end i Sommertiden. En mørk Plads i stærk Kakkelovnsvarme er ødelæggende for Planten. R.

Abonnementshæfterne til Det ny Teater.

Vi gør opmærksom paa, at de gamle Abonnementshæfter fra Sæson 1931—32 snart ikke længere kan bruges. Der er ikke mange af disse Hæfter tilbage hos Publikum, men de, der er, maa benyttes inden 1. April i Aar. Efter 1. April gælder kun Abonnementshæfter, hvorpaa er trykt Sæson 1932—33.

Disse Kuponhæfter til Det ny Teater indeholder 12 Kuponer, der hver giver Ret til Køb af en Billet til ca. halv Pris. Hæfterne koster 1 Kr. + 20 Øre i Skat og faas i Billetbutikken, Landemærket 24, mens Billetter kan købes baade her og ved Teatrets Billetkontor. Priserne er følgende:

	Ordin. Pris Kr.	Abonn.-Pris Kr.
Gulvet: Orkesterplads	5.00	2.65
Orkesterloge	5.00	2.65
Parket A	4.25	2.05
Parket B	3.25	1.65
2. Parket	2.50	1.45
Balkon: Fremmedloge...........	4.45	2.35
Pladsloge 1. og 2. Række ...	4.45	2.05
Logernes 1. Række...........	4.45	2.05
Pladsloge 3., 4. og 5. Række	3.60	1.65
Logernes 2. Række...........	3.60	1.45
Logernes 3. og 4. Række......	2.50	1.45
1. Etage: Fremmedloge	3.00	1.45
Pladsloge og Logernes 1. Rk.	3.00	1.45
Pladsloge 2., 3. og 4. Række samt Logernes 2. Række......	2.00	1.45

Ogsaa til Casino, Folketeatret og Fønixteatret sælger „Hjemmet"s Billetbutik billige Billetter. Til Casino foregaar Billetsalget fra Kl. 10—11½ og 12—5, til Folketeatret fra 10—12½ og 1—5 og til Fønixteatret fra 10—5.

Endelig kan der til Det kgl. Teater opnaas 10 % Rabat paa Billetternes Grundpris (d. v. s. Billetprisen minus Skat og Garderobe), naar man *Forestillingsdagen mellem 4 og 5½ Eftermiddag* henvender sig ved Teatrets Billetkontor eller i „Hjemmet"s Billetbutik og medbringer de særlige Kuponer til dette Teater (nederst paa denne Side). Hver Kupon giver Ret til Køb af een Billet. Denne Ordning gælder baade for Gamle og Nye Scene.

I øvrigt kan Billetter til det kgl. Teater købes i „Hjemmet"s Billetbutik til de sædvanlige Priser plus det almindelige Tillæg af 20 Øre pr. Billet.

„Hjemmet"s Sykursus.

Et nyt Skræddersyningskursus begynder *Mandag d. 13. Februar* og strækker sig over 5 Uger med 2 Timers Undervisning 2 Gange pr. Uge, *Mandag og Torsdag*, altsaa i alt 20 Timer. Undervisningen finder Sted om Dagen fra Kl. 10—12 og 12—2 og om Aftenen fra Kl. 6—8 og 8—10. Den omfatter Klipning, Prøvning, Syning m. m. Tilrejsende Abonnenter vil kunne komme fire Timer hver af de paagældende Dage. Damerne maa selv medbringe Stof, enten nyt eller noget, der maa sys om. Betalingen erlægges ved Indmeldelsen, der sker i Hallen, Gutenberghus, Landemærket 26, daglig mellem 8½ og 4½.

Prisen for et Kursus er 4 Kroner.

Abonnementskvitteringen maa præsenteres ved Indmeldelsen.

„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 5
Gyldig fra 31—1 til 7—2 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 5
Gyldig fra 31—1 til 7—2 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 5
Gyldig fra 31—1 til 7—2 1933

Dom Pedro II, der blev Kejser af Brasilien i 1831, seks Aar gammel, og regerede til 1889, da han blev fordrevet ved en ublodig Revolution.

Brasiliens Kejser vilde være Skolelærer

Chr. Ditlev Reventlow fortæller i nedenstaaende Artikel om Dom Pedro II, der i næsten 60 Aar var Brasiliens Kejser, en ejegod og velmenende Mand, som paa alle Maader fremskyndede Landets Udvikling, indtil Brasilianerne blev kede af saa megen Godhed og Bravhed og afsatte ham.

KEJSER af Brasilien! Selv for den lidt ældre Generation lyder det som en komisk Titel, noget fra Filmen. Men for vore Bedsteforældre fremmanede det Billedet af en pæn, gammel, hvidskægget Herre med milde blaa Øjne, der i næsten tresindstyve Aar var Hersker over den sydlige Halvkugles største og mærkeligste Rige.

Blot man nævner Brasilien, sættes Fantasien i Bevægelse. Aarhundreder af Udnyttelse har ikke formaaet mere end at skrabe Overfladen af de uendelige Rigdomme i dette Land, der er seksten Gange saa stort som Frankrig. Alene af alle Jordens Egne rummer Brasilien endnu Omraader, større end europæiske Lande, hvor ingen hvid Mand har sat sin Fod, og hvis Floder paa Landkortet er afsat som usikre Prikker.

I intet andet Land er Modsætningsforholdene saa grelle. Alle Tidsaldre rummes inden for Brasiliens Grænser i Dag — fra de nøgne Indianere i Skovene med Stenalderens primitive Redskaber, over Rytterfolket paa Højsletterne med Revolver paa Lænden og Kniven løst i Skeden, til Byerne med Skyskrabere og alle det tyvende Aarhundredes nyeste tekniske Bekvemmeligheder.

Og intet Sted har Naturen været mere gavmild end her. Tropernes Plante- og Dyreverden udfolder sig i en fantastisk Frodighed og i en evig forbitret, hensynsløs Kamp for Livet. Træer og Planter filtrer sig i hverandre, kvæler hverandre i deres tavse morderiske Kamp mod Lyset og Luften, og blandt Dyrene som blandt Menneskene gælder ikke blot den stærkeres, men ogsaa den snedigeres Ret.

For et Hundrede Aar siden var Civilisation i Brasilien kun en Bræmme langs Kysten. Paa Rio de Janeiros Gader saas de sidste Parisermoder, men faa Skridt derfra traadte man ind i Junglens Urverden. Parisermoderne er i Dag sivet dybere ind i Landet, men der vil nok hengaa eet Aarhundrede til, før de naar ind til alle Skovenes Stenalderfolk.

Brasilien var oprindelig en portugisisk Koloni; men i Begyndelsen af forrige Aarhundrede jog Spanierne Kong Johan IV ud af Portugal og tværs over Havet til Rio de Janeiro, hvor han blev modtaget med Begejstring af Kolonisterne. Da han nogle Aar senere kunde vende tilbage til sin Trone, efterlod han Sønnen som Regent. Portugal blev meget fortørnet over dette og forlangte ham øjeblikkelig afsat, men hos Brasilianerne var der vaagnet en stærk Selvstændighedsfølelse, saa i Stedet for at rette sig efter Moderlandet løsrev de sig helt og dannede det brasilianske Kejserrige med Regenten som Kejser.

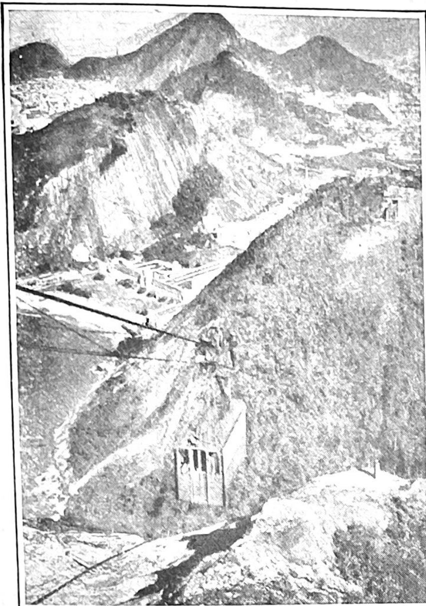
Kejser Pedro I regerede i nogle Aar under idelige politiske Forstyrrelser i Landet, og han har næppe været særlig ked af det, da Faderen, Kong Johan IV, døde i 1831, saa han kunde rejse til Lissabon og gøre Krav paa Tronen. Brasilianerne forklarede ham da i utvetydige Vendinger, at han ikke behøvede at komme tilbage, da de nu kun vilde have en Kejser, som var en ægte *Brasileiro,* d. v. s. født og opdraget i Landet. Dette Krav opfyldte Pedro I's Søn, der var seks Aar ved Faderens Afrejse, og han blev derfor højtidelig udraabt til Kejser med nogle Formyndere til at regere for sig under sin Mindreaarighed.

Dom Pedro II, eller Dom Pedro II d'Alcantara Jean-Charles-Leopold-Salvador-Bibiano-Francois-Xavier de Paul-Michael-Gabriel-Raphael Gonzaga, var et fremmeligt Barn med en ganske usædvanlig Videbegærlighed, som ikke forlod ham, til han tresindstyve Aar senere lukkede sine Øjne. Han fik en omhyggelig Opdragelse af fremragende Lærere og var den helt ideelle Skoleelev. Da han var syv—otte Aar, maatte man ligefrem med Magt forhindre ham i at staa op midt om Natten og kaste sig over Studierne.

For 100 Aar siden var Brasilien kun civiliseret langs Kysten. Resten af Landet var Junglens Urverden.

De politiske Rivninger og Revolutionsforsøg fortsattes i hans Drengeaar, og da det stod Regentskabet klart, at det eneste, som faktisk holdt sammen paa Landet, var Kejserens spæde Person og Respekten for hans konstitutionelle Værdighed, erklærede man ham ved en Parlamentsbeslutning for myndig, da han var 15 Aar gammel. Det var i 1840, og Aaret efter blev han kronet under stor Pragtudfoldelse og megen Begejstring. To Aar senere igen fandt man en Kone til ham, en Datter af Kong Frants I af Begge Sicilier, og han var i

Et usædvanligt Vy over Rio de Janeiro, Brasiliens Hovedstad og Verdens skønnest beliggende By.

Virkeligheden gift med hende flere Maaneder, før han nogen Sinde havde set hende, idet hun i Neapel formelt blev viet til hans udsendte Stedfortræder, inden hun drog af paa et brasiliansk Krigsskib.

De første Aar af Dom Pedros Regering gik med at skabe Ro i Landet, og det lykkedes forbavsende godt i Betragtning af den for Brasilianerne ganske usædvanlige Mildhed, hvormed han optraadte. Dødsstraffen blev saa godt som aldrig anvendt under hans Regime, og politiske Forbrydelser straffede han i Reglen med en yderst skaansom Indespærring, ja, han serverede endog de mere fremragende Oprørsførere overdaadig Mad fra sit eget Bord.

Men Dom Pedros Regeringstid kom alligevel til at koste Landet en Mængde Menneskeliv i to Krige. Den første var mod Argentinas Diktator Rosas i 1851—52 og endte med Diktatorens Flugt; den anden, der blev langt alvorligere og mere langvarig, førtes sammen med Argentina og Uruguay mod den paraguayanske Diktator Lopez II.

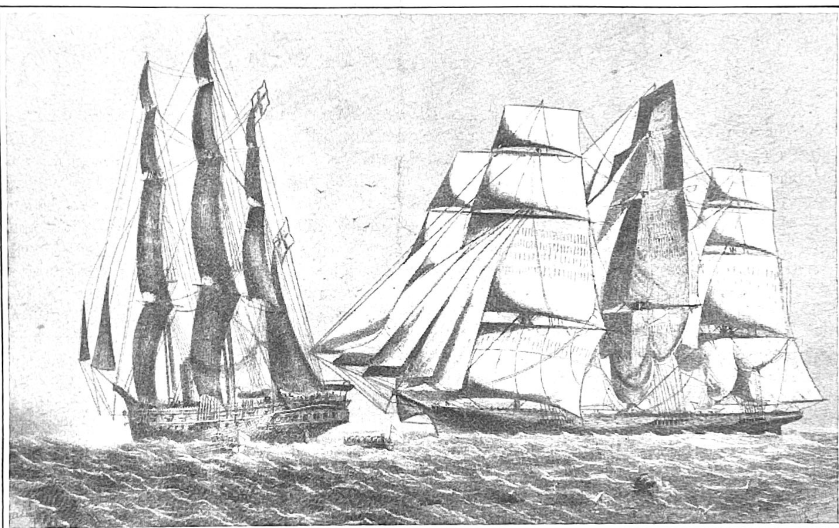
Denne Krig, der tidligere har været skildret her i „Hjemmet", varede i syv Aar, fra 1864 til 1870, og endte først, da der bogstaveligt taget ikke fandtes een eneste vaabenfør Mand mere i Paraguay; men da havde den ogsaa kostet Brasilien henved 40,000 døde og saarede og næsten 1 Milliard Kroner. Man kan forstaa Vanskelighederne ved Krigsførelse i de Egne, naar man hører, at det tog den første brasilianske Hær, der i 1864 sendtes imod Lopez, to Aar om at naa fra Rio de Janeiro til Krigsskuepladsen.

Men bortset fra disse to Krige var hele Dom Pedros Regeringstid en uafbrudt Opgangsperiode for Landet. For Militærvæsenet interesserede han sig ikke og heller ikke særlig for den kommercielle Udvikling, men til Gengæld omfattede han alle de ædlere Sysler med sand Iver. For Skoler og videnskabelige Institutioner havde han en fuldkommen Mani og udøvede selv en forbløffende, om end noget amatøragtig Aktivitet paa et Utal af Omraader. Han skrev lærde Afhandlinger om Havebrug, Astronomi, Filologi, Botanik, Kunst, Litteratur og meget andet, oversatte franske, engelske og italienske Digte til Portugisisk og stod i stadig Korrespondance med Videnskabernes store Navne overalt i Verden. Han mangedoblede Skolernes Antal og oprettede alle saadanne videnskabelige Institutioner, som man dengang mente hørte med til en civiliseret Stat. Han brugte for en stor Del sine egne Midler til disse Formaal, og da man engang vilde rejse en kostbar Statue af ham, bad han om, at der maatte blive oprettet en Skole for Pengene i Stedet for.

Men den store Begivenhed, der kom til at præge hans Regeringsaar, blev Slaveriets Afskaffelse.

For Brasilien var Ophævelsen af Slaveriet en virkelig dybtgaaende Omvæltning, idet Landets Produktivitet udelukkende var baseret paa Slavearbejde. Af de 5 Millioner, der udgjorde Landets Befolkning i 1840, var kun en Trediedel frie, medens de to Trediedele var Negerslaver.

Negrene indførtes i en stadig Strøm fra Vestafrika og forhandledes ligesom Kvæg paa Markeder og Auktioner samt ved Bekendtgørelser i Aviserne. Men deres Levevilkaar var i Almindelighed ikke uudholdelige. Ejerne af de store Fazendas — Plantager — der hver raadede over Hundreder af Slaver, sørgede næsten altid godt for dem, selv om det ikke var ud fra anden Betragtning end den, at en velnæret og fornøjet Slave arbejdede bedre end en syg og utilfreds. De indkvarteredes i lange, lave Bygninger, inddelt paa tværs i Rum med tre—fire ugifte Slaver eller en Familie i hvert. Nogle af dem fik Lov at gifte sig, men sædvanligvis var Ejerne ikke begejstrede for dette, da det saa var vanskeligt at sælge dem enkeltvis.

Engelsk Orlogsmand standser et Slaveskib paa Vej til Sydamerika. Ved at blokere de brasilianske Havne tvang England i 1850 Brasilien til at forbyde al Indførsel af Slaver, men først i 1888 ophævedes Slaveriet.

Ugen igennem sled de for deres Herrer paa Markerne, i Skovene eller i Minerne, men om Søndagen havde de fri og kunde arbejde for egen Regning. Tjente de saa lidt Penge og sparede dem sammen, havde de Haab om ad Aare at kunne købe sig fri; men de af dem, der havde gode Herrer, foretrak som oftest den sikre Slavetilværelse fremfor den adskilligt usikrere Frihed. Straffedes de, var det sædvanligvis med Pisken, som Brasilianerne anvendte over for dem med samme Brutalitet som over for deres Trækdyr. Men i det store og hele var de ikke saa utilfredse, som man sædvanligvis tror, og det var først under Dom Pedros liberale Regimente, da Agitatorerne begyndte at foregøgle Slaverne Frihedens Velsignelser, at der begyndte at blive Røre iblandt dem. Da hørte det ikke til Sjældenhederne, at en Slave, fortvivlet over ikke at kunne genvinde sin Frihed, myrdede sin Herre og derefter begik Selvmord.

Det første Skridt paa Vejen til Slaveriets Afskaffelse skete i 1850, da al Indførsel af nye Slaver fra Afrika blev forbudt. Det skete ganske vist ikke helt frivilligt, idet England i sine Forsøg paa at standse Slavetransporten simpelt hen blokerede de brasilianske Havne, saa Brasilien selv saa' sig nødsaget til at stoppe Importen. Nogle Aar senere frigaves alle Statens og Dom Pedros private Slaver, og der blev bevilget et aarligt Beløb af Statens Penge til at frikøbe Slaver i Privateje. Fra 1850 til Midten af Halvfjerdserne frigaves alt i alt henved en Million Slaver, af hvilke de af Staten løskøbte gennemsnitligt kostede 1500 Kroner Stykket; men saa sent som i 1884 fandtes endnu 1½ Million og ved den endelige Ophævelse i 1888 stadig over 1 Million i Slaveri.

Pedro II havde gerne fremskyndet den fuldstændige Ophævelse endnu mere; men hele Slavevæsenet var, som sagt, alt for intimt knyttet til Landets økonomiske System, og man havde desuden den ødelæggende Krig mellem de nordamerikanske Nord- og Sydstater som en afskrækkende Advarsel mod at forhaste sig. Det skete derfor lidt efter lidt, først ved at frigive alle Børn, født af Slaver efter 1871, og senere ved at frigøre alle over 65 Aar.

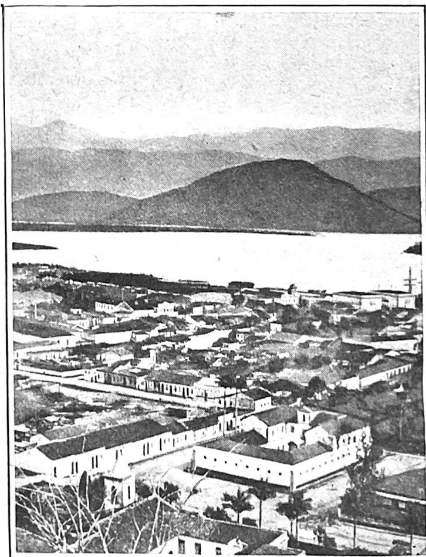
Medens Dom Pedro opholdt sig i Europa paa en Rekreationsrejse, gjorde hans Datter, der var Regent under hans Fraværelse, det afgørende Skridt og underskrev en Lov, der i al sin Korthed lød, som følger:

1) Alt Slaveri ophører i Brasilien fra og med denne Lovs Bekendtgørelse.

2) Alle andre Love i Strid hermed træder samtidig ud af Kraft.

Det var den 13. Maj 1888. — —

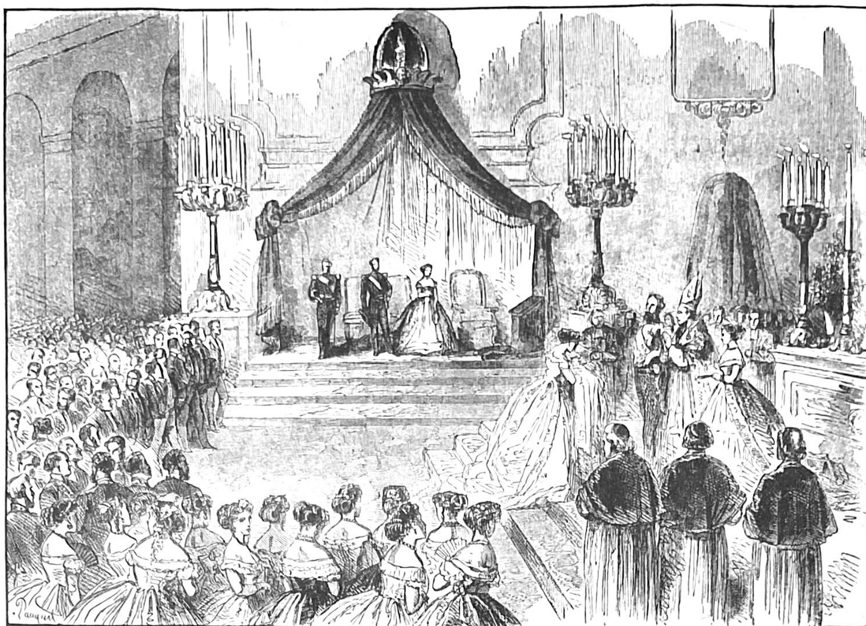
Pedro II var af virkelig kongelig Byrd. Hans Fader nedstammede fra Husene Braganza og Bourbon, og hans Moder var en Habsburger, men selv havde han yderst lidt af Majestæten i sit Væsen. Alle, der mødte ham, forundredes over, hvor lidt hans Temperament svarede til hans høje Embede. Selv sagde han stadig, at var han ikke tilfældigvis blevet Kejser, vilde han

Store Byer med alle det tyvende Aarhundredes tekniske Bekvemmeligheder og lidet udforskede Landsdele ligger ikke langt fra hverandre i Brasilien.

helst have været Skolelærer. At Brasilianerne, der dog ellers i høj Grad ynder baade smaa og store Revolutioner, lod ham sidde saa længe, kan egentlig kun tilskrives hans Bundskikkelighed og overstrømmende Velvilje, som afvæbnede alle.

Han var saa forskellig fra sine Undersaatter som vel muligt. Ikke alene var hans Mildhed noget uhørt i en Verdensdel, hvis Herskere altid havde betragtet en næsten barbarisk Strenghed som det eneste, Befolkningen havde Respekt for, men hans liberale Anskuelser var langt mere yderliggaaende, end det paa den Tid var almindeligt i selv de mest fremskredne europæiske Lande. Ogsaa af Udseende lignede han sine Landsmænd yderst lidt. Hans høje, slanke Skikkelse, det blonde Haar og de blaa Øjne stak forunderligt af ved Siden af de efterhaanden stærkt farveblandede, smaa Brasilianere.

Kejser Pedro II's Søn døbes under stor Højtidelighed i Kapellet til det kejserlige Palads i Rio de Janeiro.

Liberalismen hos Brasiliens mandlige Befolkning strakte sig dengang ikke stort videre end til Moralen. De oprindelige portugisiske Kolonister havde været meget lidt kræsne i Valget af Kuløren paa deres kvindelige Omgang, og Resultatet var efterhaanden blevet en overmaade blakket Nation. En tysk Videnskabsmand, Professor Burmeister, der i Halvtredserne i forrige Aarhundrede berejste Landet, fortæller, at Brasilianerne delte Landets Kvinder i tre Kategorier: de hvide, som de giftede sig med, Mulatterne, der var deres Elskerinder, og Negrene, som vartede dem op. Professoren fortæller videre, at det var almindelig Skik, naar en Brasilianer ønskede at have sin Elskerinde, der altid var en farvet, i Huset hos sig nogen Tid, at han da blot henvendte sig til det lokale Politi, som hentede Konen og satte hende i et Kloster. Her forblev hun, idet Manden betalte Kostpenge for hende, indtil han ønskede at faa hende hjem igen. Henvendelser fra hendes Familie tog Politiet intet Hensyn til, og Konen selv fandt sig roligt i det — kun søgte hun bagefter at vise Manden dobbelt Omhu, saa hun ikke for snart igen skulde vandre i Kloster.

Da Negrene samtidig foretrak de indianske Kvinder, kom Nationen meget hurtigt til at bestaa af alle Afskygninger af hvidt, rødt og sort. I Racespørgsmaal er Brasilianerne det mest demokratiske af alle Jordens Folkeslag, men Vanskeligheden ved at holde de forskellige Nuancer og Blandinger ude fra hverandre er ogsaa uoverkommelig. I de senere Aar har en stærk japansk Indvandring yderligere kompliceret Farveskalaen.

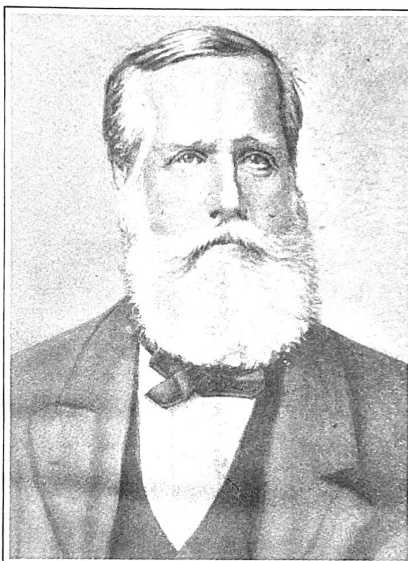
I Europa var alle liberale Aander meget begejstrede for Dom Pedro, der stod for dem som Indbegrebet af den moderne oplyste Fyrste. Han aflagde i sine senere Regeringsaar flere langvarige Besøg i Frankrig, Tyskland og Italien. Diplomat-Middage, Militærrevyer og lignende traditionelle Forlystelser for besøgende Potentater undgik han saa vidt muligt og opsøgte i Stedet alle de Berømtheder, han kunde overkomme. En af Datidens største litterære Personligheder, Victor Hugo, tog imod ham i sin Dagligstue og udraabte begejstret: „De er en Sønnesøn af Marcus Aurelius!“ Digterens Barnebarn, den lille Jeanne, kom ind i Stuen og kyssede Kejseren.

„Véd du, at du kysser en Majestæt?“ spurgte Victor Hugo hende.

„Der er kun een Majestæt her, min lille Ven — ham dèr,“ sagde Kejseren og pegede paa den store Digter.

Victor Hugo fulgte ham til Døren. „Jeg følger Deres Majestæt til Grænsen af mit Kejserrige,“ sagde han, idet han tog Afsked.

„Victor Hugos Kejserrige er hele Verden,“ svarede Dom Pedro aandfuldt.

Saadan saa' Dom Pedro ud som ældre; han lignede hverken en Brasilianer eller en Kejser, nærmest en nordisk Højskolelærer.

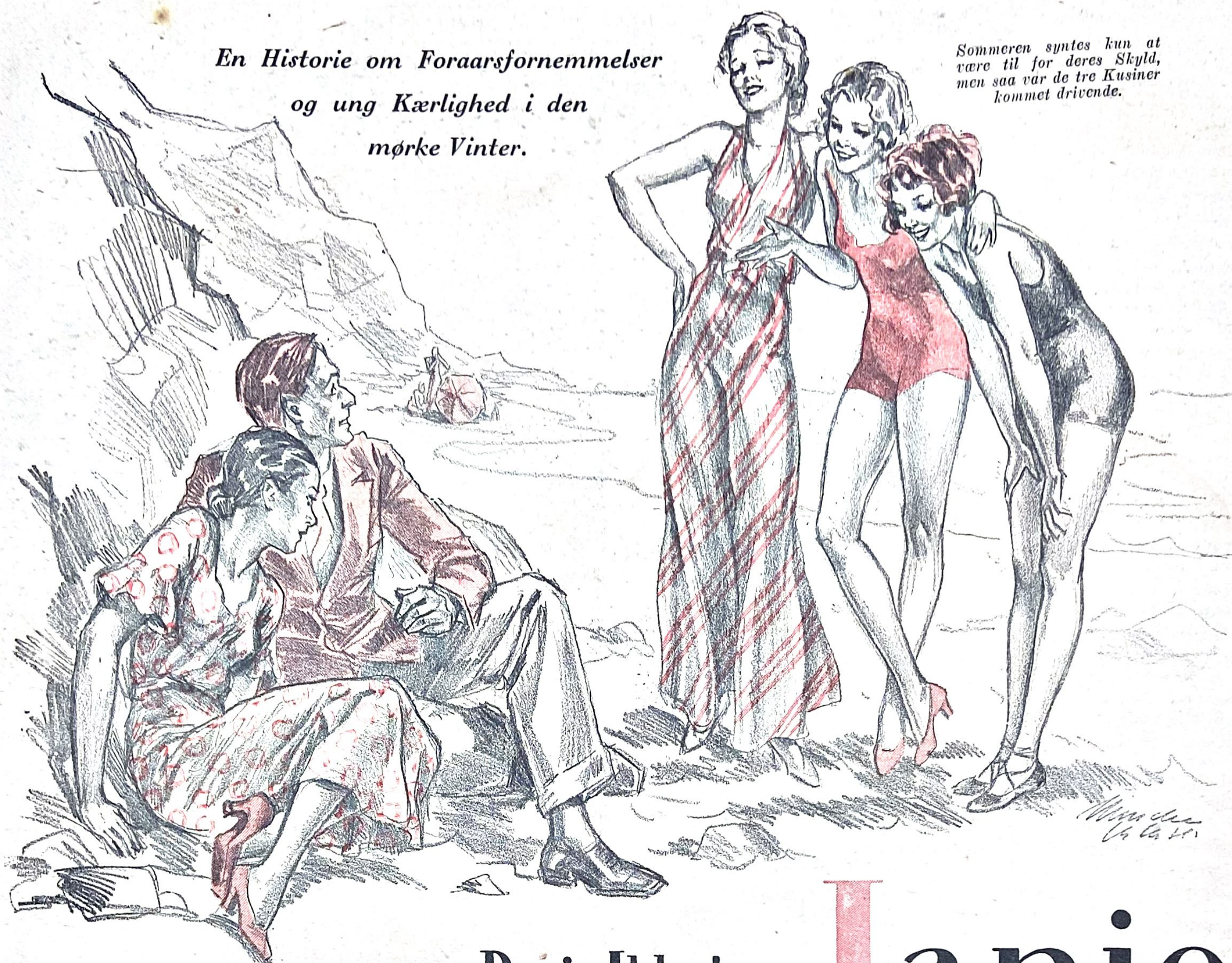
Det var særlig de franske Institutioner, han søgte at efterligne i sit Hjemland, og hans Ferierejser blev sædvanligvis en hæsblæsende Jagen igennem alt, hvad der fandtes af kulturelle Seværdigheder. Opholdt han sig blot en Formiddag i Paris, kunde han naa at studere den botaniske Have, la Morgue, Universitetet, Observatoriet og flere Sygehuse, og hvert Sted stillede han flere Spørgsmaal, end nogen anden normalt vilde være kommet med paa en Uge. Skulde hans Hjerne blot have rummet en Hundrededel af Svarene paa de Spørgsmaal, han stillede i Løbet af et Aar, vilde den være sprængt i en meget ung Alder.

Han var rastløs som en Fugl, der flyver fra Gren til Gren. Og hans umættelige Videbegærlighed blev snart berømt; da man opdagede, at han sjældent gav sig Tid til at grunde over Svarene, tog man dem heller ikke altid saa nøje. Det fortælles, at han en Dag paa sin sædvanlige raske Maade kom farende ind til den berømte Øjenlæge Professor Liebreich. Han hilste paa Professoren og spurgte saa: „Er det godt at faa Vand i Øjnene?“ „Ja, aldeles fortrinligt, Deres Majestæt,“ svarede Professor Liebreich og tilføjede: „for Fisk.“

Det kunde ikke ventes, at Dom Pedros videnskabelige Indstilling skulde finde nogen Forstaaelse hos Brasilianerne. De kunde godt lide ham, fordi han var saa velvillig og lydhør over for deres Klager, og utvivlsomt har de ogsaa været lidt stolte af alle de lærde Anstalter, han oprettede, selv om det sædvanligvis var Udlændinge, som maatte holde dem i Gang. Naar han vendte tilbage fra sine Udenlandsrejser, modtog Brasilianerne ham med stormende Jubel. (Forts. Side 33).

Indfødte i Brasiliens Urskove, som maaske vil være civiliserede, naar der er hengaaet eet Aarhundrede til.

En Historie om Foraarsfornemmelser og ung Kærlighed i den mørke Vinter.

Sommeren syntes kun at være til for deres Skyld, men saa var de tre Kusiner kommet drivende.

Doris Ibbotson: Janie

Janie vidste godt, at Foraaret ikke begyndte paa nogen bestemt Dag i Aaret, og at Primulaer og Paaskeliljer kan være falske Profeter. Men det gjorde heller ikke noget, for Janie havde sine egne bestemte Meninger om den Ting. Foraaret begyndte for hende den Dag, da hun blev sendt ned til Coolharbour for at lukke op for Sommerhuset, efter at hele Familien, fra Onkel Walter og Tante Alice til Kusinerne, var blevet enige om, at der snart vilde blive Brug for det.

Fem Aar i Træk var Janie nu sluppet bort fra det graa Hus i Beaconsfield for at nyde den ene, fuldendt vidunderlige Dag, da hun var sin egen Herre. Det var underligt, at Coolharbour var saa langt behageligere, naar der næsten ingen Mennesker var. Det var maaske ogsaa underligt, at hun foretrak det lille Hus paa Randen af Klippen uden den kære Onkel Walter, den venlige Tante Alice og Kusinerne. Men for hende var det den eneste Dag i hele Aaret, da hun virkelig var sig selv.

Coolharbour var et henrivende Sted, hvis man blot kunde fylde det med de Mennesker, man holdt mest af. Sommerhuset vilde være et Drømmeslot, om det bare havde været ens eget. Og de smaa Stier, Skovene og Klitterne var som et Eventyrland, hvis blot man havde Tid til at strejfe rundt i dem. Men det var saa helt anderledes, naar Familien Heath først kom derned med deres Golfkøller og Radioapparater, Tennisketsjere og Grammofoner, Strandpyjamas og alt det øvrige.

Saa blev Sommerhuset øjeblikkelig en tro Kopi af Familiens graa Villa i Beaconsfield.

Janies Fader og Moder var døde med faa Maaneders Mellemrum i Paris mellem Venner, der var lige saa fattige og ubekymrede som de selv. Janie gik i Skole dengang, og det var Onkel Walter, der betalte hendes Undervisning; han havde netop lige tilgivet sin yngste Søster, at hun havde kastet sig bort til en Kunstner.

Det var syv Aar siden, og Janie var snart fem og tyve. Hun vidste godt, hvor umaadelig taknemmelig hun burde være sin Familie. Hvis den ikke havde taget sig af hende, vilde hun nu have været nødt til selv at tjene sit Brød. Hun saa' i Aanden, hvordan hun maatte løbe efter Omnibusser, klapre paa Skrivemaskine, spise Wienerbrød og Mælk til Frokost og bo paa et Damehotel, hvorfra hun kun kunde slippe væk til Havet paa sin fjorten Dages Ferie, medens hun nu kunde komme der hver Uge, naar Vejret var godt.

Det var alt i alt et stort Held for Janie, at hun var blevet optaget i sin Families Hjem, hvor hun blev behandlet ganske som en Datter — eller næsten som en Datter.

Hun tilbragte naturligvis ikke Tiden med at drive; det vilde have været en Skam. Hun havde, lige fra hun forlod Skolen, været Tante Alices højre Haand, og Onkel Walter gav hende rigtig pæne Lommepenge. Delia gav hende altid sine Kjoler, før de var alt for slidte, og Janie var saa dygtig til at sy, at Delias Baldragt fra sidste Aar i hendes Hænder næsten kunde forvandles til det sidste Skrig fra Paris.

Af Kusinerne var Delia een og tyve og smuk; Mina var knap tyve og Sportskvinde; og Beryl var en Trold paa atten. Det var søde Piger; men i Forhold til dem følte Janie sig nærmest som en gammel Tante. Nogle syntes, at hendes musefarvede Haar var smukt; men det gjorde Janie ikke. Andre kunde godt lide hendes Øjne, der hverken var graa eller blaa, og hendes Opstoppernæse; men Janie og hendes Spejl mente, at hun ikke var nogen Skønhed — og aldrig vilde blive det.

Janie havde ikke for Vane at rødme, sukke og se drømmende ud, naar hun tænkte paa Coolharbour. Hun havde heller ikke gjort det før, men i Aar —

„Det er jo det rene Nonsens," sagde Janie meget fornuftigt til sig selv. „Dersom han i det hele taget gik hen og forelskede sig i en af os, vilde det naturligvis blive enten Delia eller Mina eller maaske Beryl."

Men aldrig hende selv. Det var latterligt at tro, at Colin Matthews nogen Sinde vilde ofre hende en Tanke. Han havde ganske vist været utrolig venlig den ene Eftermiddag, da de sad i Skyggen af „Smuglerens Klippe" og saa' de lette Sommerskyer drive hen over den lyseblaa Himmel. Da havde han talt, og hun havde lyttet.

Hans Fader vilde have ham ind i sin Forretning; men det var dumt, for Colin brød sig kun om at skrive Bøger. Han var kommet til Coolharbour for at finde Fred og blive inspireret. Hans Fader kaldte det Tidsspilde; hvad syntes Frk. Cotter? Men før Eftermiddagen var forbi, kaldte de hinanden ved Fornavn, og han havde klappet hendes Haand, og hendes Hoved havde rørt ved hans Skulder.

Sommeren syntes kun at være til for deres Skyld, og Janie fandt, at Livet var lutter blaa Himmel, glimtende Hav og varmt, gyldent Solskin.

Men saa var Delia kommet drivende i en Strandpyjamas, der lignede et Drømmesyn; Mina havde inviteret ham til Kricket paa Stranden, og Beryl med sine Krøller og Smilehuller havde leet og holdt Sjov med ham. Janie havde tabt ham til de tre smukke Kusiner, og det var jo kun, hvad man kunde vente.

Bedrøvet var hun gaaet ind og havde smurt Smørrebrød til Teen. Men endnu saa lang Tid efter lo hun ved sig selv, naar hun tænkte paa, at Colin

ved Ballet paa Kroen samme Aften havde opgivet tre Danse, fordi han var gaaet ud for at faa fat i hende, og det vidste de andre ikke noget om. De havde siddet paa Stranden i Maaneskin, og han havde givet hende et Farvelkys, fordi han skulde rejse næste Dag.

Naar hun knugede sine Hænder i Henrykkelse ved Tanken derom, var hun næsten — men ikke helt — saa smuk som Delia.

„Han sagde, at han vilde opsøge mig næste Aar," hviskede Janie med straalende Øjne. „Og det er i Aar; der kan ikke være længe til Foraaret. Hvor jeg dog længes efter at komme ned til Sommerhuset, plukke Primulaer og lytte til Lærken. Men fremfor alt glæder jeg mig til at kunne se milevidt ud over det blaa Hav, der strækker sig lige til Verdens Ende."

„Han sagde — skønt det har han naturligvis glemt, Badebekendtskaber varer ikke. Men hvis han er der i Aar —" Janie rødmede og saa' ud, som var hun tyve. „Men det er han ikke. Folk som Colin Matthews falder ikke i stakkels Janies Lod; det er kun en vanvittig Drøm, man helst maa se at glemme. Men blot Tiden dog alligevel vilde gaa lidt hurtigt."

Det var endnu Vinter, da Lynet ramte hende, og hun fik at vide, at der ikke vilde blive noget Foraar for hende i 1932. Delia drøftede det ganske koldt og ligegyldigt. „Det Hus var meget godt, da vi var Børn og legede fjollede Lege paa Stranden; men det er ikke smart nok nu. Vi er vokset fra Coolharbour. Jeg for mit Vedkommende bryder mig i hvert Fald ikke om at komme der mere."

Janie stirrede paa hende med aaben Mund; hun kunde ikke forstaa Mennesker som Delia.

„Jeg har overtalt Fader til at tage os paa en længere Tur med en af de store Turistdampere i Sommer," vedblev Delia, „enten til de kanariske Øer i Juni eller maaske rundt i Østersøen i August. Det er kun Mina og mig. Beryl skal paa Fodtur med nogle Skolekammerater, og Moder vil gerne ned til Harrogate for at faa sine daarlige Ben kureret. Du véd, hvor hun har døjet med dem. Du rejser saa med hende, Janie; det kan blive en behagelig Forandring for dig."

Janie nikkede med skælvende Læber. Jo, Tak, det var en dejlig Forandring — at gaa ved Siden af Tante Alices Rullestol, at bo paa et Hotel, fuldt af syge Mennesker, og tilbringe Aftenerne i en overfyldt Dagligstue sammen med en Flok gamle Damer, der havde glemt, hvad det vil sige at være ung.

„Men Sommerhuset?" sagde Janie ængsteligt.

„Det opgiver vi," faldt Mina ind. „Fader siger, at han ikke har Raad til at holde det mere. Folkene paa Bondegaarden skal sælge det for os. Der er stor Efterspørgsel efter Huse dernede, saa det kommer vi nok af med og Møblerne ogsaa. Og jeg er glad ved at blive af med det; det var blevet saa lurvet efterhaanden, at man ikke kunde være bekendt at bede nogen derned." Hun lo og stak Hagen i Vejret; men da hun vendte sig, var Stuen tom.

Oppe hos sig selv havde Janie begravet sit Ansigt i Puden og græd taabelige, barnagtige Taarer, der aldeles ikke passede sig for en Pige paa fem og tyve.

Intet Coolharbour! Intet Sommerhus! Intet Foraar! Ikke Anelse af Chance for igen at træffe Colin. Det var naturligvis lige meget, for han havde nok glemt hende igen, og ingen tager et Kys i Maaneskin alvorligt, men —

Janie tudede, og bagefter maatte hun bortforklare sine ophovnede Øjne for Familien.

„Jeg er vist blevet forkølet." Hun blinkede og snøftede.

„Saa hold dig endelig væk fra os, min Pige," raabte Tante Alice, „vi har allerede haft Sygdom nok i Huset i Vinter."

Onkel Walter saa' glad paa Janie og spurgte: „Har Pigebørnene fortalt dig om vort nye Arrangement, min Ven? Du skal ikke mere ned og aabne Hus i Coolharbour."

Janie knyttede Hænderne fast under Bordet.

„Nej, Onkel Walter," hviskede hun.

„Du sørger da vel ikke over, at du ikke mere skal ned til Coolharbour og kede dig?" raabte Mina larmende.

„Er du ikke glad?" spurgte Beryl. „Er du ikke træt af at gøre det Hus i Stand, lufte Sengetøj, bestille Mælk, rense Petroleumsovn og gøre alle de Ting, du nu har gjort i saa mange Aar? Jeg troede, du vilde være henrykt over at faa en let og behagelig Ferie sammen med Moder i Harrogate i Stedet."

„Undskyld," mumlede Janie og rejste sig hurtigt, „jeg maa op efter et nyt Lommetørklæde; min Forkølelse lader til at blive værre."

Hun stirrede paa den lille Tingest i sin Haand. Det var Nøglen til Foraar og Kærlighed, til Eventyrlandet.

Tante Alice raabte gode Raad efter hende, da hun gik. Noget med Aspirin og varmt Bad og blive i Sengen næste Dag i Stedet for at tage med til Richmond til Dolly Jamesons Bryllup. Delia skulde være Brudepige, og hele Familien Heath var indbudt. Janie var lige glad, om hun kom med eller ej; hun vilde følge Tante Alices Raad og tilbringe en lang, fredelig Dag i sin Seng.

Hun ledte i sin Skuffe efter et stort Lommetørklæde; for enten hun nu var forkølet eller ikke, saa trængte hun til det. Hun rystede paa Hovedet over den Uorden, der var i Skuffen. „Det er dog forfærdeligt, saa der ser ud; jeg skulde for længe siden have gjort den i Orden. Det maa være den Influenza, der har gjort mig saa lige glad. Jeg ender med at blive lige saa uordentlig som Beryl, hvis jeg fortsætter paa den Maade. Hækletøjet skal ned til mit Sytøj nedenunder; Brevene skal rives i Stykker med det samme, Fingerbøllet skal i Kurven, og Nøglen her —"

Hun holdt inde og stod og stirrede paa den lille Tingest i sin Haand. Det var blot en almindelig Dørnøgle, og dog mere end det. Det var Nøglen til Foraar og Kærlighed, til Eventyrlandet. Nøglen til Sommerhuset, som hun ligegyldigt havde kastet ned i Skuffen, da de kom tilbage sidst i September. Den Nøgle, som hun altid brugte, naar hun tog ned og aabnede Huset ved Foraarets Begyndelse.

„Men nu faar jeg aldrig Brug for den mere," sagde hun sagte, „jeg kan lige saa godt kaste den i Papirkurven; den er ikke til nogen Verdens Nytte."

Men hendes Fingre greb om den, og hendes Øjne blev drømmende. Pludselig smilede hun over hele Ansigtet og saa' næsten lige saa underfundig ud som Beryl.

„Jeg gør det," sagde hun og trykkede Nøglen til sit Hjerte. „Jeg gør det, medens de er til det Bryllup. Jeg leger Foraar i Morgen; de skal ikke narre mig for det i Aar. Jeg vil se Coolharbour og Sommerhuset endnu en Gang — sidste Gang."

Ingen Brud kunde være mere ophidset, end Janie var næste Morgen. Hun følte sig lidt brødebetynget, da hun fik Morgenmaden paa Sengen og lyttede til Tante Alices Raad om varm Limonade og Kinin. Men hun glemte det hele, da hun saa' dem køre bort og vidste, at Vejen var aaben.

„Jeg fortæller dem det i Aften, naar jeg kommer hjem," tænkte Janie, „jeg er lige glad, hvad de siger til den Tid."

Det var fornøjeligt at køre i Toget og vide, at hver Drejning af Hjulene bragte Foraaret nærmere til hende. Det gjorde intet Indtryk paa hende, at hendes Rejsefæller vilde have alle Vinduerne lukket, hostede og nøs og talte om, at der var Sne i Luften, for ved Rejsens Ende ventede blaa Himmel og blaat Hav paa hende. Vinteren var allerede en gammel Mand med begge Ben i Graven. I Dag var det den første Foraarsdag.

Vinden blæste koldt paa Banegaarden i Coolharbour; det var Nordøstenvind, sagde Manden, der tog hendes Billet.

Janie rystede af Kulde, og Vejen fra Stationen syntes hende længere end sædvanlig. Der var heller ingen Foraarstegn at se, ikke en Anelse af grønt paa Hækkene eller Knopper, der skulde til at udfolde sig. De eneste Fugle, som viste sig, var Maager; de fløj med klagende Skrig ned mellem Plovfurerne paa Markerne, der saa' uhyggelig bare ud efter sidste Septembers gyldne Høst.

Janie rynkede Panden. Hvor var Primulaerne, Kodriverne og Blaaklokkerne?

Hun saa' op paa den mørke Himmel og ud over det blyfarvede Hav. Saa stak hun Hænderne i Lommerne og Hagen ned i sit strikkede Halstørklæde. Rundt om hende var der nøgne Træer og øde Skove, brune Bakker og en trøstesløs, uhyre lang Strand. Vinden klagede om Kap med Maagerne, og Havfladen, der strakte sig til Verdens Ende, brødes af hvide Skumtoppe.

Det var en stor Fejltagelse, hun havde begaaet; hun skulde have ventet mindst en Maaned med at komme herned. Der var ikke det mindste Spor af Foraar. Det var Vinter — mørk, øde, trist Vinter!

Aa! Hvor var det koldt! Janies Tænder klaprede, og hun bestemte sig til at gaa ind i Bondegaarden og faa sig et Glas varm Mælk, før hun gik hen til Sommerhuset.

Bondekonen var glad ved at se Janie igen. Sommerhuset var ikke solgt endnu; men der var Underhandlinger i Gang med en Familie Newnham, som plejede at bo i den rædsomme Bungalow lidt længere nede ad Stranden til.

Janie rynkede Panden, for hun huskede den Familie og kunde ikke fordrage den. Det var larmende Mennesker med en Flok uopdragne Børn. De vilde ødelægge det kære, lille Hus paa Klippen.

Konen var glad ved at have nogen at snakke med; det havde været saadan en rolig Vinter. „Den Malerinde, der ellers havde været her hver Vinter i de sidste ti Aar, kom slet ikke i Aar," fortalte hun Janie. „Hun har vel ikke Raad, det Skind. Men nu har jeg et Par rare Mennesker her, en syg Herre og hans Søn, de bliver vist lige til Pinse." *(Fortsættes Side 33.)*

Slange-Gift

Frank King har atter skrevet en sindrig Detektivnovelle, hvori Paul Grendon afslører den skyldige.

Sir Alfred Trelyatt lagde Aftenavisen fra sig og saa' sig tankefuldt om i sit veloplyste, elegante Arbejdsværelse. Han havde holdt sig godt trods sine fem og tres Aar. Haaret var ganske vist hvidnet, men det var tykt. Ansigtstrækkene var strenge, tydede paa en stærk Karakter og et ligevægtigt Sind.

Han var en Mand, der havde drevet det vidt. Fra Faderen havde han arvet Barontitlen og en anselig Formue til at forgylde den med, men han var tillige en dygtig Mand, der ved ihærdigt Arbejde havde kæmpet sig frem til den ansete Post, han nu beklædte paa det praktiske Livs Omraade. Skønt han ikke havde behøvet at skabe sig en Levevej, havde han kastet sig over Juraen og havde nu i en Aarrække været en af Englands mest respekterede og frygtede Dommere.

Men selv en Dommer, der er Baron og Millionær, kan have sine Bekymringer. Sir Alfred sad med rynkede Bryn over de skarpe blaa Øjne og trommede med Fingrene paa Stolens Armlæn. Han fortsatte med det saa længe, at det blev bemærket af Broderen, som ellers var optaget af at finde ud af, hvad der var i Vejen med Radioapparatet.

Walter Trelyatt var ti Aar yngre end Sir Alfred og en ganske anden Type. De var kun Halvbrødre. Walter var Søn af andet Ægteskab, og som Følge deraf havde han ikke faaet saa fordelagtig en Start i Livet som Sir Alfred. Han havde maattet renoncere paa Titlen og det meste af Formuen. Han havde faktisk kun en ret beskeden Indtægt at leve af. I det Ydre var Walter saa forskellig fra Halvbroderen som vel muligt. Han var ikke blond som denne, men mørk, ikke kraftig og vel ved Magt, men lille og senet. Dertil kom et hvileløst Temperament i Modsætning til Sir Alfreds tunge og massive Ro. Han havde et praktisk Haandelag og holdt mere af at tumle med mekaniske Problemer end med de abstrakte, som var hans Halvbroder, Dommerens Domæne. Det eneste, de i Grunden havde tilfælles, var, at de begge var Ungkarle.

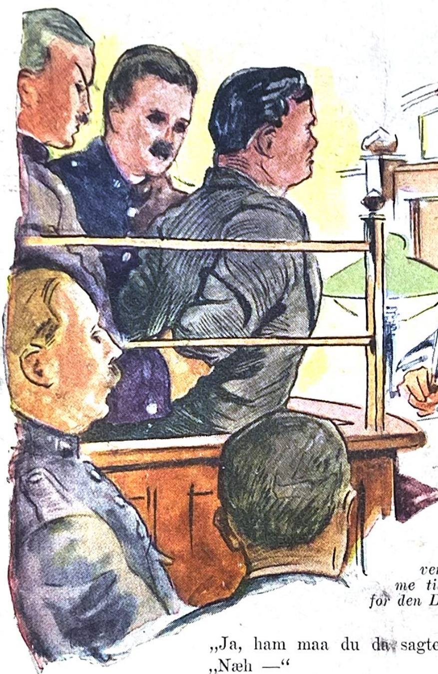
„Hvad er det, du sidder og grubler over, Alfred?" spurgte Walter.

„Naah — jeg vil ikke sige, jeg ligefrem grubler." Dommer Trelyatt var altid meget koncis i sin Udtryksmaade. „Jeg spekulerer blot..."

„Paa hvad?"

„Paa, om Sorte Garrows straks vil forsøge paa at gøre Alvor af sin Trusel."

„Sorte Garrows?"

„Lige meget, hvor længe han skulde vente, skulde jeg komme til at bøde med Livet for den Dom, jeg havde afsagt."

„Ja, ham maa du da sagtens kunne erindre."

„Næh —"

„Det er sandt! Nej, selvfølgelig. Dengang var du jo et eller andet Sted oppe ad Amazon-Floden. Jo, Sorte Garrows er en Forbryder, som jeg for et Aars Tid siden idømte femten Aars Strafarbejde. Han blev fuldkommen desperat, da Dommen blev forkyndt, og han svor paa, at det nok skulde lykkes ham at bryde ud. Da han blev ført ud af Retssalen, tog han Vorherre til Vidne paa, at han agtede at slaa mig ihjel ved først givne Lejlighed. Lige meget, hvor længe han skulde vente, skulde jeg komme til at bøde med Livet for den Dom, jeg havde afsagt."

„Du skulde heller ikke være saa striks over for de sølle Djævle, Alfred. Femten Aar —!"

„Det var ikke mere, end han fortjente." Sir Alfred rynkede misbilligende Panden ad Halvbroderens tankeløse Kritik. „Han var en ualmindelig ondartet Forbryder med en Fortid, der svarede nøjagtigt til hans Øgenavn. I det Tilfælde, jeg havde med at gøre, havde han pisket ubarmhjertigt løs paa en gammel Dame, som nægtede at aabne det Pengeskab, hvor hun gemte sine Smykker."

„Det lyder jo rigtignok, som han havde fortjent, hvad han fik," indrømmede Walter. „Men hvorfor er du pludselig kommet til at spekulere paa hans Trusler?"

„Takket være det, der staar her!" Dommer Trelyatt løftede Avisen og kastede den paa Bordet igen. „Sorte Garrows er i Morges undveget fra Portland Tugthus."

„Ja, saa! Og han er ikke blevet fanget?"

„Nej."

„Tror du, han vil gøre Alvor af sin Trusel?"

„Det er jeg aldeles sikker paa. Jeg véd bare ikke, hvornaar han vil gøre Forsøget."

„Du ta'r det meget roligt, maa jeg sige." Walter Trelyatt forlod Radioapparatet og gik over mod sin Halvbroder. „Er det virkelig dit Alvor, Alfred? Du er vel tit blevet truet paa den Maade?"

„Det er jeg ganske vist. Men Sorte Garrows — med ham er det nu en anden Sag. Han er en ren Djævel og ganske desperat. Læs engang Referatet her om hans Flugt. Han har paa en eller anden Maade faaet fat i en Revolver og med koldt Blod skudt to Opsynsmænd ned, som kom ham i Vejen."

„Han synes at være en ubehagelig Herre," bemærkede Walter, da han havde læst om den dristige Flugt, som Avisen refererede under en mægtig Overskrift. „Og det lader til, at man ikke har noget Spor af ham. Hvad har du i Sinde at gøre?"

„Hvad *er* der at gøre?"

„Du kan i hvert Fald anmode Politiet om Beskyttelse. Jeg tror nu ikke, at Fyren har den Dristighed ..."

Der blev banket paa Døren, og Hushovmesteren Wilkins traadte ind med et Brev paa en Bakke.

„Det blev lige kastet ind i Brevkassen for et Øjeblik siden, Sir Alfred," forklarede han. „Der staar *Haster* paa, derfor tillod jeg mig at forstyrre Herren."

Dommeren saa' med et Udtryk af Ubehag paa Konvolutten, der var snavset og bar hans Navn, skrevet med Blyant, men uden tilføjet Adresse. Han skar Konvolutten op og tog et lige saa snavset Stykke Papir ud. Han kastede et Blik paa det og rakte det saa til sin Halvbroder.

„Tak, Wilkins," sagde han til Hushovmesteren, „det er udmærket."

Walter Trelyatt sagde ikke noget, førend Hushovmesteren havde forladt Værelset. Saa udbrød han:

„Han er her i London!"

„Det lader til det."

Brevet var kort og ikke til at misforstaa. Det lød: *Dommer Trelyatt — Di har vel lest Aviserne iaften. Di kand vendte og se mig I morgen. B. G.*

„Mage til Frækhed," mumlede Walter og rynkede Panden. „Det er selvfølgelig for at skræmme dig."

„Han er en vanvittig hævngerrig Natur," svarede Sir Alfred. „Han er af den Slags, der gerne sætter Livet paa Spil for at naa deres Hensigt."

„Men du kan da ikke sidde stille her og vente paa, at han skal komme og myrde dig! Du maa øjeblikkelig underrette Politiet."

„Ja," sagde Dommeren, „det maa jeg vel hellere."

Han rakte ud efter Telefonen og forlangte Scotland Yard.

Overinspektør Dransfield fra Scotland Yard steg sammen med sin unge Ven, Privatopdageren Paul Grendon, ind i en af Politiets Biler og opgav Dommer Trelyatts Adresse til Chaufføren.

„Hvad er der saa paa Færde, Jim?" spurgte Paul Grendon, mens de kørte af Sted. „Du ser saa betænkelig ud."

Overinspektøren nikkede alvorlig. „I Forgaars Aftes," svarede han, „blev jeg ringet op af Dommer Trelyatt. Han havde lige modtaget et Truselsbrev fra Sorte Garrows, som brød ud af Tugthuset i Forgaars. Jeg sendte straks nogle af mine Folk hjem til ham, men i Gaar Formiddags, da Dommeren kom gaaende hjem fra en Spadseretur sammen med sin Bror og fulgt i kort Afstand af en Opdager, kom der et Automobil susende, idet de vilde skraa over Gaden. Hr. Walter Trelyatt reddede sig i sidste Øjeblik ved at springe til Side og forsøgte at trække sin Bror med sig, men Dommeren naaede ikke at komme af Vejen og blev revet omkuld af Vognen, som derefter forsvandt i en forrygende Fart omkring det næste Gadehjørne. Der kan ikke være Tvivl om, at Paakørselen var tilsigtet, og at det var Sorte Garrows' Værk. Han naaede dog ikke sin Hensigt. Dommer Trelyatt slap med et Par brækkede Ribben og ligger for Øjeblikket til Sengs i sit Hjem."

„Og Garrows — og Vognen?" spurgte Paul Grendon.

„Vognen fandt vi senere paa Dagen holdende i en lille Sidegade. Den var naturligvis stjaalet, og Garrows var forsvundet. Og nu for fem Minutter siden, lige før du kom," fortsatte Overinspektøren, „blev jeg ringet op af Walter Trelyatt. Han fortalte, at der var kommet endnu et Truselsbrev fra Sorte Garrows. Han havde selvfølgelig ikke vist det til sin Bror, men han var meget nervøs over det og bad mig komme med det samme."

„Hvorfor blev Dommer Trelyatt ikke bragt til et Hospital?" spurgte Grendon.

Dransfield rystede paa Hovedet. „Det er sikrere at have ham derhjemme," sagde han. „Hans Tjenestefolk er paalidelige, og jeg har selv engageret en Sygeplejerske og ladet en af vore egne Politilæger tilse ham. Garrows er lige saa snu, som han er hensynsløs, og det gælder om at iagttage enhver Forsigtighedsregel."

Bilen standsede uden for en Ejendom i Chelsea, og de to Herrer steg ud. Paul Grendon lagde Mærke til et Par Opdagere, der slentrede forbi paa Fortovet. Bag ved Hushovmesteren, som aabnede Døren, kikkede en tredie Opdager frem.

Dransfield og Paul Grendon blev vist ind i Biblioteket, hvor Walter Trelyatt ængsteligt ventede paa dem.

„Hvordan har Dommeren det i Dag?" spurgte Dransfield, da han havde præsenteret sin Ledsager.

„Tak, rigtig godt. Doktoren mener, at han snart kan faa Lov at komme op — medmindre der skulde støde en Lungebetændelse til."

„Det var jo godt. Hvorledes med det Brev, De talte om?"

Walter Trelyatt tog hurtigt et Brev, som laa paa Skrivebordet, og rakte det til Overinspektøren. „Det kom med Posten i Morges," sagde han. „Det er temmelig uhyggeligt. Banditten lader til at være bombesikker paa, at det nok skal lykkes for ham."

Dransfield læste Brevet igennem og rakte det derefter til Paul Grendon. Brevet lød:

I Formiddags mislyggede det for Mig, men næste gang skal det Nok gaa bedre. Di skal ikke Tro, at Poletiet kan Jælpe dem. Jeg lader Mig med fornøjelse Hænge, hvis at jeg kan faa dem gjordt kol.
B. G.

Han var pludselig blevet forvandlet til et desperat Uhyre, der kæmpede for sit Liv.

Paul Grendon saa' betænkelig ud, da han gav sin Ven Brevet tilbage.

„Du er sikker paa, at du har taget alle Forholdsregler, Jim?" spurgte han.

„Det mener jeg." Dransfield opregnede alle de Sikkerhedsforanstaltninger, han havde sat i Værk. Der var posteret Vagt baade foran og bag ved Huset. De, der var indenfor, var hævet over enhver Mistanke. Ingen fik Lov at nærme sig Dommeren undtagen Lægen og Sygeplejersken. Om det saa var i Køkkenet, havde Dransfield en Mand dèr til at overvaage Tilberedningen af Maden til den syge.

Et Øjeblik efter kom Lægen. Paul kendte Dr. Ferguson, der i adskillige Aar havde været knyttet til Politiet og var en meget dygtig Læge. Han hilste paa de tilstedeværende og spurgte straks til Patienten.

„Kan jeg gaa op til ham nu?" Han vendte sig mod Walter Trelyatt.

„Nu skal jeg lade Sygeplejersken vide, at De er her," sagde Walter og skyndte sig ud af Biblioteket.

„Aah, bed hende tage Forbindingen af," raabte Ferguson efter ham. „Jeg vil gerne høre paa Lungerne. — Han kommer sagtens over det," tilføjede han, henvendt til de andre, „naar bare han ikke gaar hen og faar Lungebetændelse. Det er ældre Folk, der har brækket Ribbenene, temmelig udsat for."

Et Par Minutter efter vendte Walter Trelyatt tilbage og meddelte, at Patienten var parat til at modtage Lægen.

„Har De noget imod, at jeg gaar med derop, Doktor?" spurgte Paul.

„Ikke det mindste. Men De skal ikke nævne noget om det andet Brev, skønt det behøver jeg selvfølgelig ikke at sige til *Dem*." Dr. Ferguson gik i Forvejen ud af Værelset.

„Jeg tog Deres Haandtaske med derop," sagde Walter Trelyatt til ham, „sammen med de Forbindssager, De gav Besked om i Gaar."

„Det er udmærket, men jeg tror ikke, jeg faar Brug for andet end mit Stetoskop."

De gik op ad Trappen til Sygeværelset. De to Opdagere traadte til Side og lod dem passere.

Dommer Trelyatt befandt sig efter Omstændighederne nogenlunde, men var tydeligt mærket af det Chok, han havde faaet.

„Det glæder mig at se Dem, Inspektør," sagde han med svag Stemme. „Det er saa betryggende."

„Jeg takker," mumlede Dransfield. „Men De behøver ikke at være nervøs mere, Sir Alfred. Vi skal nok passe paa Dem. Jeg tog min Ven, Paul Grendon, med herop. Han er meget interesseret i Sagen."

Lægen gik i Gang med sin Undersøgelse af Patienten. Han tog sit Stetoskop op af Haandtasken og flyttede det rundt paa Patientens Bryst og Ryg, medens han lyttede nøje efter, om der skulde være noget Symptom paa den frygtelige Lungebetændelse.

„Ikke en Lyd," erklærede han til Slut og stak Stetoskopet til Side. „Nu lægger vi Forbindingen paa igen, og i Overmorgen, tænker jeg, faar De Lov at staa op."

„Det var dejligt," sagde Sir Alfred.

Assisteret af Sygeplejersken forbandt Dr. Ferguson atter den syge.

„Ligger De godt nu?"

„Ja Tak," svarede Dommeren. „Jeg har ingen Smerter nu. Men jeg synes alligevel — — jeg føler mig saa — —"

Allerede mens han talte, begyndte Tænderne at klapre i Munden paa ham, saa at det kneb med at forme Ordene. Et Øjeblik efter gik der en voldsom Kuldegysning gennem hele hans Legeme, og hans Ansigt fik en uhyggelig blaalig Farve.

Dr. Ferguson stirrede forfærdet paa ham og fo'r saa hen til sin Taske, væltede Indholdet ud af den og fyldte i Hast en Morfinsprøjte, med hvilken han derefter gav Patienten en Indsprøjtning i Armen.

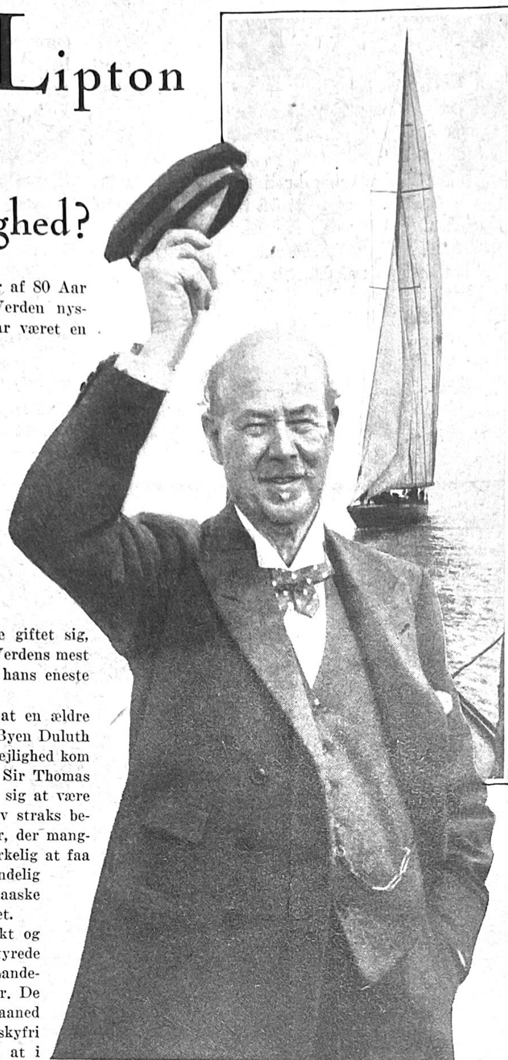
„Jeg er bange for, at det er en Hjertelammelse!" stønnede han. „Skaf et Par Varmedunke — og en Kop varm, stærk Kaffe."

Bleg og forfærdet skyndte Walter Trelyatt sig ned ad Trapperne for at give de nødvendige Ordrer. I de næste fem Minutter var alt Uro og Opstandelse i Sygeværelset, hvor Dr. Ferguson gjorde sit yderste for sin Patient. Men til sidst vendte han sig opgivende bort fra den ubevægelige Skikkelse. *(Fortsættes Side 33).*

Tekongen Lipton led af ulykkelig Kærlighed?

Naar en kendt Rigmand dør i en Alder af 80 Aar og aldrig har været gift, spørger Verden nysgerrigt: Hvor er Kvinden? Thi at der har været en Kvinde, gaar man ud fra som givet. Saadan en rig Mand kunde jo sagtens være blevet gift, og naar han ikke er blevet det, saa maa det skyldes ulykkelig Kærlighed. Saadan hed det sig ogsaa om Sir Thomas Lipton, den berømte engelske Tekonge og Sejlsportsmand, der døde for godt et Aars Tid siden, han maatte have haft en Ungdomskærlighed, som havde svigtet ham; og i Løbet af en 7—8 Maaneder lykkedes det ogsaa ihærdige Journalister at finde den skønne ubekendte.

Ganske vist, Lipton har selv aldrig omtalt nogen Kvinde, og naar han blev spurgt om, hvorfor han dog aldrig havde giftet sig, pegede han paa en af sine „Shamrock'er", Verdens mest omtalte Lystyachter, og sagde, at de var hans eneste Kærlighed.

Sir Thomas Lipton med „Shamrock V", der var hans eneste Kærlighed, sagde han.

Men efter hans Død skete det altsaa, at en ældre Dame, Fru Catherine McLeod Stewart, i Byen Duluth i de Forenede Stater, ved en eller anden Lejlighed kom til at udtale sig om, at hun havde kendt Sir Thomas Lipton i sine unge Dage. Udtalelsen viste sig at være meget uheldig for hende selv, for hun blev straks belejret af talrige paatrængende Journalister, der manglede godt Stof. En af dem lykkedes det virkelig at faa Historien, der afslørede sig som en ualmindelig fin Beretning om Ungdomskærlighed — maaske ikke netop, hvad Reporterne havde ventet.

Catherine var 19 Aar dengang, et kvikt og muntert skotsk Pigebarn, hvis Fader bestyrede et Toldsted, som de dengang fandtes paa Landevejene ved Indkørselen til forskellige Byer. De var fattige, men netop den Dag i Marts Maaned 1874 straalede Solen saa herligt fra en skyfri Himmel paa Stokroser og Markblomster, at i hvert Fald Catherine ikke tænkte paa andet, end hvor herligt Livet var. Hendes Fader havde sat hende til at holde Udkik ved Vejen og afkræve Told af eventuelle passerende. Om Morgenen havde hun stødt sin Fod og var netop ved at lægge en Forbinding om, da hun hørte Hovslag paa Vejen. Hurtigt stak hun den forbundne Fod i Sandalen og humpede ud paa Vejen for at standse den kørende, der syntes at have stærk Fart paa.

Catherine var en smuk ung Pige med krøllet Haar og store brune Øjne, og nu saa' hun pludselig ind i et leende Ansigt med dybe blaa Øjne og fine, følsomme Træk — og blev tavs.

Catherine McLeod Stewart, Tekongen Sir Thomas Liptons Ungdomskærlighed.

Det var ham, der brød Stilheden med Bemærkningen:

„Hvad er der i Vejen med Deres Fod?"

Og hun stivnede af Værdighed og trak Foden tilbage. Unge fremmede Mænd skulde ikke se paa en ung Piges Fødder og komme med den Slags Spørgsmaal. Hun vilde lige til at give ham et skarpt Svar, da hans venlige, medfølende Ansigt standsede hende, og hun fortalte ham, hvad der var sket med Foden.

Snart udspandt der sig en længere Samtale mellem de to unge, og den endte med, at han inviterede hende ud paa en Køretur. Men køre med en vildfremmed turde hun dog ikke, hun afslog det — og opdagede først, da han var borte, at hun havde glemt at kræve ham for Toldpengene.

Det siger sig selv, at Catherine næste Dag ihærdigt spejdede ud ad Vejen for om muligt at faa et Glimt at se af den fremmede unge Mand og næsten ikke var til at drive ud paa Byærinder for Moderen. Hun maatte dog til Købmanden, og mens hun var dèr, kørte den fremmede forbi. Hun fik at vide, at det var Tommy Lipton, allerede dengang paa Vej til at blive Storkøbmand og beundret af alle Pigerne i Byen.

Dagen efter gjorde Tommy Lipton paa ny Holdt ved Toldhuset og spurgte Tolderen efter den unge Pige, der var der for to Dage siden. Han fik Lov at hilse paa hende, og Faderen gav sin Tilladelse til, at Catherine maatte tage med paa en Køretur samme Aften.

Som en Drøm oplevede hun denne Tur. Hun havde pyntet sig med sit fineste Tøj. De kørte langs Havet og talte om alt muligt og om — Lystyachter — og han sagde, at han engang vilde have den bedste Yacht i Verden. Der kom mange Køreture som denne første, kun om Kærlighed talte de unge aldrig — der var saa mange andre smukke Emner for dem. Men en Dag kom den sidste Køretur. Han skulde rejse bort, og i Afskedens Stund forærede han hende et Billede, paa hvis Bagside han skrev en Sætning, som hun læste med glødende Kinder. Saa rejste han. De saas ikke mere.

Catherine McLeod blev nogle Aar efter gift med en Ingeniør Stewart, og de flyttede til Amerika. Gennem Bladenes Beretninger om Liptons Bedrifter kunde hun følge ham, men han hørte aldrig om hende. Han fik nogle af Verdens fineste Lystyachter. Dem ofrede han sin Kærlighed paa.

Fotografiet med den smukke Sætning paa tilintetgjorde hun, da Journalisterne var lige ved at overfalde hende for at faa fat paa det. Hun vilde ikke udlevere sin første Kærlighed.

Hønsene røber Hjemmebrænderne

I de Forenede Stater, hvor der gøres alt for at komme Hjemmebrænderiet til Livs, har man gjort en Opdagelse, som betyder, at Forbudspolitiet ret nemt kan blive klar over, hvor Hjemmebrænderier findes, og Resultatet har været, at Hundreder af Lovovertrædere er blevet nappet.

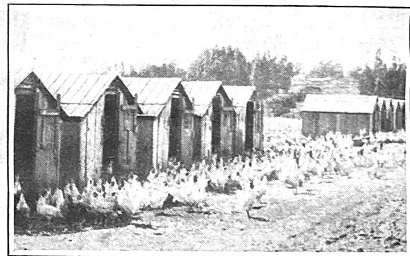
Man havde lagt Mærke til, at Hønsene i mange Hønsegaarde, især paa ensomme Steder, saa' saa underlige ud; deres Gang var saa mærkeligt dinglende, som om de var berusede, deres Øjne skinnede matte, og Fjerene strittede uordentligt. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at alle de stakkels Dyr virkelig var stærkt berusede, og endnu sørgeligere var det at opdage, at de var blevet lige saa typiske Alkoholister, som Mennesker kan blive det. De var fuldstændig uinteresseret i alt omkring sig, og selv deres kæreste Syssel, at kradse i Jorden efter Orme og Larver, var nu uden Tiltrækning for dem; de æglæggende af dem gad ikke mere ligge paa Rede og ophørte med at lægge Æg.

Man blev snart klar over Aarsagen. Det viste sig, at her var et Hjemmebrænderi, og at man fodrede Hønsene med Affaldet fra denne Virksomhed.

Det er ret almindeligt, at Hjemmebrændere nedsætter sig i lidt afsides Egne, hvor de opfører nogle Hytter og begynder at opdrætte en større Flok Høns og Kyllinger i den dobbelte Hensigt, at Hønseriet skal camouflere den virkelige Forretning, og at Hønsene kan fodres med den Masse, som bliver tilbage af Kornet, efter at Alkoholen er trukket ud af det.

Hønsenes Lidenskab for denne farlige Føde virkede uhyggeligt, de kredsede hele Dagen omkring det Sted, hvor de vidste, Massen vilde blive hældt ud til dem, for med Drankerens fortvivlede Iver at styrte til, hver Gang et Par Spande blev hældt ud.

Da det vilde være et ørkesløst Arbejde at undersøge de Tusinder af private smaa Hønserier, som findes, og da det jo havde været lige saa vanskeligt at opdage, om disse foretog den strafbare Hjemmebrænding, idet Apparaterne jo kunde gemmes de mest utrolige Steder, saa besluttede Ledelsen for Forbudspolitiet, efter denne nye Opdagelse, at paalægge sine Folk kun at have Opmærksomheden henvendt paa Hønsene, og det kunde saaledes med Sikkerhed konstateres, om man stod over for en lovlydig Borger eller ikke.

Et af de mystiske Hønserier i U. S. A., der kun er maskerede Hjemmebrænderier.

Ved De det?

1. Hvor lang Tid er Præsident Roosevelt valgt for?
2. Hvad kalder Spanierne deres Lands officielle Sprog?
3. Hvem var Ivar Benløs en Søn af?
4. Hvad er det modsatte af kursorisk?
5. Hvilken Kunstner er blevet kaldt „Karikaturens Michelangelo"?
6. Hvad kaldes et kastreret Hansvin?
7. Hvilket Land har sidst ophævet Pengesedlernes Guldindløselighed?
8. Hvor lang Forældelsesfrist er der for Lejekrav?
9. Med hvilken Roman debuterede Otto Rung?
10. Hvad hedder den største Havneby paa det europæiske Fastland?
11. Hvilken græsk Muse repræsenterede den lyriske Digtning?
12. Hvor blev Tordenskjold født?
13. Hvad hedder den unge Tegner, der har paabegyndt en Produktion af danske Tegnefilms?
14. Hvilken Del af Planten Løvetand benyttes som Tilsætning til Kaffe?
15. Paa hvilken Bredde ligger København?

Svarene findes Side 37.

Banditter i Kina og Banditter i U.S.A.

Der er ingen Sammenligning mellem dem, mener den kendte Opdagelsesrejsende Roy Chapman Andrews, og Livet er sikrere i Ørkenen end i en moderne Storby.

At det ikke er helt farefrit at leve i en Storby, véd enhver. Den kendte amerikanske Opdagelsesrejsende Roy Chapman Andrews, som har fartet omkring paa hele Jordkloden, anstiller paa Grundlag af sine Oplevelser nogle Sammenligninger mellem de Farer, der truer en i Byer og i Ørkener eller Jungler.

„I 1921, lige før jeg tog af Sted til Mongoliet for derfra at drage gennem Gobi-Ørkenen, ønskede jeg at faa min Livsforsikring forhøjet. Grunden dertil var simpelt hen den, at mine økonomiske Omstændigheder nu tillod mig at udrede en større Præmie, og havde intet at gøre med den planlagte Ekspedition. Men til min Forbavselse nægtede Selskabet at sætte Forsikringssummen op med den Motivering, at der var en Streg for farligt i Mongoliet. Jeg gjorde en Masse Vrøvl, og til sidst gik Selskabet modstræbende med til den højere Vurdering af mit Liv — mod Betaling af en ublu aarlig Præmie. Da jeg havde forladt Kontoret og passerede en Hjørnebygning, hvis Tag var under Reparation, faldt en kæmpestor Istap fra Stilladset ned foran mig med et uhyggeligt Klask. Var Isklumpen landet paa mit Hoved, havde Forsikringsselskabet maaske revideret sine Anskuelser om farlige Egne.

Tre Dage efter, at jeg var vendt tilbage fra Kina, i Oktober 1931, blev jeg i en tilsyneladende yderst fredelig Gade i New York Vidne til en Politibelejring af et Hus, hvori en farlig Morder havde søgt Tilflugt. Han fik dræbt en Detektiv og saaret et Par andre, før en Kugle gjorde Ende paa hans Liv. En hel lille Hær havde omringet Huset, et halvt Hundrede velbevæbnede Betjente med 2 Maskingeværer, 5 Panservogne, Gasbomber o. s. v. Jeg kunde knap tro det. Kun 18 Dage før havde jeg forladt Kina med dets Krige og Banditter; det var intet mod, hvad jeg saa' her midt i det saakaldte sikre New York. Kina oversvømmes af Banditter, men de er ikke af Chicago- eller New York-Slagsen. De skyder ikke en i Ryggen eller mejer en ned med et Maskingevær fra et hurtigtkørende Automobil; kan de faa, hvad de vil have — i Reglen lægger de sig i Flokke paa fra 10 til 1000 paa Lur ved Kamelvejene for at plyndre Karavanerne — uden at skyde, giver de ikke Ild. Og naar de saa skyder, er det altid forbandet daarligt. Erfaringen viser, at en Snes kinesiske Røvere mod een velbevæbnet Udlænding giver lige Spil. Hvis een eller to i en Bande bliver dræbt under de overfaldnes første Riffelsalve, stikker Resten Halen mellem Benene.

Roy Chapman Andrews, berømt amerikansk Opdagelsesrejsende.

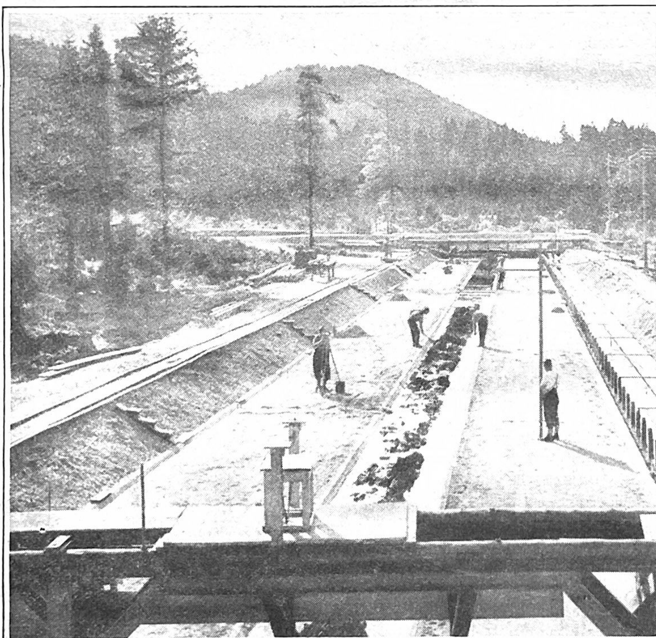
I Oktober 1930 blev MacKenzie Young, der tidligere havde været med i min Motorkaravane, angrebet i Mongoliet af 37 Banditter. De affyrede 40—50 Pistol- og Riffelskud mod ham — uden at ramme. Mac skød kun 5 Gange, men han saarede 2 Mænd og dræbte en Hest. Røverne tog ilsomt Flugten, den Slags Skydning var de ikke vant til. Stakkels Mac! Efter at have trodset utallige Farer baade under Ekspeditioner og i Verdenskrigen mødte han Døden i 1931 i det „sikre" Amerika. Paa en Biltur fra New York til California blev han udplyndret og myrdet af et Par unge Mænd.

Under mine 23 Aars Opdagelsesrejser til Jordens mindst udforskede Egne har jeg kun en Snes Gange svævet i Livsfare. Blandt andet havde jeg engang et ret ubehageligt Møde med en Python paa Borneo. I langsomt Tempo gik jeg foran min indfødte Dreng, Miranda, hen ad en snæver Dyresti i Junglen. Pludselig blev jeg med et voldsomt Kast slynget tilbage og hørte Mirandas ophidsede Stemme: „Der hænger en stor Slange dèr, skyd den ned!" Han pegede paa en tyk Gren, der hang ud over Stien. Sollyset faldt lige paa et funklende Øje i et mørkt, fladt Hoved. Kvælerslangens Kæmpekrop strakte sig langs hele Grenen. Jeg traadte tilbage, tog Sigte paa Øjet og gav Ild. Pythonens voldsomme Trækninger fik os til at flygte langt bort, vi hørte Smaatræer knække; da vi en halv Time senere vovede at vende tilbage, laa Slangen sammenkrummet med knust Hoved. Jeg tænker med Gru paa den Skæbne, der sikkert vilde være overgaaet mig, om Miranda havde været mindre aarvaagen.

20 Gange i Livsfare under 23 Aars Rejser. Det er gennemsnitligt mindre end een Gang om Aaret. Hvor mange af dem, der lever i en Storby, kan sige, at de kun befinder sig i Livsfare een Gang om Aaret? Jeg véd i hvert Fald, at jeg mindst 50 Gange har været ved at sige Farvel til denne Verden i de 7 Aar, jeg har tilbragt i Storbyer. Den kolossale Trafik maa tage Flertallet af disse Gange paa sin Kappe, men ogsaa Kontorinventars Skrøbelighed kan bringe en i Fare. Saaledes knækkede den høje Stol paa mit Kontor i det amerikanske naturhistoriske Museum, mens jeg siddende paa den sludrede i Telefonen. Jeg var saa nær ved at brække Halsen, som man overhovedet kan være.

I 1928 var jeg til Stede ved en stor Middag i Racquet Club i Philadelphia. Samme Aften skulde jeg afrejse til San Francisco for derfra at sejle til Kina. Da jeg tog Afsked, sagde Direktøren for Universitets-Museet, George Gordon, til mig: „Pas nu paa derovre! Vi vil ikke have, at De bliver dræbt i Kina." „Jeg klarer den nok," lo jeg, „men I Byboer skulde tage jer mere i Agt!" Hvilken tragisk Profeti! 10 Minutter senere var Gordon død. Han forlod Selskabet lige efter mig, fik sin Frakke i Garderoben, gled paa Marmorgulvet og fik Brud paa Kraniet.

Naar Folk spørger mig, hvor der er farligst, svarer jeg altid med Mark Twains Ord: „Senge er de farligste Steder i Verden, fordi de fleste Mennesker dør i dem"."

En kinesisk Flod i Tyskland til Studium af Oversvømmelser.

Hvert Aar omkommer Tusinder af Mennesker i Kina, fordi Floderne gaar over deres Bredder. Talrige lider Druknedøden, men lige saa mange dør af Sult, fordi Afgrøderne ødelægges. Den kinesiske Regering er naturligvis opsat paa at forhindre disse aarlige Katastrofer og har nu stillet et tysk Ingeniørfirma den Opgave at finde ud af, hvad der kan gøres. Som sædvanlig studerer Tyskerne Problemet fra Grunden af. I Oberbayern har de bygget en nøjagtig Kopi af Floden Hoang-Ho, med dens Mængder af Slam og dens lave Bredder. Her eksperimenterer man saa og forsøger at finde en Erstatning for Flodslammet, f. Eks. Kulstøv. Billedet foroven viser den diminutive Flod under Bygning, og til højre ses en tysk og kinesisk Ingeniør, der er ved at undersøge Jordarter fra Kina.

Lokkeduen

Fortsat Roman af Alice Ross Colver

Hvad der er sket hidtil:

To Aar har Lægen givet den unge hjertesvage Doktor Dean Richardson at leve i. Det første Aar er fløjet af Sted; den resterende Tid beslutter Dean at ville tilbringe ganske alene i et lille Hus paa et ensomt Sted ved en Indsø i Florida. Om Aftenen den Dag, han er ankommet, forsøger en ung Pige at drukne sig i Søen, han redder hende ind paa Land med Fare for at bukke under. Den unge Pige, der kalder sig Dixie Evans, fortæller, at hun søgte Døden, fordi hun er fattig, syg og ulykkelig. For at hjælpe hende tilbyder Dean at gifte sig med hende, men maa love hende ikke at spørge hende ud om hendes Fortid. Efter at være blevet viet i en By spiser de Middag paa et Hotel, hvor de træffer en Ven af Dean, Bob Conway, som er ansat i Opdagelsespolitiet. Han faar Mistanke om, at Dixie tilhører en berygtet Forbryderbande, og under et Besøg, han aflægger i Miami, bekræftes hans Mistanke ved Udtalelser af forskellige Personer, bl. a. af Dixies Bedstemor, Jinny, som fortæller om den unge Piges ulykkelige Liv. Dean faar et Tilbagefald i sin Sygdom, men Dixie opmuntrer ham og vækker et lille Haab hos ham om, at han kan blive rask.

„Synes du om Forandringen?“ spurgte Dixie.

„Ja — i høj Grad.“

Hun vedblev tankefuldt at betragte Dean. „Du tænkte ogsaa paa noget andet,“ sagde hun prøvende.

„Ja. Jeg spekulerede en hel Del over Tingene i Aftes, da jeg var gaaet til Ro, og jeg kom til det Resultat, at dit Forslag maaske slet ikke var saa ilde. Men nu er jeg ikke saa sikker paa det. Jeg tror, det vil være fjollet af mig at spilde min Tid hos en Læge. Hvad kan en Læge fortælle mig? Hvad kan han hjælpe?“

„Nu har jeg aldrig kendt Mage. Er det *Dr.* Richardson, der taler saadan?“

„Det lyder maaske lidt ukollegialt, men ikke desto mindre —“

„En Læge maa vel i mange Tilfælde bygge paa Formodninger,“ sagde hun eftertænksomt.

„Netop!“ svarede Dean, og en ny Tanke slog ned i ham. „Ja, det er rigtigt, nu husker jeg —!“ Han vendte sig ivrigt forklarende til Dixie. „Jeg kommer i Tanker om noget, min gamle Far altid sagde. Han var ogsaa Læge, véd du. Han sagde, at Læger i langt højere Grad skulde tage Naturen og den sunde Fornuft til Hjælp og saa spare lidt paa Medicinen.“ Han rettede sig energisk. „Det var navnlig Lægerne i Storbyen, han tænkte paa, hvor Konkurrencen er saa stærk. Det kan jo være —“

Men her holdt han pludselig inde, som om han var bange for, at hans egne Tanker skulde føre ham for vidt. Alligevel formaaede han ikke at dæmme op for dem.

I sin Studietid i New York, mens han gik til Forelæsninger og blindt troede paa hvert et Ord, der udgik af de lærdes Mund, havde han glemt mangt og meget, som han nu herude i den store, fredfyldte Natur paa ny maatte mindes. Han huskede, hvordan hans Far, den beskedne Provinslæge, tit og mangen Gang havde raadet sine Patienter ud fra ganske enkle og i Ordets sunde Betydning enfoldige Betragtninger, samtidig med at han for et Syns Skyld ordinerede dem en ganske uskyldig Medicin i Form af Sukkervand eller den Slags, og hvorledes Patienternes Tillid til ham i Forbindelse med hans eget muntre Væsen og oprigtige Interesse for dem havde gjort Underværker. Der var en helbredende Kraft i alt dette. Kunde han blot selv indordne sig under en saadan Personlighed og først og fremmest finde en saadan Læge, maaske der da var Haab — — —

For den travle Læge, der haster fra Patient til Patient og skal overkomme saa meget som muligt, kan det enkelte Menneskeliv ikke betyde saa meget. Naar det gaar stærkt ned ad Bakke med et Menneskes Helbred, er den travle Læge tilbøjelig til at miste Interessen for vedkommende. Han haster videre til det næste Tilfælde. Det er altid *Tilfældet,* der interesserer ham, mere end *Mennesket.* Men hans Far havde aldrig mistet Interessen for nogen af sine Patienter. Vedkommendes Liv eller Død var for ham en vigtig Sag lige til det sidste. Saadan var det ikke paa de store Hospitaler. Dèr tog det rutinemæssige Arbejde Overhaand. Dean havde konsulteret flere af den Slags travle Læger. Maaske de ogsaa havde taget fuldkommen rutinemæssigt paa hans Tilfælde.

Disse Tanker slog Rod i Deans Sind. Og de efterfulgtes af andre. Ingen var ufejlbarlig. Selv de dygtigste Læger kunde, om de var aldrig saa enige om en Ting, tage fejl. Man havde hørt om Helbredelser, hvor alt Haab havde været udelukket. Naturen gjorde sig gældende. Naturen tog selv Haand i Hanke med Organismen. Kunde det tænkes, at Lægerne havde taget fejl? Eller kunde det tænkes, at de paa et vist Tidspunkt havde haft Ret, men at det nu var Dixie, der havde Ret? Var det muligt, at hans Organisme var undergaaet en gavnlig Forandring i det Aar, han havde hvilet sig og rejst og været fritaget for Arbejde og daglige Bekymringer? Han vilde ønske, han kunde have drøftet den Ting med sin Far. For første Gang, siden han var Dreng, savnede han ham pludselig. Uvilkaarligt udbrød han:

„Jeg vilde give meget for, at jeg kunde raadspørge min Far.“

„Fortæl mig om ham.“

„Han var Retskaffenheden selv. Mor bebrejdede ham tit, at han var for samvittighedsfuld og ikke forstod at tjene Penge. Hun sagde, at han forstod ikke at svinge sig op. Men han gav hende altid det Svar, at den Læge, der ikke var retskaffen til det yderste over for sine Patienter, fortjente ikke at kaldes Læge.“ Han fortabte sig i Lovtaler over Faderen, men holdt pludselig inde. Han smilede undskyldende.

„Jeg sidder her og bliver helt begejstret over min egen Far. Du maa undskylde. Du —“ det kom ganske naturligt, „fortæl mig om *din* Far.“

Det var pludselig, som om noget frøs i Dixies Blik, hun kneb Øjnene sammen og mindede ham om hans Løfte.

„Hvilket Løfte?“

„Ikke at komme med Spørgsmaal.“

„Om Forladelse. Men —“ Han tav lidt. Siden i Gaar Aftes havde han faaet et andet Syn paa sit Ægteskab. Han betragtede det ikke længere som en tilfældig og forholdsvis ligegyldig Hændelse. Han øjnede nu en Mulighed for, at det kunde blive noget stedsevarende og udvikle sig til noget helt andet, end han havde tænkt sig. Han gjorde sig Umage for at finde de rigtige Ord. „Naar vi skal se paa det, som det er, Dixie, saa er vi jo Mand og Hustru. Jeg mener, vi er gift,“ rettede han hurtigt. „Før eller senere skal vi to maaske for Alvor begynde Livet sammen, og det kan blive vanskeligt nok — hvis vi ikke forstaar hinanden — hvis vi ikke kender noget mere til hinanden. Bob har allerede flere Gange bragt os i en utaalelig Situation. Ikke sandt? Du maa endelig ikke tro, at det er Nysgerrighed fra min Side, men jeg kan ikke gøre alt det for dig, jeg gerne vil gøre, hvis ikke du har mere Tillid til mig.“

„Det er ikke Tillid, det skorter paa fra min Side.“

„Hvad er det da?“

„Jeg *kan* ikke sige dig noget.“ Hun saa' ham lige i Øjnene. Dean virkede saa mærkeligt paa hende. Naar han saa' paa hende paa denne Maade, venligt og ømt, følte hun en overvældende Trang til at afkaste alle de Byrder, der hvilede saa knugende paa hende. Den eneste Maade, hvorpaa hun kunde modstaa ham, var, at hun gjorde sig haard. „Du kan ikke lære mig at kende saadan, som jeg var. Den Person eksisterer ikke mere, den er lige saa død, som om jeg den Aften var druknet i Søen. Du kan kun lære mig at kende, som jeg ønsker at være — som jeg nu er paa Vej til at blive.“

„Ja, men Dixie, man kan ikke paa den Maade skifte Ham og blive en helt anden Person. Det kan man ikke.“

„*Jeg* kan det,“ kom det trodsigt.

Han rystede paa Hovedet. „Det lader sig ikke gøre — ikke paa den Maade. Man kan maaske blive et andet Menneske, hvis man mister Hukommelsen, men man kan ikke med Vilje gøre sig til en helt anden. Hvor meget du end gør dig Umage for det, vil der altid blive noget tilbage af den forrige Dixie. Du vil gaa omkring, som om du spiller en Rolle. Det vil være Selvbedrag. Og en skønne Dag vil du blive træt af Komediespillet, og saa vil alt det gamle bryde frem. Og saa er jeg bange for, at vi begge vil blive lige ubehageligt overraskede.“

„Nej!“ Hun tog efter Vejret, og der kom atter et skarpt „Nej!“

Han mærkede paa hende, at hendes gamle Uro vaagnede i hende igen. Hun havde ikke godt af den Slags Sindsbevægelser, og han skyndte sig at sætte Punktum for Diskussionen.

„Naa, det gør maaske heller ikke noget. Jeg bryder mig ikke om at vide noget, som du ikke ønsker, jeg skal vide. Og nu maa jeg vist af Sted,“ tilføjede han i en lettere Tone.

Han gjorde imidlertid ikke Mine til at rejse sig. I Stedet for blev han siddende og drejede paa sin Kaffekop, mens han nu og da saa' op og kikkede ud over Vandet eller lod sit Blik dvæle ved Dixie. Hun havde slet ikke Følelsen af, at han lagde Mærke til hende, endsige studerede hende, og dog var det netop det, han gjorde. Hvor saa' hun henrivende ud i sin gule Kjole paa Baggrund af det grønne Græs og det blaa Vand. Hun var som en skøn, en kølig Blomst, tænkte han. Der var noget madonna-agtigt over hende. Og dog var hun jo hverken kølig eller madonnablid. Hun var en stormfuld Natur. Han fik pludselig en heftig Lyst til at kysse hende. Hvad vilde hun mon sige til det? Var det kun Nysgerrighed, der dikterede ham dette Ønske? Eller udsprang det af andre Følelser? Var det hendes Kølighed, der fristede ham, samtidig med at han vidste, at hun var alt andet end kølig? Maaske var det Ønsket om at se

det Glimt i hendes Øjne igen, som han havde skimtet den foregaaende Aften, da han bar hende fra Storstuen ind i hendes Kammer.

Ja, det var vel nok den egentlige Grund, men det vilde være urigtigt af ham at gøre den Slags Ting, saa længe han ikke vidste, hvad Fremtiden vilde bringe — eller rettere, om han i det hele taget havde nogen Fremtid. Han vilde i Formiddag konsultere en Læge, og det Besøg vilde blive afgørende. Naar han kom tilbage til hende igen, vilde han enten være i sin Ret til at gøre Kur til hende — eller ikke. Netop derfor tøvede han med at tage af Sted. Han frygtede en Afgørelse. Maaske vilde han endnu i Dag modtage en Dom, som tilintetgjorde det spæde Haab, der var groet frem i ham, og anviste ham Pligtens triste Vej i Stedet for Kærlighedens rosenduftende Sti. Hvis han paa ny fik de Herrer New York-Lægers Mening bekræftet, vilde han med haard Haand rive det spirende Haab op med Rod. Han vilde, hvor vanskeligt det end maatte falde ham, holde sig selv stramt i Tømme og nøjes med at være det, han hidtil havde været for hende — hendes Læge og Formynder og intet andet. Men hvis der var en Chance — —

Sæt, at han kunde leve! Vilde hun blive glad for det? Han rejste sig pludselig, og det var ham umuligt at staa imod. Han tog med begge Hænder om hendes Ansigt, men førend han kunde faa Tid til at bøje sig ned og kysse hende, gav hun et lille Gisp fra sig, som fik ham til at fare sammen. Et Sekund holdt han hendes Ansigt paa denne Maade vendt op imod sit, saa gav han hende et alvorligt, ømt Smil og slap hende.

En ung Mand viste sig i Døraabningen. En ung Mand med et spottende Smil og Hatten paa Sned. Revolveren hang løseligt i hans højre Haand. . . .

IX.

Opsporet —

Dixie sad alene tilbage, fuldkommen fortumlet. Hun vidste næppe, hvad hun skulde tro eller tænke. Havde det været Deans Hensigt at kysse hende? Hvorfor vilde han kysse hende? Hun selv kunde ikke glemme det Svælg, som var imellem hende og ham, og da hun bestandig havde det for Øje, faldt det hende ikke ind, at han kunde have glemt det i Løbet af den sidste Maaned, der havde bevirket saa store Forandringer hos hende. Hun var irriteret paa sig selv for det lille forskrækkede Gisp, hun havde givet fra sig. Hun var bange for, at hun havde røbet sig ved det Gisp. Hvis Dean slet ikke havde tænkt paa at kysse hende, maatte det forekomme ham latterligt, at hun lod til at have ventet det. Hun følte sig grebet af en Fornemmelse af Ensomhed og Tomhed og Forladthed, der slet ikke stod i noget rimeligt Forhold til den ubetydelige lille Hændelse. Hvad vilde hun ikke give for, at det lille Gisp ikke var undsluppet hende — hvad vilde hun ikke give for at genopleve det Øjeblik og saa blot vente og se, hvorfor han paa den Maade havde taget om hendes Ansigt —!

Augusta kom for at tage af Bordet. Stadig lidt fortumlet til Mode gik Dixie ud til sin Hængekøje og lod atter og atter Tankerne søge tilbage til de lykkelige Dage, hun havde tilbragt her. Eet for eet tog hun frem fra sin Erindrings Skatkammer Minderne om de Øjeblikke sammen med Dean, som rummede den største Rigdom for hende, og atter og atter vendte hun tilbage til det dyrebare Nu, da han havde taget hendes Ansigt mellem sine Hænder. Dixie med den stakkels udhungrede og skønhedstørstende Sjæl, Dixie, der vandrede med Hovedet i Skyerne og Blikket rettet mod Stjernerne, mens hun endnu følte Jordens Dynd hænge ved sine Fødder, krystede et spinkelt Haab ind til sit Hjerte, vovede ikke at holde det for fast og kunde dog ikke faa sig til at slippe det.

Og som hun laa dèr med sine vaagne Drømme, saa' hun sig selv i et Syn — i forklaret Skikkelse. Hun drømte sig god — god — god! Hvor hun dog længtes efter at kunne kaldes god. Ren af Hjerte og i Stand til at møde Verden med klare og frygtløse Øjne. Hvordan kunde man blive god? Hvad var det, der skilte gode Mennesker fra slette? Vilde hun altid høre til de slette, fordi — hendes Hænder knyttedes, og en forvildet Bøn formede sig i hendes Hjerte:

„Gud — hvis du er til — du véd, at jeg ikke kunde gøre for det. Giv mig Lov til, o, Gud, at forsøge — vis mig, hvordan jeg skal bære mig ad. Jeg vil saa gerne gøre mig fortjent til Dean. Jeg vil saa gerne være god. Jeg vil saa gerne blive saadan — —“

Saaledes gik Formiddagen. Ved Tolvtiden kom Augusta tilbage og sørgede for Frokost. Men det lækre Maaltid mistede sin Tiltrækning for Dixie, da hun skulde spise det alene. Den gamle Augustas sorte Kuløjne gled bebrejdende over Dixies Tallerken.

„Lille Barn, Hr. Richardson bliver meget vred paa Dem —“ begyndte hun og tog Plads i en Stol i Nærheden af Bordet.

„Det faar han jo slet ikke at vide, medmindre du fortæller ham det, og det gør du ikke — gør du vel?“

Augusta virrede langsomt med Hovedet.

„Alt faar han at vide. Han véd alting, den Mand. Han kender alting. Der er Mennesker, som véd alting, uden at nogen behøver at fortælle dem det.“

„Hvad er det for noget underligt noget, du siger, Augusta!“

„Hr. Richardson véd alting af sig selv. Han ser det i Luften, førend det er sket. Sagde han ikke til mig nu i Morges: Gusta, sagde han, pas godt paa den lille Frue i Dag. Pas rigtig godt paa hende. Jeg har en Følelse af, at der vil hænde noget.“

„Hvad er det for Snak!“ Dixies lille Latter lød lykkeligt gennem den stille, sommerlige Luft. Hemmelige Ordrer til Augusta! Hemmelig Ængstelse for hende. En ny Rigdom til Skatkammeret i hendes Hjerte.

„Det er ikke Snak. Men jeg har selv set onde Tegn og Varsler, før han gik. Faldt ikke det lille Spejl ud af Hænderne paa mig, da jeg støvede af i Deres Værelse, og gik i tusind Millioner Stykker! Det er ondt Varsel. Det er det værste, der kan ske. Spis nu Deres Frokost, lille Barn. Jeg vil ikke have Skyld for, at De svinder ind til en Skygge, mens han er borte, bare fordi De ikke spiser noget!“

„Ja, ja!“ Dixie gik igen løs paa sin Frokost. „Jeg skal nok lade være med at svinde ind til en Skygge i Dag, Augusta. Du skal ikke være bange.“

„Det véd man aldrig!“ Augusta rejste sig for at tage Servicet bort. „Det véd man aldrig. Et Spejl, som gaar i Stykker — uha!“

Eftermiddagen sneglede sig af Sted i een Langsommelighed. Dixie spekulerede energisk paa, hvad hun skulde tage sig til for at faa Tiden til at gaa. Hun mærkede, hvor afhængig hun var blevet af Dean. Hun vilde tage sig en lille Lur — saa vilde hun læse den Bog færdig, hun var begyndt paa — derefter vilde hun sy lidt, og saa vilde Dean komme hjem. Hun regnede det hele igennem atter og atter. Hun vilde sove en Times Tid, saa blev Klokken tre — derefter læse — til Klokken fire —

Men hvordan det nu var, saa kunde hun ikke sove. Det skyldtes maaske den Sindsbevægelse, Dean havde fremkaldt hos hende til Morgen, eller det var Stilheden, som herskede rundt omkring — en underlig Stilhed, der ligesom varslede noget. Om det saa var Fuglene, var de ganske stille. Den mindste Lyd virkede brutalt som et Tordenskrald. Det kunde ogsaa være, at det var Augustas onde Anelser, der hindrede hende i at sove. Hun havde leet ad dem, men de havde ikke desto mindre gjort et vist Indtryk paa hende, og det sad der endnu. Hvoraf det nu kom, saa vendte og drejede hun sig i Hængekøjen og gjorde alt for at ignorere sin Uro, der truede med at tage Overhaand. Hun saa' ustandseligt paa sit lille Armbaandsur og blev mere og mere utaalmodig over, saa langsomt Minutterne sneglede sig hen. *(Fortsættes Side 32.)*

Bedstemors Stol

Det er Krisetider, men ogsaa herom kan der skrives en følsom Fortælling.

Af Kristjan Bure.

Den Stol var nu ogsaa stillet saaledes paa Fortovet, at det næsten var umuligt at komme forbi.

Han gav den et arrigt Skub ind mod Muren; den Marskandiser fyldte snart hele Passagen med sit Ragelse, saa Folk blev tvunget ud i Gadens stærke Trafik. Stolen fik nok et Puf, saa haardt, at et Papskilt, der laa paa Sædet, trimlede et godt Stykke hen ad Fortovet, hjulende paa Kant. Da det endelig faldt roligt ned paa Fladen, læste han: *Pris kun 150 Kr.* med et Par tykke Streger under kun.

Han tog Skiltet op for at lægge det paa Plads igen, men tøvede, blev staaende med det i Haanden.

Det var dog umuligt, at den gamle Lænestol kunde koste saa meget; Skiltet maatte høre til noget af alt det andet, her stod.

„Jo, det er rigtigt nok, Niels Larsen," sagde Marskandiseren, der fra sin Kælderhals havde set paa ham, „det Skilt skal ligge paa Stolen."

„Ja, du giver ikke dine Gaver væk," sagde Niels Larsen og lagde Plakaten fra sig paa Stolesædet. „Halvandet Hundrede Kroner for den gamle Stol. Du maa jo være tosset."

„Ikke mere, end jeg vil give dig to Hundrede Kroner, hvis du kan skaffe mig Mage til den."

Ved disse Ord lagde Niels Larsen først rigtig Mærke til Stolen. Og saa fo'r der pludselig et varmt Pust igennem ham. Det *var* jo Mage til Stolen, de havde hjemme. Han gik helt hen til den, ogsaa Mahogni, samme Form i Ryggen, samme Billedskæring. Og der var de to Løvehoveder. Dem kunde han ikke tage fejl af. En af de faa Gange, han havde faaet alvorlig Straf af sin Bedstemor, var det, fordi han havde trykket en Klat vaadt Ler omkring et af Løvehovederne for at lave sig en Støbeform. Jo, det huskede han; ogsaa det blanke Bly-Løvehoved, han fik støbt i Lerformen. Og han huskede, hvorledes hans Bedstemor, Dagen efter, da han fik sin Straf, havde vist ham, hvordan Stolen var griset til. Løvens Øjne, Mund og Næsebor var fyldt med Rester af indtørret, lysegraat Ler.

Nej, her kunde han ikke tage fejl. Hans Haand gled strygende hen ad Armlænet, og hans Fingre greb fast om den underlig tredelte Kno, dèr hvor Arm og Armstøtte mødtes. Og Forbenene, Fuglefødderne paa Kugler. Hans Stol var nøjagtig Mage til denne her. Men 200 Kroner, det var ......

„Hvad bilder du dig ind, Smed! Du tror da vel ikke, du har Forstand paa Møbler," sagde Marskandiseren, da han saa', hvor grundigt Stolen blev undersøgt.

„Jeg har Magen til Stolen her," sagde Niels Larsen.

„Kom med den og lad os se den. Er det rigtigt, saa skal Stakaterne blive talt op. De er her," sagde Marskandiseren og slog paa sin Brystlomme med en strakt Pegefinger.

„Ja, det er rigtigt nok, Niels Larsen," sagde Marskandiseren, „det Skilt skal ligge paa Stolen."

Niels Larsen betænkte sig lidt.

„Staar du ved din Pris?" sagde han saa.

„Hvis Stolen er Magen til denne hersens og lige saa god, saa faar du dine to Hundrede talt op paa Stedet. Jeg har en god Kunde, der har set paa den Stol flere Gange, men han vil kun købe et Par; og han har budt mig en fin Pris."

„Saa henter jeg Stolen," sagde Niels Larsen og gik.

Marskandiseren saa' efter ham og rystede paa Hovedet. Hvor skulde den fattige Las faa saadan en Stol fra? Blot den glade Smed ikke var ved at blive forstyrret i Hovedet. Men hvad, det var vel ikke saa underligt, om det skulde ske; nu havde han været arbejdsløs i næsten et Aar; det kunde tage baade Humør og Forstand fra den bedste.

Niels Larsens Historie var som saa mange andres i disse Tider. Da han som ung Maskinsmed fra Landet var færdig med sin Soldatertid i Hovedstaden, havde han faaet godt Arbejde, forelskede sig i en Pige fra sin Hjemegn, giftede sig, satte Bo, tjente godt i de gode Tider, levede sorgløst og skaffede sig Venner, hvor han kom. Hele Kvarteret kaldte ham den glade Smed. Men saa kom Arbejdsløsheden. Den første Tid havde de taget med godt Humør; lidt havde de ogsaa lagt til Side, men de sidste Maaneder havde været strenge; de havde spinket og sparet, haabet og ventet; men det var kun blevet Skuffelse efter Skuffelse; en fjorten Dages Tid havde han haft Arbejde som Chauffør. Siden havde han søgt Arbejde alle mulige Steder, talt med gamle Venner, som endnu havde Beskæftigelse, men det blev værre og værre. Der blev afskediget Folk alle Vegne. Mange af hans ligestillede havde solgt af deres Ejendele og sat paa Laanekontorer. Det havde de dog hidtil undgaaet. Men i den sidste Tid havde de ofte drøftet det. Der blev vel ingen anden Udvej.

Men de havde begge ondt ved at skille sig af med deres Ting. Og saa havde han ogsaa lovet sin Bedstemor, der havde opdraget ham, at han aldrig vilde „kladre" sine Sager væk. Hun havde i sine Formaninger altid brugt den Vending. Og selv om han dengang ikke vidste, hvad det egentlig betød, saa havde han siden forstaaet, at det var at handle sine Ting væk uden at faa noget rigtigt for dem. „Du maa aldrig *kladre* dine Ting væk, bette Niels, det maa du love mig," havde Bedstemoderen gentaget for ham Gang efter Gang, „det gjorde din Fader, og det blev din Moders Ulykke."

Og nu var han paa Vej hjem efter det smukkeste, han ejede, Bedstemoderens Stol, den, hun selv havde faaet af den gamle Provstinde, og som hun havde givet dem til deres Bryllup med en Formaning om aldrig at skille sig af med den. Der var Lykke ved den Stol, havde hun sagt.

Da Niels Larsen kom ind i sin Stue, sad hans lille Dreng i Stolen ved Vinduet og legede.

„Kan du flytte dig lidt, lille Karl! Far skal bruge Stolen."

„Du kan jo sidde i en anden," sagde Drengen, uden at afbryde sin Leg.

„Jeg skal ikke sidde, men kan du komme ned, lidt raskt."

Karl flyttede sig ikke. Men saa tog Faderen ham i et rask Tag, løftede ham højt op over sit Hoved og satte ham over paa en anden Stol.

Han var imidlertid ikke tilfreds med at blive forstyrret i sin Leg og stak i et skingrende Vræl.

„Men hvad er det dog, I laver!" sagde Moderen, der kom ind fra Køkkenet, da hun hørte Drengens Graad.

„Vi slaas. Jeg har solgt Lænestolen, og nu vil Karl ikke af med den."

Hun saa' uforstaaende paa ham.

„Jo, det er rigtigt," fortsatte Niels Larsen. „Jeg har solgt den til Marskandiseren henne i Gaden."

Da hun forstod paa hans Tone, at det var Alvor, slog hun Armene om hans Hals.

„Niels," sagde hun, mens store Taarer dryppede ned fra hendes Øjne. „Aah, Niels, er det nu kommet saa vidt? Kan du ikke tage noget andet, du véd, din Bedstemor..."

„Nej," afbrød han hende. „Se paa ham dèr. Han trænger baade til mere Mad og mere Tøj. Og der er ogsaa en her, der trænger. Hun er blevet saa spidshaget den sidste Tid," fortsatte han og strøg hende varsomt over Kinden. „Græd nu ikke, lille Smedekone. Du skal se, det gaar nok, kommer Tid, kommer Raad."

„Det har du sagt saa tit, Niels, og det bliver værre og værre."

„Det kunde jo da have været meget værre endnu. Lad os være glade for, at vi er raske og sunde alle tre. Og hvad, en Stol er da kun en Stol."

„Ja, men jeg er bange for, naar vi først begynder at sælge, saa......"

„Luk nu Dørene op for mig," sagde han utaalmodigt.

Han greb den gamle Lænestol, svingede den op og bar den med Sædet hvilende paa sit Hoved, saadan som Flyttemænd bærer Stole.

„Luk nu op!" sagde han igen.

Hun aabnede stille Dørene for ham, fra Stuen ud til Entréen, saa ud til Trappegangen.

Han bukkede sig dybt, unødigt dybt, for ikke at slaa Stolens Ben mod Dørkarmene.

Hun blev staaende paa Trappeafsatsen, indtil Drengen kom og tog hende i Haanden og sagde, idet han, som Smaabørn i en vis Alder har for Skik, betonede hvert Ord, langsomt og overdrevent tydeligt:

„Far gik med Stolen."

En Times Tid efter, da Niels Larsen kom tilbage, sad hans Kone og græd stille, med Barnet sovende roligt paa sit Skød.

„Lille Cecilie," sagde han og kom hen til hende, „se nu her."

„Nej, Niels, jeg kan ikke holde det ud mere. Og du kan heller ikke. Du var altid glad, naar du gik til dit Arbejde, og glad, naar du kom hjem. Men de sidste Maaneder har været forfærdelige, du har ikke været glad en eneste Dag. Og nu er vi begyndt at sælge af vore Ting......"

„Se nu her," afbrød han hende roligt, „kom nu med Haanden og tæl saa med."

Han holdt Pengesedlerne skjult i sine store Hænder og tog saa langsomt en Tikroneseddel og lagde den i hendes Haand.

„Ti," sagde han højt.

„Tyve," fortsatte han, „tredive —"

„Tæl nu du," sagde han, „saa jeg kan se, at Marskandiseren ikke har snydt mig."

„Tredive," fortsatte hun stille, „fyrre, halvtreds."

Niels Larsen tog Sedlerne langsommere og langsommere. Da de naaede til Hundrede, saa' han spændt paa hende og sagde:

„Er du saa tilfreds?"

„Ja," svarede hun og saa' glad paa ham. „Fik du virkelig saa meget for Stolen?"

„Saa gaar vi videre," sagde han hurtigt. „Hundrede og ti, Hundrede og tyve, Hundrede og tredive," talte han, idet han gjorde længere og længere Pause for hver Seddel, han gav hende. Da han havde den sidste Seddel i Haanden, lagde han sin Kind ind mod hendes Pande og hviskede stille:

„To Hundrede. Ja, der var Lykke ved Stolen, som Bedstemor sagde."

„Lad mig lægge Karl ind," sagde hun og rejste sig.

„Ja, lad Hertugen sove lidt, for i Eftermiddag skal vi en Tur paa Landet."

Da hun kom tilbage, fortalte han hende om sin Handel og om, hvordan Marskandiseren havde villet gaa fra sit Bud; først havde han paastaaet, at Stolene ikke var helt ens, saa at det ikke var samme Slags Træ. Og han havde ikke givet sig, før han mærkede, at Niels' Trusel om at tage Stolen med sig hjem igen var Alvor.

Mens hun hørte paa ham, delte hun Pengene i to Bunker, hundrede Kroner i hver, og selv om hun fulgte hans Fortælling, kunde han dog mærke, at hun var optaget af noget helt andet.

„Hvad tænker du paa?" spurgte han saa.

„Skal vi ikke betale vore Regninger?" sagde hun. „De piner mig saadan; den ene Bunke slaar til."

„Jo, lad os det," sagde han. „Og køb saa noget og lav os en god Madkurv. Nu vil vi en Tur paa Landet. Men hvor skal vi hen? Det skal være et Sted, vi aldrig har været. Hvor vil du hen, Cecilie? Vi skal køre med Toget, det har vi lovet Karl saa længe."

„Aah, jeg véd saamænd ikke ..." sagde hun, „blot ud paa Landet."

Han tog sin Kone under Armen og gik rundt med hende paa Gulvet.

„Vi tager til ... vi tager til..." sagde han i Takt til deres Skridt, „vi tager til... vi tager til..."

„Ja, hvorhen?" spurgte hun leende.

„Med Futtoget..." sagde Karl, som kom stolprende inde fra Sovekammeret.

„Naa, sov du ikke," sagde Faderen og tog ham op til sig. „Ja, nu skal du komme ud at køre med Toget."

„Lad os tage ud et Sted ad Slangerupbanen, Niels," sagde Cecilie; „det er den nærmeste Station, og jeg har aldrig været paa den Egn før."

„Ja, lad os det," sagde han og svingede Drengen rundt paa sin Arm. „Men kan du saa sige Slangerupfuttebanetoget, Hertug Karl, ellers tror jeg ikke, Konduktøren vil have dig med."

„Slangerupfuttebanetoget," sagde Drengen og saa' paa sin Fader med store, alvorlige Øjne.

Langsomt kom de vandrende ad en Markvej, over en stor Gaards Jorder, ned mod Stationen, trætte af at gaa. Niels Larsen bar Drengen, ridende paa sine Skuldre.

„Det har været en streng Eftermiddag for dig, Cecilie," sagde han, „men naar vi nu kommer ned til det Hus dèr i Krogen, saa hviler vi os. Det ser saa hyggeligt ud dernede, og der maa jo være Læ bag de høje Træer."

„Det har været den første ordentlige Dag i lange Tider," sagde hun stille.

De gik lidt i Tavshed, men saa sagde han:

„Jeg vil sige dig en Ting, jeg har tænkt paa de sidste Maaneder, men jeg har ikke turdet. Jeg længes efter Landet. Du véd, hvor glad jeg før har været for Byen. Men jeg har faaet nok af den nu. Jeg er blevet mæt. I Sommer har jeg tænkt saa meget paa Landet. Naar jeg i de lange Dage gik og drev i Byen, kunde jeg faa Taarer i Øjnene. Men jeg sagde det aldrig til dig. Du er jo saa glad ved at være i Byen."

„Tror du?" sagde hun.

„Ja, det sagde du da altid."

„Véd du hvorfor?"

„Nej."

„Fordi jeg ogsaa længtes. Men jeg vilde ikke sige det til dig. Du havde jo nok at tænke paa endda."

Da de naaede Dalens Bund, laa de lidt og døsede i Læ bag en Hæk. Men saa var Barnet pludselig blevet saa tørstig, at Niels Larsen maatte ind i Huset og hente Vand i en Sodavandsflaske. Da han kom tilbage, fortalte han, at Huset var tomt; det var en Smedie. Da Karl hørte det, vilde han absolut ind og se „Fars Værksted", som han sagde.

Han greb den gamle Lænestol, svingede den op og bar den paa sit Hoved.

Og de fik ikke Fred, før de rejste sig og gik med ham.

„Vil du tro, at jeg ikke har set dig arbejde rigtigt, siden du var i Lære," sagde hun til ham. „Men dengang kendte vi jo næsten ikke hinanden."

„Det er godt Værktøj," sagde han, „og pænt holdt." Han tog Haandhammeren, som laa paa Ambolten, og vejede den i Haanden.

„Næ, hvor jeg længes efter at komme til at arbejde igen," sagde han og greb et Stykke Stangjern, der laa paa Jorden, „saadan rigtigt at arbejde, at lave noget, at se noget blive til mellem Hænderne." Og før han selv vidste af det, regnede Slagene ned over det kolde Jern. En Gang imellem slog han de skingrende Signalslag paa selve Ambolten, Tegnene til den, der skulde svinge Forhammeren for ham.

„Mor, se Far!" raabte Drengen. „Hør, hvor det bimler."

(Fortsættes Side 35.)

Fortsat Roman af C. Fraser-Simson:

Gennem Ilden

Resumé:
En i Radioen efterlyst ung Pige kaldet Jenny Brown søger Tilflugt i en Villa, tilhørende en Martin Windthorpe, der skaffer hende ind til London. Følgende sin afdøde Mors Raad henvender hun sig her, da hun staar fuldkommen paa bar Bund, hos Sagførerfirmaet Blinksop, Blinksop & Morrison.

Jennifers Taalmodighed begyndte at slippe op. Hun rejste sig, aabnede Døren og gik ud i Gangen, hvor hun tilfældigt stødte paa den Fuldmægtig, til hvem hun havde sagt sit Navn, og som havde vist hende ind i Forkontoret. Hans umiskendelige Overraskelse over at se hende røbede tydeligt, at han fuldstændig havde glemt hende.

„Tror De, jeg snart kan komme ind?" spurgte hun.

„Ja — bevares. Hvad — undskyld, men hvad var nu Deres Navn, Frøken?"

„Akkurat det samme som for en halv Time siden."

Fuldmægtigen smilede. „Ja, undskyld, Frøken, men jeg har glemt det."

„Ja, ja," sagde Jennifer, formildet ved hans oprigtige og elskværdige Smil. „Men De forstaar nok, jeg ikke kan sidde her og vente hele Dagen. Prøv, om De ikke kan skaffe mig en af Sagførerne i Tale. Mit Navn er Frøken Wilde."

„Jeg skal øjeblikkelig melde Dem," sagde Fuldmægtigen og skyndte sig ned gennem Korridoren.

Det varede længe, fandt hun, inden han vendte tilbage og viste hende Vej ind til Hr. William Blinksop.

Sagføreren rejste sig, da hun traadte ind, og det lykkedes ham paa en eller anden Maade at give denne Hilsen Karakter af en Protest i Stedet for af en Høflighed.

Jennifer var straks klar over, at hun ikke kunde fordrage ham.

Han havde et utiltalende haardt Ansigt — et rigtigt Strugglerfjæs, tænkte hun. Hr. William Blinksop var ikke en Mand, der lod sig besnakke, saa meget kunde hun straks se paa ham.

„Godmorgen," sagde han stift og uden at gøre Mine til at række hende Haanden. „Vær'sgod, vil De ikke tage Plads."

„Godmorgen," sagde Jennifer og lod sig synke ned i den Stol, han anviste hende. Hun følte sig mindre og ubetydeligere end nogen Sinde før i sit Liv.

„Det er Frøken Wilde ...?" Han saa' spørgende paa hende.

„Ja. Min Mor var født Tracey."

„Ja saa. De gør altsaa Fordring paa at være en Datter af Jeanette Tracey og Charles Wilde."

„Jeg *er* Datter af dem."

„Juridisk, Frøken Wilde, er dette en Ting, som skal bevises. Indtil De har fremlagt Beviserne, er De kun *formentlig* de paagældendes Datter."

„Ja saa. Jeg aner for Resten ikke, hvordan jeg skal bevise det — hvad vil De gøre ved det?"

„Jeg vil absolut ikke gøre noget," kom det afvisende. „Men kan De ikke fremskaffe Deres Daabsattest?"

„Det véd jeg ikke. Men jeg tror, mit Navn er opført i Kirkebogen i det Sogn, hvor jeg er født."

„Og hvor var det?"

„Amersham i Buckinghamshire."

„Det kunde vel tænkes. Der maa vel ogsaa være Mennesker dèr paa Egnen, som kan erindre Dem."

„Det er der ingen Tvivl om."

„Jeg kan for øvrigt godt sige Dem, at jeg ikke et Øjeblik har tvivlet om Deres Identitet. De ligner Deres Mor meget — De er hendes udtrykte Billede."

„Kendte De min Mor?"

„Jeg havde den Ære."

Jennifer rynkede Panden. Hvoraf kom det, at selv de venligste Ord i den Mands Mund bestandig fik en ubehagelig Klang.

„Deres Mor er — er—e ..."

„Min Mor er død," sagde Jennifer koldt.

„Aah, ja saa — jeg anede det for Resten. Det gør mig ondt." Beklagelsen var ikke at spore i den Tone, hvori Ordene blev sagt.

„Kan De fortælle mig, Frøken Wilde," vedblev Hr. Blinksop, „hvor Deres Forældre blev viet?"

„Det er jeg bange for, at jeg ikke kan. Jeg skal sige Dem, jeg eksisterede ikke dengang. Men det var i en Kirke — saa meget véd jeg."

„Jeg vilde meget gerne se en Kopi af den Vielsesattest, hvis De har en, eller De kan skaffe den."

Der var noget i hans Tone, som irriterede Jennifer umaadeligt. Hun saa' vredladen paa ham.

„Naturligvis kan jeg det," svarede hun. „Jeg har en Kopi af den liggende et eller andet Sted. I Løbet af nogle faa Dage kan jeg skaffe den."

„Bevares, det haster ikke saa stærkt. Vær venlig at lade mig faa den, naar det passer Dem. Men lad mig nu sige Dem en Ting, Frøken Wilde — hvis De gaar ud fra, at Deres Bedstefar har efterladt Dem noget, er jeg bange for, at De vil blive skuffet."

„Jeg vidste ikke engang, at han var død — hvordan skulde jeg saa vente, at han havde efterladt mig noget?" sagde Jennifer uhøfligt. Hendes Sult og Hr. William Blinksop var en haard Prøvelse for hendes Nerver.

Sagføreren ignorerede Afbrydelsen.

„De Indtægter, som under normale Omstændigheder skulde være tilfaldet Deres Mor, overgik til en fjernere Slægtning, en Fætter ved Navn James Tracey, og nydes nu af hans Enke. Som De har set af Annoncen, har vi averteret efter Dem."

„Saah — jeg har ikke set nogen Annonce."

„Ikke det? Vi averterede for at faa oplyst, om De eksisterede. Men naar De ikke har set Annoncen, maa jeg saa spørge — af hvilken Grund kommer De da her?"

„Min Mor sagde, at jeg skulde henvende mig til Dem, hvis jeg engang kom til at staa paa bar Bund. Men vil De ikke sige mig, hvorfor De ønskede at finde mig, naar der ingen Penge var til mig?"

„Ifølge Testamentet var det vor Pligt at finde Dem og vedligeholde Forbindelsen med Dem."

„Og ikke andet?"

„Ikke andet — nej."

Jennifer rejste sig. Det kneb stærkt for hende at skjule sin Skuffelse. Denne sidste Tilflugt, som hun havde knyttet saa store Forventninger til, havde altsaa vist sig at være en Lygtemand. Der var ingen Penge til hende. Hun stod for Alvor paa bar Bund. Hun havde ikke engang den Trøst længere, at Blinksop, Blinksop & Morrison eventuelt sad og ventede paa hende med en Formue.

„Farvel," sagde hun roligt. „Jeg skal ikke spilde mere af Deres Tid."

„Et Øjeblik endnu, Frøken Wilde. Jeg maa lade denne Slægtning af Dem — Fru Tracey — vide, at De er fundet. Hun vil naturligvis forlange Beviser for, at De er den, De giver Dem ud for, men den Ting vil jo ikke volde nogen Vanskelighed. Vil De være saa venlig at lade mig faa Deres Adresse?"

„Den kan jeg desværre ikke give Dem."

„Hvorfor ikke, om jeg maa spørge?"

„Fordi jeg for Øjeblikket ikke har nogen Adresse."

„Aah, naa saadan, nu forstaar jeg. Men naar De faar en Adresse, saa vil De nok lade mig den vide?"

Jennifer nikkede. Hvor var han deltagende, Hr. William Blinksop. Det var næsten mere, end hun kunde tage imod.

„Jeg vakler mellem Ritz og Carlton," sagde hun alvorligt og gav ham Navnene paa de fornemste londonske Hoteller, hun i Øjeblikket kunde huske.

„Ja saa! Men jeg forstod paa Dem, at De kom her, fordi De stod paa bar Bund. Deres Slægtning — jeg mener stadig Fru Tracey — vil selvfølgelig gerne vide lidt Besked med Deres økonomiske Forhold. Kan De give mig en Idé derom — ganske kort, forstaar De?"

„Med største Lethed," svarede Jennifer. „Mine økonomiske Forhold er med eet Ord sagt: halvtreds Øre."

„Halvtreds Øre? Hvad skal det sige?" spurgte Sagføreren og rynkede Panden.

„Det skal sige nøjagtigt halvtreds Øre — eller rettere een Femogtyveøre, to Tiører og en Femøre," tilføjede hun, tog Pengene op af sin Frakkelomme og arrangerede dem foran sig paa Skrivebordet.

„Her ser De mine økonomiske Omstændigheder. Hverken mere eller mindre. Kan det være enklere, synes De?"

Et Øjeblik var Sagføreren tavs. Han sad med Blikket fæstet paa Pengestykkerne, og hans Ansigt havde et Udtryk af inderligt Ubehag.

Saa sagde han langsomt:

„Med hvilke Forventninger kom De herhen?"

„Vil De virkelig gerne vide det?"

„Det er derfor, jeg spørger."

„Meget vel. Jeg havde haabet, De vilde sige til mig: Der er en Velhaver, som har efterladt en Formue til Deres Mor. De er hendes eneste Arving. Vil De ha' en Snes Tusind i Forskud, saa værs'god. Gaa straks ud og køb Dem en Bil, en Pelskaabe, et Perlehalsbaand og andre af den Slags Smaating, De kunde ha' Brug for, saa kikker jeg op til Dem paa Deres Hotel i Morgen, og saa kan vi tale om Resten. Var det ikke et meget pænt Fremtidsperspektiv, synes De?"

„Det var meget taabeligt. Men nok om det, Frøken Wilde, nu skal jeg ringe Deres Slægtning — Fru Tracey — op i Telefonen og forhøre, hvad hun kan tænke sig at gøre for Dem. Hvis De vil se herop igen Klokken fire i Eftermiddag, skal jeg give Dem hendes Svar."

„Tak," sagde Jennifer mat. Det var ikke en Tak, der kom fra Hjertet. Hun var ikke begejstret ved Udsigten til at blive tilbudt Almisse af Familien — og det tydede det hele unægteligt paa.

Hun rejste sig, og Sagføreren gjorde ligesaa. Et Øjeblik havde Jennifer den uhyggelige Tanke, at Hr. William Blinksop vilde tilbyde hende Penge til at spise Frokost for, og den endnu mere uhyggelige Følelse, at hun rimeligvis ikke vilde have Kraft nok til at afslaa dem. Til Hr. Blinksops Lettelse skyndte hun sig derfor at række ham

Haanden til Farvel og næsten styrtede ud af Kontoret.

For halvtreds Øre kunde hun faa en Sandwich med Skinke og et Glas Mælk.

III.

Et tvivlsomt Tilbud.

Sagfører Blinksops Telefonsamtale med Fru Tracey resulterede i, at Jennifers Tante gik ind paa at afholde Udgifterne til Kost og Logis for Niecen det første Døgn, samt en Anmodning til Jennifer om at indfinde sig den næste Dag i Tantens Klub og drikke Te hos hende.

Den følgende Eftermiddag Klokken fire stod Jennifer i Klubbens Vestibule og spurgte efter Fru Tracey.

Hun var ikke fri for at være lidt nervøs og have Hjertebanken. Det var ikke saa underligt. Der afhang saa utroligt meget af dette Besøg hos den ukendte Tante.

Hun foregøglede sig den Mulighed, at Tanten var et hyggeligt og rart Menneske, som muligvis vilde adoptere hende og give hende et Hjem. Det *var* jo ikke umuligt.

Det var en mærkelig Tanke for hende at foregøgle sig sin fremtidige Tilværelse betrygget. At komme til at leve et regelmæssigt Liv med faste Maaltider. Det havde Jennifer ikke kendt til i lange Tider.

En Pikkolo fulgte hende op i Klubbens Dagligstue og aabnede Døren for hende.

Jennifer traadte ind. Der sad to Damer derinde. De sad hver for sig og var aabenbart fremmede for hinanden. Jennifers Blik strejfede dem begge omtrent samtidigt.

Den ene — som sad nærmest — var en meget korpulent Dame, der fyldte godt i den store Lænestol. Hun saa' op og smilede, idet Døren gik op. Den anden sad ret op og ned i en Sofa i den modsatte Ende af Værelset — hun saa' kølig og reserveret ud, stilfuld og fornem. Ogsaa hun saa' op — men smilede ikke.

„Bare det dog var den tykke," bad Jennifer i sit stille Sind. Hun følte sig saa mærkelig beklemt.

Pikkoloen nikkede i Retning af den stilfulde Dame i Sofaen.

„Fru Tracey," sagde han og trak sig tilbage.

Jennifer havde en øjeblikkelig Følelse af, at hendes Hjerte stod stille. En underlig, en ganske uforklarlig Frygt kom over hende. Hun havde mest af alt Lyst til at vende om og styrte efter Pikkoloen ud af Stuen, ud af Klubben og bort herfra, saa langt bort som muligt fra den ildevarslende, uiltalende Skikkelse derhenne i Sofaen. Hendes Instinkt sagde hende straks, at fra den Kant kunde hun ikke vente sig noget godt.

Men hun skammede sig over sin Taabelighed, og det lykkedes hende at blive saa meget Herre over sig selv, at hun kunde gaa hen til Tanten og række hende Haanden.

Hun var ikke rigtig klar over, hvordan hun skulde tiltale hende. Fru Tracey var ganske vist hendes Tante eller Halvtante, men hun var helt fremmed for hende, og Tantens Holdning indbød ikke til Fortrolighed. Hun nøjedes derfor med at sige:

„Goddag! Jeg er Jennifer Wilde."

Fru Tracey rettede et Par mørke, gennemtrængende Øjne mod Niecen. Der var i dette Blik ikke Antydning af den Venlighed, som Jennifer havde haabet saa inderligt paa.

„Goddag," svarede hun. Tonen var kølig og formel og Haandtrykket kun en Formalitet. „Vær saa god at sætte Dem ned."

Der var intet, som antydede, at Fru Tracey anerkendte Familieskabet.

Jennifer tog Plads i Sofaen og begyndte nervøst:

„Maa jeg sige Dem Tak for Deres Venlighed imod mig."

„Naa, De har forhaabentlig klaret Dem siden i Gaar?"

Bemærkningen skurrede slemt i Jennifers Ører, men hun tog sig sammen og svarede saa roligt, hun formaaede:

„Her ser De mine økonomiske Omstændigheder. Hverken mere eller mindre. Kan det være enklere, synes De?"

„Ja — takket være Deres Venlighed."

„Jeg be'r. Det var jo lidt usædvanlige Omstændigheder. Ellers yder jeg aldrig den Slags kritikløs Hjælp."

Jennifer kunde ikke lade være med at tænke, at Fru Tracey nok nødigt ydede nogen som helst Hjælp, det være sig med eller uden Kritik.

„Og De forstaar jo nok," vedblev Tanten, „at jeg heller ikke kan blive ved paa den Maade."

„Nej, naturligvis." Jennifer var oprigtig enig med hende. Hun kunde umuligt tænke sig, at Fru Tracey vilde blive ved paa den Maade. I sit stille Sind sagde hun Farvel til sine Drømme om en betrygget Fremtid. Ak, de flygtede bort i Hælene paa hendes Fantasier om Pelskaabe og Bil.

„Jeg har talt om Sagen med mine Sønner, og jeg har besluttet mig til at gøre Dem et Forslag — et Tilbud, om De vil. Vi bor paa en temmelig stor Ejendom i Devonshire, og da jeg ingen Døtre har, plejer jeg at holde en Selskabsdame, som samtidig hjælper mig med, hvad der kan falde for. Den sidste Selskabsdame, jeg havde, rejste for en Maaneds Tid siden, og jeg har endnu ikke antaget nogen ny. Jeg har derfor tænkt mig, at De kunde træde i hendes Sted. De faar naturligvis Deres Ophold, og jeg betaler Dem et mindre Honorar. De kan selvfølgelig ikke vente at faa det samme, som jeg betalte den forrige, fuldt uddannede Selskabsdame, jeg havde. Hvad mener De om det Tilbud?"

Jennifer forstod ikke selv, hvorfor hun ikke greb til med Begærlighed. Her var jo den betryggede Fremtid, hun havde ønsket sig. Og dog betænkte hun sig. I Stedet for at tage imod Tilbudet med Taknemmelighed følte hun sig grebet af den samme Frygt som før og havde den største Lyst til at springe op og flygte ud af Værelset — bort fra denne Kvinde.

Hun var ikke klar over, hvad det var, der virkede saa skræmmende paa hende hos Fru Tracey. Var det mon en vis lurende Aarvaagenhed, som hun anede bag Tantens rolige og kolde Ydre, og som fik hende til at tænke paa en Kat, der leger med en Mus?

Fru Tracey afbrød hende i hendes Betragtninger.

„Jeg synes, De betænker Dem. Har De Raad til det?" Det var Kattens Kløer, der kom frem og vækkede Musen. — Jennifer skød den Tanke fra sig. Det var klart, at hun ikke kunde sige nej.

„Jeg tænkte bare paa, om jeg kunde udfylde den Stilling," sagde hun. „Jeg har forsøgt saa mange Ting," tilføjede hun med et lille Smil ved Tanken om, hvor meget hun havde prøvet, „men jeg har aldrig været Selskabsdame hos nogen."

„Jeg har ikke i Sinde at forlange noget af Dem, som ikke enhver ung Pige med en blot nogenlunde god Opdragelse kan præstere," kom det opmuntrende fra Tanten.

„Jeg er bange for, at min Uddannelse er temmelig mangelfuld."

„Jeg haaber, at De i hvert Fald kan læse og skrive," sagde Fru Tracey koldt.

„Ja — og jeg kan ogsaa regne lidt," sagde Jennifer i en lidt drillende Tone.

„Regnskabsføring forlanger jeg ikke af Dem. Deres Arbejde bestaar i at skrive Breve, tage mod Telefonbesked, ordne Blomster, hjælpe mig i Haven, staa for Buffet'en, Dækketøjsskabene og lignende."

„Det tror jeg nok, jeg kan paatage mig," sagde Jennifer.

„Meget vel, saa betragter jeg det som afgjort. De overtager altsaa Stillingen som Selskabsdame hos mig."

Det kom saa pludselig, at Jennifer ligefrem maatte tage efter Vejret. Det slog hende, at Fru Tracey havde saa underlig travlt med at faa Sagen afgjort — som om det var hende magtpaaliggende at faa Niecen i Huset. Men det var sagtens kun Indbildning. Tanten brød sig vel ikke om at spilde mere Tid end højst nødvendig paa den trivielle Sag. Hun selv havde endnu ikke sagt ja. Eller havde hun? Hun var ikke helt klar over det — men der var afgjort ikke andet for hende at gøre end at indvillige.

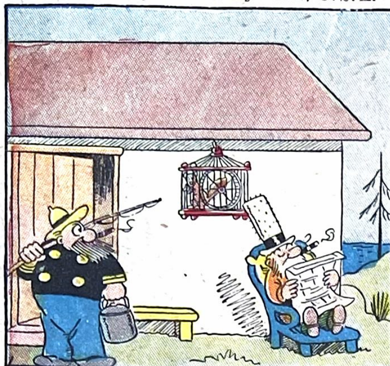
„Mange Tak," sagde hun spagfærdigt. „Jeg skal gøre mit bedste for at udfylde Pladsen. Jeg tænker nok, jeg kan gøre nogen Nytte. Derimod er jeg ikke saa sikker paa, at De kan være særlig tjent med mine selskabelige Evner — men det har maaske ogsaa mindre at sige."

„Ja — men nu, da det er afgjort, maa vi hellere faa en Kop Te," sagde Fru Tracey og trykkede paa Klokken. Jennifer tænkte uvilkaarligt, at hvis hun ikke havde taget mod Tantens Tilbud, vilde der ikke være blevet serveret nogen Te.

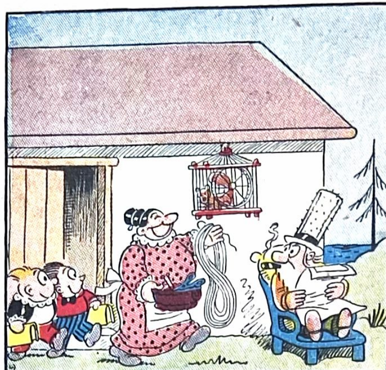
Hun kunde heller ikke lade være med at undre sig over den Lettelse og Tilfredshed, der var at spore i Fru Traceys Tonefald nu. Tantens kølige og afmaalte Holdning over for hende stemte ikke overens med hendes Ivrighed for at faa dette Engagement i Orden. Det var hende ogsaa en Gaade, hvorfor Tanten havde strakt sig saa vidt, at hun af sin egen Portemonnæ havde afholdt Udgifterne ved Jennifers Hotelophold siden i Gaar. Fru Tracey var visselig ikke en Dame, af hvem man vilde vente sig, at hun gjorde noget for ingenting, og selv om hun maaske stod og manglede en Selskabsdame, kunde hun med Lethed faa ti for een, der bedre kunde udfylde Pladsen end hendes paa det Omraade ganske uerfarne og ukyndige Niece. Skulde der alligevel bag dette utilnærmelige Ydre gemme sig lidt Familiefølelse? Nej, det var utænkeligt.

*(Fortsættes Side **29**.)*

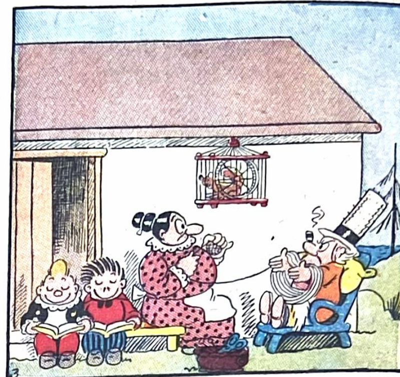
Vinde, vinde Nøglegarn.

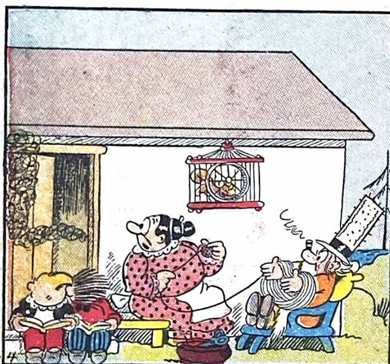
Vom: Hvorfor vil De ikke med ud at fiske?
Smæk: Fordi jeg er træt og vil sidde og læse min Avis! Det er for anstrengende at fiske!
Vom: De er en rigtig Dovenkrop!

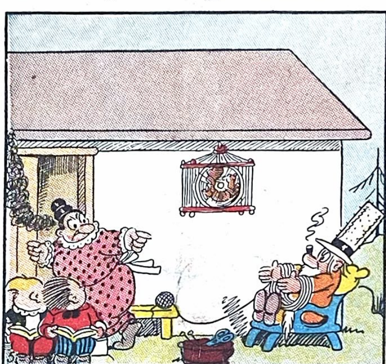
Fru Vom: Det var rart, at De ikke tog med ud at fiske. Saa kan De holde mit Garn for mig!
Smæk: Det kan Deres Unger vel gøre!
Fru V.: Nej, de smaa Engle skal læse Lektier!

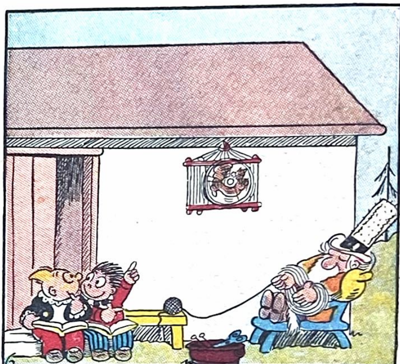
Fru V.: Hvorfor er De saa arrig? De skulde hellere være glad og taknemmelig, fordi De kan faa Lov til at gøre lidt Nytte i Stedet for at sidde dèr og drive Tiden væk!

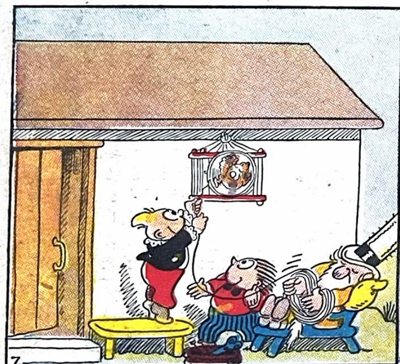
Fru V.: Himmel! Jeg har helt glemt min dejlige Ribbenssteg, som jeg har i Ovnen!
Smæk: Her skal man sidde og agere Garnvinde og bagefter faa brændt Steg til Middag!

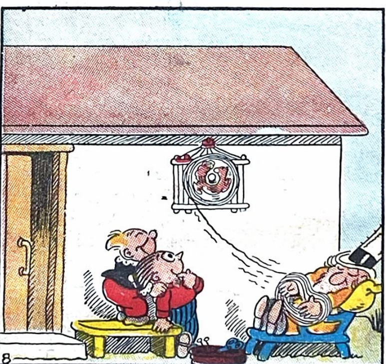
Fru V.: Sid nu ganske stille! Hvis De rører Dem af Pletten, kommer Garnet i Urede!
Smæk: Jeg har allerede Krampe i Armene!
Fru V.: Ja, det er der ikke noget at gøre ved!

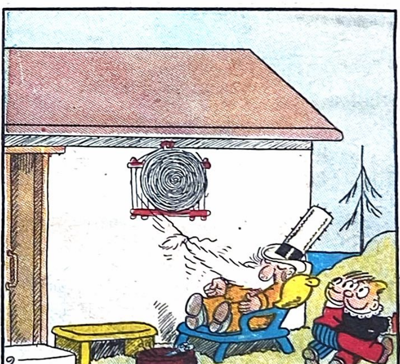
Knold: Ser du det lille Egern dèr?
Tot: Hm, ja, det ser morsomt ud!
Knold: Jeg véd en Maade, hvorpaa det kan komme til at se endnu morsommere ud!

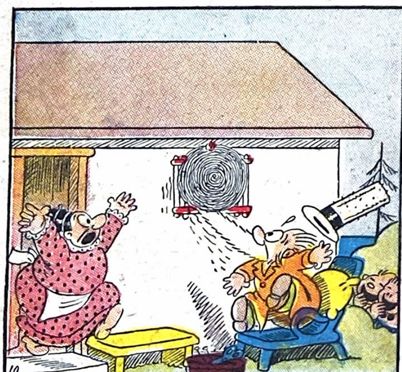
Tot: Det er virkelig en ganske glimrende Idé, du fik dèr, Knold!
Knold: Det er jo *alle* mine Ideer!

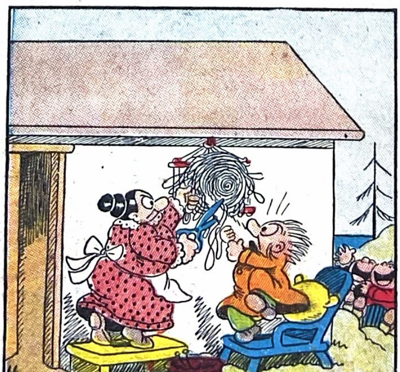
Tot: Inspektøren bliver nok henrykt, naar han vaagner og ser, at Garnet er vundet!
Knold: Mor bliver vist ikke slet saa glad!

Knold: Vi forstaar at vinde Garn!
Tot: Men nu hører jeg Mor komme, og jeg tror, at vi vinder mest ved at forsvinde!

Fru V.: Hjælp! Hjælp! Aa, alt mit dejlige Garn bliver komplet ødelagt!
Smæk: Himmel! Mit Skæg!
Fru V.: De frække Mandfolk! Sagde jeg ikke udtrykkelig til Dem, at De ikke maatte røre Dem?

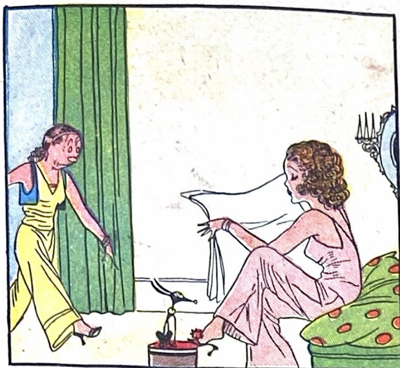

Smæk: Stop! Vent! Er De forrykt? De vil da ikke klippe et Stykke af mit Skæg?
Fru V.: Det maa De virkelig finde Dem i, De Skurk, naar De ikke passer bedre paa mit Garn, som jeg skulde bruge til Voms Mavebælter!

Smæk (fortæller): Og saa havde oven i Købet Deres Kone den Frækhed at klippe et Stykke af mit Skæg bare for at redde sit dumme Garn!
Vom: De kunde have taget med ud at fiske, saa var der ikke blevet saa meget Skæg og Ballade!

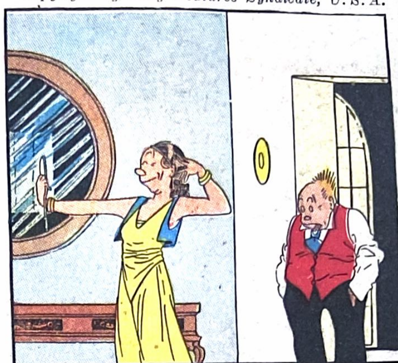
En Begivenhed i Selskabslivet.

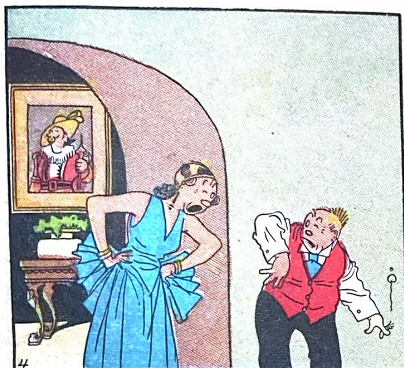
Frk. G.: Tænk, Milliardæren Willum Wiks er kommet hertil! Overalt, hvor han har været, kappes det fine Selskab om at faa ham til Gæst!
Fru G.: Ih! Ham maa vi endelig have fat i!

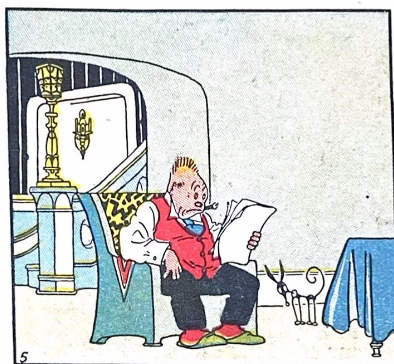
Frk. G.: Der staar, at han har været ved mange Hoffer. Tror du, vi kan komme sammen med ham?
Fru G.: Ih ja! Husk paa alle mine fine Bekendtskaber! Hvor ser han elegant og fornem ud!

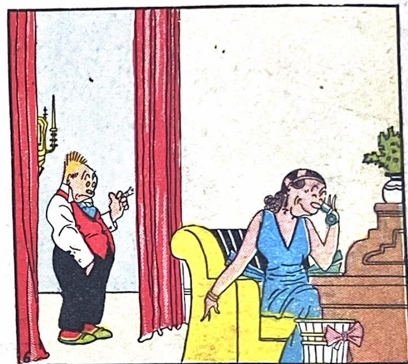
Fru G.: Milliardæren Willum Wiks er kommet her til Byen. Han er saa rig, at han har laant hele Verden Penge!
G.: Han har vel handlet med Tændstikker!

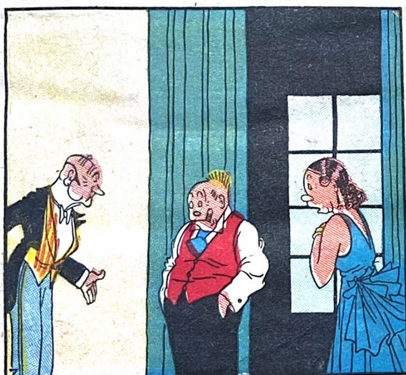
Fru G.: Behold dine uforskammede Vittigheder for dig selv! Og hold dig borte fra de Selskaber, som jeg nu vil komme til! Du er for simpel til at møde denne noble Personlighed!

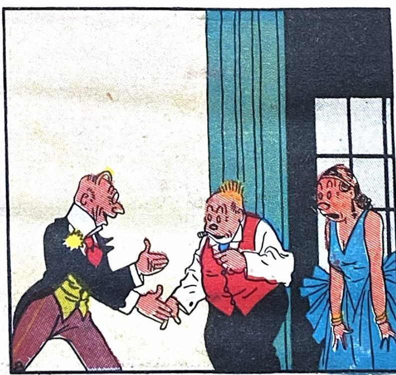
Gyldenspjæt: For mange Aar siden kendte jeg en Fyr, der havde saadan et tosset Navn. Men vi kaldte ham aldrig andet end Gøjenæb! Jeg synes virkelig, at det ligner ham!

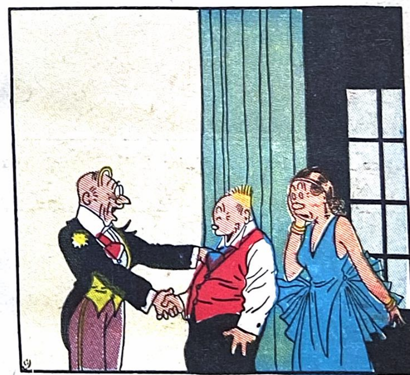
Fru G.: Det er Generalinde Gyldenspjæt! Frøken Flor, De maa sy mig nogle Kjoler straks! Jeg venter Indbydelse til flere fine Selskaber, hvor Milliardæren Willum Wiks kommer!

Tjeneren: Hr. Willum Wiks er derude og vil gerne hilse paa Herren!
Gyldenspjæt: Paa *mig?*
Fru G.: De maa have hørt forkert!

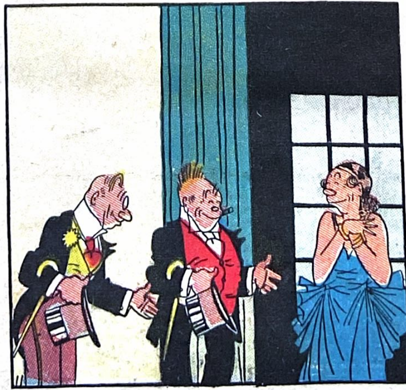
Willum Wiks: Min kære gamle Ven, som jeg ikke har set i tyve Aar! Hvordan har du det?
G.: Næ, er det virkelig dig, Gøjenæb, som jeg arbejdede sammen med paa Svineslagteriet?

Willum Wiks: Javel, og det var dig, der skaffede mig den Plads! Jeg har været Verden rundt, og jeg har tjent Bunker af Penge og kommer i fine Selskaber, hvor jeg keder mig rædsomt!

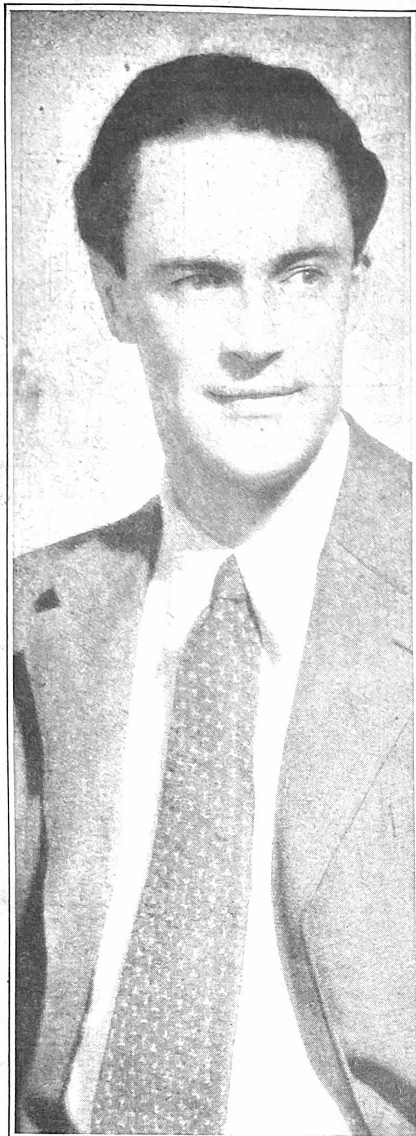
G.: Du har altsaa ikke glemt gamle Dage?
Wiks: Det var min lykkeligste Tid, da vi samledes i Biksen paa Hjørnet! Husker du det?
G.: Ja, det er jo de Minder, jeg lever paa!

Wiks: Kære Frue, maa Deres Mand følge med mig rundt til de gamle Steder, inden jeg begynder paa det forfærdelige Selskabsliv?
Fru G.: Med den allerstørste Fornøjelse!

Wiks: Der sidder Bolle-Madsen paa den samme Plet som dengang! Og dèr har han formodentlig siddet i alle de Aar, jeg har været borte!
G.: Næ, han gaar indenfor, naar det regner!

Gustav Diessl, den fortræffelige tyske Karakterskuespiller, der er Gilgis Elsker i „En af os".

En af os —

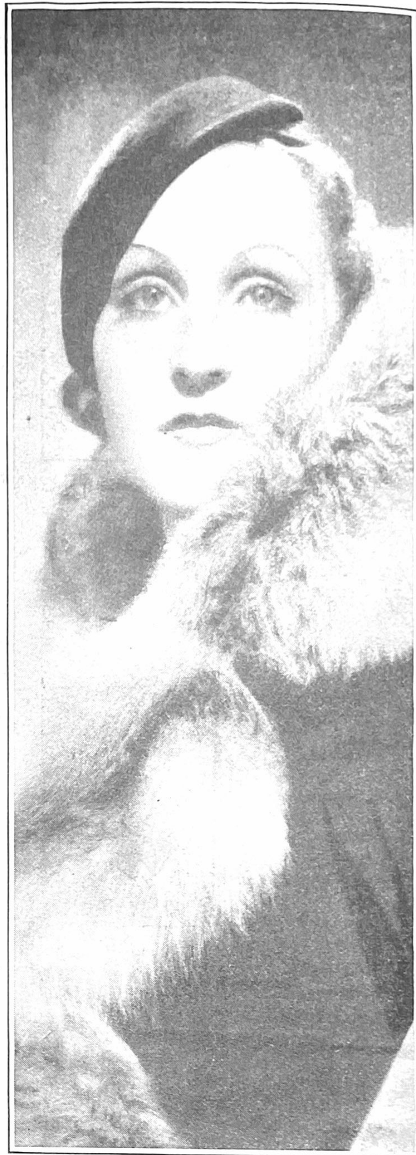
Problemfilmen om den moderne Ungdom og dens Syn paa Livet.

Problemfilms er i vore Dage blevet et Slagord, omtrent som det for 30—40 Aar siden hed, at Skuespil skulde „sætte Problemer under Debat". Og det er egentlig ingen Skade til; maaske aldrig nogen Sinde har der i Verden været saa talrige og saa vanskelige Problemer, der trænger til at blive løst, som nu, og Filmen kan give sit Bidrag — og det et vigtigt — til at afklare Situationen. Men det kan jo ikke nægtes, at det i moderne Problemfilms undertiden er svært at faa fat paa Problemet. Man skildrer ikke typiske Tilfælde fra Menneskelivet, men snarere saa specielle Ting, at Slutresultatet bliver en saare traditionel Film — men en, der giver Bonus alligevel, fordi Plakatnavnet „Problemfilm" er klæbet paa.

Heldigvis fremkommer der dog af og til noget, som er virkelig godt. Vi husker „M."-Filmen, „Piger i Uniform" o. lign. I nær Fremtid faar en ny tysk Problemfilm „En af os" Premiere her i Landet. Den er bygget over den unge tyske Forfatterinde Irmgard Keuns Debut- og Sukcesroman, „Gilgi, en af os", der allerede har været saa meget omtalt og diskuteret.

Gilgi er en ung Pige af vor Tid, slank og haardfør, sportstrænet, realitetsindstillet, uden Sans for Romantik. Hun er Maskinskriverske, en af de mange, og inddeler sit Liv systematisk mellem Arbejde og Sport. Da hun bliver 21 Aar, faar hun at vide, at de Mennesker, hun hidtil har regnet for sine Forældre, i Virkeligheden kun er hendes Adoptivforældre, og hun faar en Sum Penge udbetalt, som hendes rigtige Moder har sat hen til hende. Disse Fakta, der i gammeldags Romaner er tilstrækkelige til at omkalfatre en ung Kvindes Liv, faar dog heller ikke Gilgi til at tabe Ligevægten. Det gør først Kærligheden, som hun træffer næsten paa samme Tid i en ung Kunstners Skikkelse, en Bohemetype, der flakker om fra Sted til Sted og egentlig ikke er hende værd. Ham ofrer hun sig helt for, og de lever en lykkelig Tid sammen — i Kammeratægteskab (Filmens Hovedproblem). Men da hun til sidst føler, hun skal være Moder, forlader hun ham, fordi hun véd, at et bundent Liv vilde være en Ulykke for hans urolige Kunstnersjæl. Hun tager til Berlin og vil dèr genoptage sin usentimentale og systematiske Tilværelse.

Dette er kort fortalt Gangen i Bogen. Naturligvis klistrer Filmen en „happy end" paa — Kunstneren bliver klar over, hvad han mister, og henter hende tilbage — men til Trods herfor taler Filmen alligevel til os moderne Mennesker, vi føler, at den har ramt noget af det rigtige, har skildret en af os ...

Brigitte Helm er som skabt til Rollen som Gilgi, den unge Pige af i Dag, haardfør og usentimental.

Gilgi er fra et ganske almindeligt borgerligt Hjem, hendes Liv bestaar af Arbejde og Sport, og hun lever det systematisk og uden Hang til Romantik .....

Sangerydre og Film passer sjældent sammen.

Den polske Tenor Jan Kiepura er en af de faa, der duer.

Talefilmen, der har hentet mange store Skuespillere fra Teatret, gør sig ihærdige Anstrengelser for ogsaa at finde Sangere. Ikke alle Sangere kan spille Komedie, og det er langtfra alle, der ser godt ud, i hvert Fald godt nok til at kunne hamle op med Filmens kønne Helte. De fleste Sangere er kraftige, for ikke at sige fedladne, og kan vanskeligt benyttes til Elskerroller. — Nu har Tyskerne sikret sig en af de faa udvalgte til Filmen „I Nat eller aldrig“. Jan Kiepura, der spiller Hovedrollen, er en Sanger i Verdensformat, og som Billedet ved Siden af viser, ser han helt godt ud. At han er en af de tre store (Gigli, Tauber, Kiepura), viser den Kendsgerning, at han faar 12,000 Mark for en enkelt Optagelse paa Grammofon. Han er Polak og i Besiddelse af en glimrende Tenorstemme. — I denne Film, hans første, faar han rig Lejlighed til at synge. Filmen passer ham som en skræddersyet Dragt, og han bryder ud i

Magda Schneider, Jan Kiepuras nydelige Partnerske.

Jan Kiepura har en herlig Stemme, og man maa sige, han har Filmsydre. Hans første Film „I Nat eller aldrig“ kommer snart op herhjemme.

Sang hvert Øjeblik. Med den Frihed, som Lystspil-Films nu engang tillader, synger han alt fra den uundgaaelige Schlager til Solopartier fra „Rigoletto“ i en schweizisk Politiret, hvor Vidnerne venligst synger de obligate Korpartier. Under en Sejltur paa en herlig schweizisk Bjergsø synger han „O Sole Mio“ saa smeltende, at man straks tilgiver Filmens Mangel paa Logik. Ogsaa hele første Akt af „La Boheme“ faar man i Filmen, og Kiepura synger, saa det er en Lyst.

Det er først og fremmest en Film for Mennesker, der elsker Musik, men det er ogsaa i høj Grad en Film for dem, der sætter Pris paa skønne Naturbilleder.

Man hører ikke meget om Krisen i Hollywood. Sagen er, at Hollywood ikke *vil* vise, at den er paavirket af den almindelige Depression. Men naar der i 1928 var 100 Millioner Mennesker i de Forenede Stater, som gik i Biograferne, og der nu kun er omkring 60 Millioner, maa det føles selv i Hollywoods forjættede Land.

Der er intet, en Skuespiller eller Skuespillerinde mere søger at skjule, end at han eller hun er arbejdsløs. „Mellem Engagementer“ hedder det saa smukt. Det er vanskeligt at aftrykke en fuldstændig Liste over de Skuespillere, der i Øjeblikket er ledige, da Tingene forandrer sig saa hurtigt i Hollywood, men nogle af dem, der har mistet deres aarlange Kontrakter, er Dolores Del Rio, Lily Damita, June Collyer, Mae Clarke, Mary Astor, Mary Brian, Ricardo Cortez, Genevieve Tobin, Neil Hamilton og Carole Lombard. Man lægger Mærke til mange nye Ansigter i de amerikanske Films — for nye Ansigter er billigere end de gamle.

Der er næsten ingen af de Skuespillere, der har Arbejde, som ikke har maattet gaa ned i Gage, og i de fleste Tilfælde andrager Nedskæringen en 30 %. Man kan selvfølgelig sige, at naar man tjener 15—20,000 Kroner om Ugen, betyder en Nedskæring ikke saa meget. Men de store Stjerner finder det vanskeligt at forandre deres Levemaade. At forlade de pragtfulde Hjem, at sælge Luksusbilerne og at opgive Selskabeligheden betyder en Indrømmelse af deres økonomiske Nedgang og en tilsvarende „kunstnerisk“ Nedvurdering efter den Maalestok, som Hollywood anlægger.

Magda Schneider er en fiks Mekaniker at have liggende under sin Bil. Scenebillede fra „I Nat eller aldrig“.

Hr. og Fru Hansen

En lille idyllisk Fortælling, af Inger Bentzon.

„Ja, men vil du ikke gerne af med det?" spurgte Hansen. „Nej ..... naar du kan lide det," sagde Fru Hansen.

Til daglig var Hansen, om end ikke Tøffelhelt, saa dog umaadelig nem for Konen at komme ud af det med. Hun vilde ligefrem have været glad, hvis han vilde have været lidt mere bestemmende. Men saa kunde han pludselig faa Anfald af Selvhævdelse paa helt fjollet Grundlag, og det irriterede hende over al Forstand.

Som nu, da de flyttede ud i det lille Hus, de havde arvet uden for Byen. Der var Masser af Ting, som skulde laves om og forbedres, alt skulde males og repareres, Haven delvis omlægges, det blev saa fint, at det var en Lyst. Og til det hele sagde Hansen:

„Ja, det er vist udmærket! Det maa du selv om!"

Men saa hittede han pludselig paa, at Poplen nede ved Skellet skulde blive staaende, ja, den *skulde* blive staaende!

„Jeg har altid sat stor Pris paa Popler!" sagde Hansen.

„Ja, men det kan du da se," sagde Fru Hansen, „at den er ikke værd at have staaende een Dag til! Den skæmmer jo hele den smukke Have, den er baade vind og skæv, og der er kun een eneste Gren, der dur, alt det andet ligner jo gamle, afgnavede Ben!"

„Det er ikke en Gren, det er en Stamme, der er grøn!" sagde Hansen.

„Ja, jeg kan nok se, den rager lige op i Vejret," sagde Fru Hansen, „men det gør jo alle Grene paa Popler! Det var da noget af det første, jeg bestemte, da jeg saa' Haven her, at den Poppel maatte væk!"

„Den kommer ikke væk!" sagde Hansen. „Jeg véd godt, jeg ikke har et Ord at skulle have sagt i mit eget Hjem, men den Poppel skal blive staaende."

„Har *du* ikke et Ord at skulle have sagt!" sagde Fru Hansen med hævet Stemme. „Naa, det maa jeg nok sige! Spørger jeg dig maaske ikke om alting! Men du gider ikke svare —"

„— for det bliver jo alligevel, som *du* vil!" sagde Hansen bittert.

Hvorpaa Fru Hansen fo'r ovenpaa for at rede Senge og ikke som ellers blev og rakte Hansen Paraplyen, da han skulde til Byen. Han sjokkede af med en underlig tom Fornemmelse, og idet han drejede om Hjørnet, saa' han sig tilbage og saa' Poplen fra den alleruheldigste Side, med alle de udgaaede Grene strittende foran den ene grønne. Men nu havde han bestemt, at den Poppel skulde blive staaende, og saa blev den!

Oppe fra Sovekammeret saa' Fru Hansen ogsaa Poplen, men hun saa den grønne Gren. Hun saa' ogsaa Regndraaberne tromme paa Ruden og skuttede sig lidt ved at gaa her og have det lunt og godt, mens Hansen kom klam og med vaade Fødder til Stationen og skulde sidde i det fyldte Tog og Dagen lang paa det ækle, indelukkede Kontor. Der var fyret i det nye Varmeapparat og lunt og godt alle Steder i det lille Hus. Hansen havde været saa god med at indlægge alle mulige Ting, som kunde lette hende Arbejdet.

„Herregud, naar han nu kan lide det grimme Spøgelse!" tænkte Fru Hansen og saa' ud paa Poplen. Dens grønne Gren saa' i Grunden pæn ud paa Baggrund af de allerede gule Lønne, som stod bag den i Genbohaven.

„Det bliver da værre og værre med det Vejr," tænkte Fru Hansen, og det blev det ogsaa. Regnen piskede, og Vinden svøbte om Huset, saa det ikke var godt at vide, fra hvad Kant den egentlig kom, men lige væmmeligt var det alt sammen.

„Det var da godt, vi fik Taget understrøget," tænkte Fru Hansen og følte igen et lille Stik af Anger, for det havde været dyrt, og det var hende, der havde bedt om at faa det gjort.

Da Hansen kom hjem om Eftermiddagen, drev Vandet af ham, og han kunde fortælle om et stort Træ, der var væltet ud over Vejen lige ved Stationen. Sikken et Held, at det var sket, lige inden Menneskestrømmen kom fra Toget! Fru Hansen havde lavet varmt Bad til til ham og havde lagt tørt Tøj frem, og han kunde lugte sin Yndlingsret: Bankekød. De var ovenud venlige mod hinanden og sludrede livligt sammen efter Middagen — om alt andet end Poplen!

Men næste Morgen saa' Hansen fra Sovekammervinduet, at den eneste grønne Gren var flaaet af af Stormen og laa ynkeligt ned ad Stammen. Han var næsten lettet, saa var Spørgsmaalet klaret af højere Magter og behøvede ikke mere at diskuteres. Men han sagde ikke et Kny, og hans Hustru havde for morgentravlt til at lægge Mærke til noget uden for Huset. Hun stod i Entreen og sagde ham Farvel, da han gik, og glædede sig over, at det var klaret saa godt op, at han dog vist ikke risikerede at blive vaad igen i Dag.

Først lidt senere saa' hun, at Poplen var knækket. Fru Hansen blev staaende stiv og forskrækket midt for Sovekammervinduet med en Hovedpude i Haanden, hun havde næsten en Fornemmelse af, at det var hende, der ved sin Vrangvilje havde nedkaldt de slemme Stormstød over det arme Træ. Saa smed hun Puden, løb ned i Haven og undersøgte Poplen og derfra over til Genboen, som var Gartner.

Da Hansen kom hjem med Firetoget, stod hans Kone og tog imod ham, og de gik hjemad Arm i Arm.

„Jeg vil vise dig noget, du bliver ked af!" sagde Fru Hansen. „Men jeg har været ovre ved Gartner Svendsen, og han siger, det kan blive helt godt igen. Det er din Poppel."

Hansen saa' hen til hende fra Siden, men hun saa' ganske oprigtig ud. Han fulgte hende ned i Haven, og hun forklarede ham, hvad Gartneren havde sagt, at Stammen var sund nok, og at Træet ved at blive skaaret noget ned kunde blive smukt igen.

„I alle Tilfælde vilde det have haft godt af en Nedskæring," sagde Fru Hansen.

„Ja, men vil du ikke gerne af med det?" spurgte Hansen; han var helt holdt op at interessere sig brændende for Spørgsmaalet.

„Nej, du kan da vide, at naar det kan blive pænt, og du kan lide det —" sagde Fru Hansen.

De havde begge en lille Fornemmelse af at have været ubillige. Hansen gik og tænkte:

„Der er ingen andre paa Kontoret, der har saadan en mageløs dygtig Kone!"

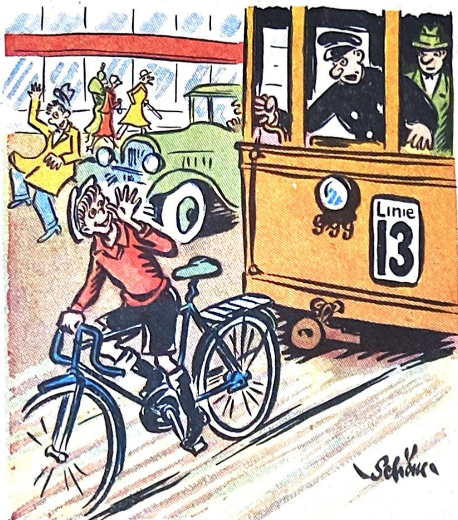
Og Fru Hansen tænkte:

„Han er da virkelig saa god, som Dagen er lang!"

Poplen staar der endnu og er virkelig kommet til at se godt ud. Hansen tager hvert Foraar en Gren med ind i Stuen, hvor Fru Hansen snuser til den og siger:

„Der er da intet, der lugter saa stærkt af Foraar som netop saadan en Poppelgren!"

Hjemmets Humor

Vognstyreren: „Ka' du saa komme ud a' Sporet!"
Drengen: „Jah — men det ka' du ikke!"

Læreren: „Hvor gammel er et Menneske, der er født i 1889?"
Else: „Er det en Herre eller en Dame?"

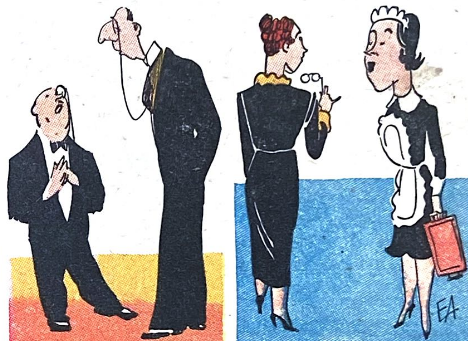
„Hvad skal jeg give Dem for at faa et Kys?"
„Kloroform!"

„Det er tredie Gang, jeg overrasker dig i Færd med at kysse Pigen. Næste Gang, det sker, kommer jeg til at afskedige hende og lave Maden selv."

I Fysiktimen.
Læreren: „Hvad sker der, naar Lyset falder skraat ned i Vandet?"
Karl: „Saa gaar det ud!"

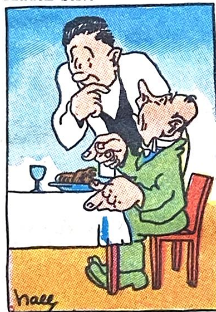

„Hvornaar kan jeg faa mine Penge igen, Jensen?"
„Kære — du minder mig om min Nevø, han spørger ogsaa altid om Ting, jeg ikke kan svare paa."

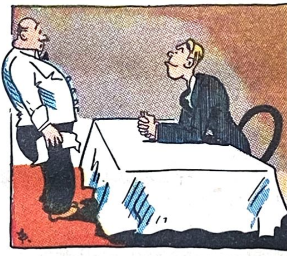
Fruen: „Jeg vilde sætte Pris paa, Marie, at De ikke bærer Ringe eller andre Smykker, naar De varter op ved Bordet i Aften."
Marie: „Aah — jeg har ikke noget særlig værdifuldt, Frue, men Tak for Advarselen."

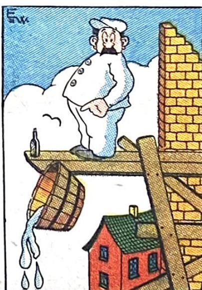
„Hvorledes lyder det fjerde Bud?"
„Du skal elske din Far."
„Naa — videre ..."
„Nej, ikke videre — Mor er skilt fra Far og bor i Amerika."

„I disse Krisetider er det enhver Borgers Pligt at paalægge sig visse Indskrænkninger. Jeg for mit Vedkommende har paalagt mig selv at stryge Drikkepengene."

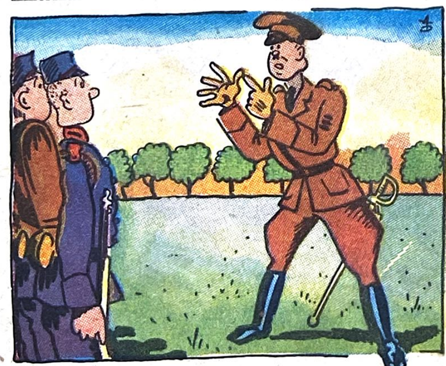
Tjeneren: „Ønsker Herren nye Kartofler til Bøffen?"
Gæsten: „Maa jeg spørge — havde De tænkt at servere dem brugt."

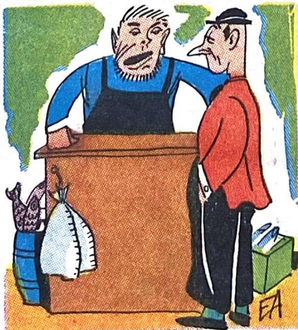
„Saa for Pokker, der røg Kalkbaljen! — Sikken et Held, at det ikke var Pilsneren."

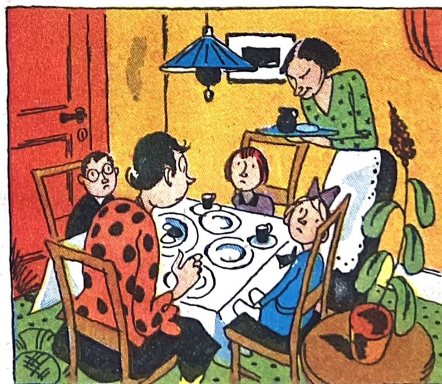
„Naa, blev der drukket godt ved Nielses og Maries Bryllup."
„Næh — ser du, Spiritus fik vi ikke, for Niels er jo Afholdsmand, men du kan tro,vi fik en stærk Sennep."

„Altsaa: Lydighed er jeres første Pligt. Hvis jeg befaler jer at springe ned fra 4. Sal, saa skal I gøre det, men I har altid Lov til at klage til Kaptajnen bagefter."

„Det si'er du, Sørensen — men Videnskaben si'er akkurat det modsatte — saa det er ikke let at regne ud, hvad man skal tro!"

„Mor, kan Far ikke svømme?"
„Jo, hvorfor spørger du om det?"
„Jo, jeg hørte forleden Dag Tante Inger sige, at Far altid havde haft vanskeligt ved at holde sig oven Vande."

Ungdommens Side.

Med Dykkerdragt og Dybhavspanser

Der er ret snævre Grænser for, hvor langt man kan gaa ned i en almindelig Dykkerdragt, Trykket bliver hurtigt for stort. Men det moderne Dybhavsudstyr gør det muligt at arbejde ved almindeligt Atmosfæretryk selv paa store Havdybder

Et af de største Vidundere, den moderne Teknik har frembragt, er det moderne Dybhavsmateriel. Man fyldes med Undren, naar man hører Beretninger om Bedrifter paa de store Dybder, om Vrag, der atter er bragt for Dagens Lys, og sunkne Skatte, som ved mange Maaneders trælsomt Arbejde er blevet bjerget.

Det er et farefuldt Liv at være Dykker. Vel er det ikke imponerende Dybder, man kan naa ned paa i almindelig Dykkerdragt, lidt over 40 m, hvis der skal udrettes ret meget dernede; men ved det høje Tryk, der hersker, over 5 Atmosfærer, er Arbejdsevnen betydelig nedsat, Belysningen er daarlig, og Bevægelsesfriheden meget begrænset. Det er ikke morsomt for en Dykker at skulle kravle rundt nede i et Vrag med en svær Luftslange efter sig — tilmed er der jo den Fare, at Slangen bliver skaaret over, og da er han ilde stedt.

Naar Dykkeren skal op igen fra den store Dybde, maa det foregaa meget langsomt. Ved Aandedrættet er Blodet blevet fyldt med Luft ved det høje Tryk, og denne Luft afgiver det kun langsomt igen. Derfor maa Dykkeren standse flere Gange paa Vejen op og efterhaanden vænne sig til det normale Lufttryk, og denne Opstigning kan vare flere Gange længere Tid end selve Opholdet paa Havbunden.

Dykkerne har hele Tabeller, der fortæller, i hvilke Dybder de skal standse under Opstigningen. Som Eksempel kan det nævnes, at efter et Ophold af 20 Minutters Varighed i 40 Meters Dybde vil Opstigningen tage over en halv Time, idet der skal gøres følgende Ophold: 2 Minutter paa 12 Meters Dybde, 5 Min. paa 9 m, 10 Min. paa 6 m og et helt Kvarter lige under Overfladen i 3 Meters Dybde.

Sker der endelig et eller andet med Dykkeren nede paa Havbunden, saa man i en Fart maa hale ham op og ikke kan holde de foreskrevne Ophold under Opstigningen, er hans Liv i absolut Fare, hvis man ikke straks kan sætte ham ind i et saakaldt Dekompressionskammer; det er et Rum med samme Tryk som det, der herskede i den Dybde, han lige er kommet fra.

Alle disse Forhold sætter meget naturligt ret snævre Grænser for Dykkerens Virksomhed, og man kan ofte sige, at det er med Livet som Indsats, en Dykker gaar ud paa sin farefulde Færd.

Ikke desto mindre er det utroligt, hvad en Dykker formaar paa Havets Bund. Han faar Værktøj hejset ned til sig, med Lufthamre og Luftmejsler kan han fjerne alvorlige Forhindringer paa sin Vej gennem det sunkne Skib, ja, endog en Skærebrænder er det muligt at bruge nede paa Havbunden: Flammen tændes blot, inden Apparatet sænkes ned, og en Luftcylinder, der hele Tiden blæses frem uden om Flammen, forhindrer Vandet i at slukke Ilden. Ganske ejendommeligt maa det være for Dykkeren, der under sit Arbejde ser Skibsplankerne smelte over, mens et Fyrværkeri af Gnister staar omkring ham i Vandet.

Paa de store Dybder, fra 50 til 100 m, ja, endnu dybere, er Forholdet et helt andet. Her er det umuligt at bruge den almindelige Dykkerdragt, hvori Trykket hele Tiden skal være det samme som i det omkringværende Vand. Man gaar derfor over til at anvende Panserdragter; og samtidig slipper man for en stor Del af Vanskelighederne ved den almindelige Dykning.

Panserdragten til de store Dybder kan staa for et enormt Tryk, og det er derfor muligt for Dykkeren her hele Tiden at arbejde ved almindeligt Atmosfæretryk. Man slipper fri for den lange Tid til Op- og Nedstigning, ja, selv for Luftslangen, idet der i selve Dybhavspanseret findes Iltflasker og Kulsyreslugere til flere Timers Ophold paa Havbunden.

Det var Amerikanerne, der begyndte med at bygge Dybhavsdragter; men det viste sig hurtigt, at er disse simple i Teori, byder de til Gengæld paa mange praktiske Vanskeligheder. Især er det svært at opnaa den fornødne Bevægelighed i Leddene i Forbindelse med tilstrækkelig Tæthed mod det enorme Vandtryk. Først Tyskernes tekniske Grundighed bragte Dybhavsdragterne frem til et saadant Stade, at de i saa godt som alle Situationer var praktisk anvendelige.

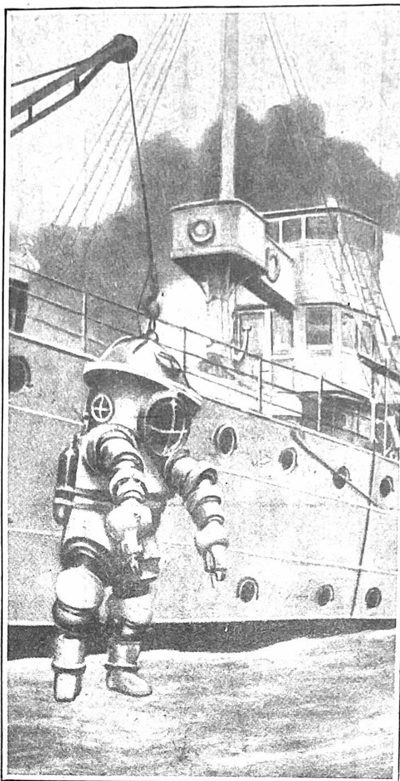
Hvis man kaster et Blik paa Billederne af Dybhavsdragter, vil man sikkert spekulere paa, hvordan det overhovedet er muligt for Dykkeren at bevæge sig i saa tungt et Panser, Dragten vejer omkring 400 kg. Men her maa man huske paa, at er det end nok saa umuligt for Dykkeren at bevæge sig paa Landjorden, vil i Vandet Opdriften bære ham oppe, saa han næsten svæver i Vandet. Ja, Apparatet vilde svæve i Vandet, hvis det ikke havde Vand-Ballasttanke, der holdt det nede.

Det store Billede viser alle Enkeltheder i Dykkerpanserets Konstruktion. Arm- og Benstykker har store Kugleled, saa de har Bevægelsesfrihed, „Hænderne" er Tænger, der kan styres inde fra Dragten. Luftslange findes som nævnt slet ikke, kun en Line til at hejse Dykkeren op og ned og et Kabel, der rummer Ledninger til Telefonen, hvorved Dykkeren staar i stadig Forbindelse med Omverdenen og hele Tiden kan holde Damperens Mandskab à jour med, hvad han foretager sig.

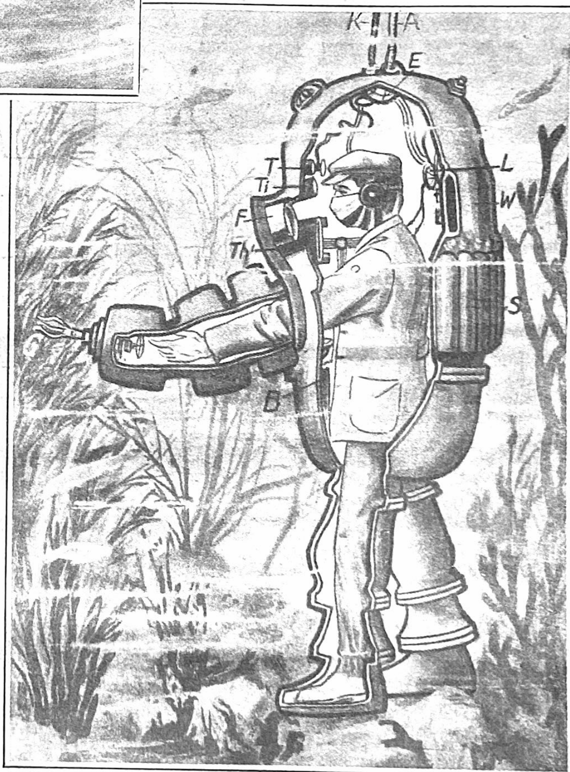
Med en Ventil L kan Dykkeren fylde Vandballast-Tanken W med Trykluft fra Luftflasken S. Derved kan han gøre hele Dragten saa let, at den straks farer op til Overfladen. Normalt bliver han selvfølgelig trukket op ved Hjælp af Linen, men den Situation kan jo vel tænkes, hvor han bliver nødt til at kappe Linen — den kan klemme sig fast et eller andet Sted — og saa er det ham altsaa muligt ved egen Hjælp at søge op til Vandets Overflade.

Selve Aandedrættet sker gennem en Maske, hvor der ligesom i Røgdykkernes kendte Masker sidder Kalipatroner til at opsuge Kulsyren fra den udaandede Luft. Den friske Luft kommer fra en Iltflaske S. Paa en Dybdemaaler Ti kan han aflæse Dybden og paa et Termometer Th Temperaturen. Elektrisk Lys har han ogsaa: Lampen E faar Strøm fra Batteriet B. Til selve Arbejdet paa Havbunden faar Dykkeren Lys fra en vældig Projektør, der hejses ned til ham, og som holder Vandet oplyst i 5 Meters Afstand. Gennem 7 cm tykke Glasvinduer kan Dykkeren orientere sig.

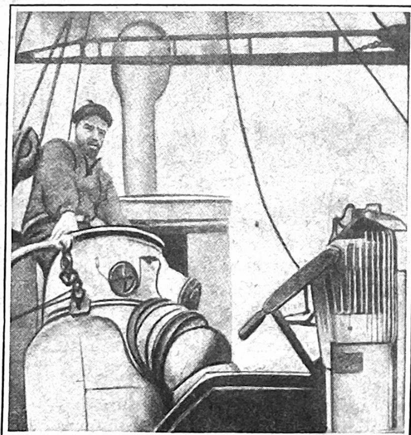
Vore Billeder vil fortælle, hvad man ellers ønsker at vide om Dybhavsdykkernes Panserdragt.

Medens Opdriften i Vandet gør det let for Dykkeren at bevæge sig i Vandet i den tunge Dragt, kan han oppe i Luften hverken røre Arme eller Ben. En vældig Kran tager de 500 kg og svinger dem udenbords.

Til højre ses Dybhavsdykkerens Dragt i Gennemsnit. Ved K kommer Ledningen til Telefonen T, A er den Wire, han hænger i, Lampen E faar Strøm fra Batteriet B. Gennem Vinduet F kan han se Armenes Gribere G. L er Ventilen til Vandballast-Tanken W, S Iltflasken. Ti er Dybdemaaleren. Th er Termometret.

Dykkeren kravler ned i sin vældige Panserdragt.

En Gullaschfrøken

Fortsat Fortælling for Ungdommen, af Helene Hørlyck. Ill. af Ingeborg Hyldahl.

Saaledes levedes Livet i „Lyet". Kokkepigen Bodil som Regent i Køkkenet, hvor hun var meget dygtig og hurtigt havde vænnet Fru Jensen af med at komme, og Hedvig som en Slags Hushovmester, der dog, naar der var fremmede, holdt sig i Baggrunden og sagde Frøkenen og De til Juliane.

Jensen og Fru Jensen holdt meget af Hedvig og var hende taknemmelig for, at hun tog Julianes Ubehageligheder paa en saa fornuftig Maade. Baade hun og Bodil tilbragte ofte Aftenerne oppe hos dem, naar Juliane var ude eller havde Gæster.

Da Hedvig var kommet tilbage med Frimærkerne, kom Fru Jensen ind og satte sig hos dem og sagde:

„Hedvig, synes du ikke ogsaa, at Jane skulde invitere Johan med til sit Selskab? Han var da saadan en rar Fyr, da vi boede i Havnegade, og Fatter mødte ham forleden paa Gaden og sagde til ham, at han skulde komme ud til os, og saa ser det da sært ud, at han ikke bliver inviteret, naar vi holder Selskab."

„Jo," sagde Hedvig, „du skulde bede ham med, Juliane, der er jo altid Mangel paa Herrer."

Juliane havde været bedt en Aften hos Sevaldsens. Der havde været et Par Kommiser fra Magasin du Nord, som ansaas for Byens fineste Forretning, og saa havde der været nogle Assistenter fra Etaterne, det var de Kavalerer, som kom i Kredsen.

„Det har hele Tiden været min Mening, at Johan skulde med," sagde Juliane. Naar hun skulde være ærlig, maatte hun indrømme, at Johan var en af de morsomste og livligste Herrer, hun kendte.

„Skal det være til Middag?" spurgte hendes Moder.

„Nej, det skal være til Aftensmad, jeg har inviteret dem til Klokken seks," svarede Juliane.

„Hos Ostenfeldts var Klokken seks altid Middag og Klokken syv Aftensmad," indskød Hedvig.

„Naa, ja, saa tror jeg ogsaa, vi lader det blive Middag," sagde Juliane, og da Hedvig var gaaet ned til sin Vask og Fru Jensen til sin Mand, skrev Juliane Kortene om og bad Gæsterne til Middag.

Hun var glad over, at hun havde overvundet sig til at tage Johan med. Tvillingerne havde for nylig bombarderet hende med Spørgsmaal om den pæne Assistent.

„Skal de unge Ostenfeldts ikke med?" spurgte Fru Jensen i sin Naivitet ved Middagsbordet, da Talen igen drejede sig om Selskabet. Hun havde i Stilhed undret sig over, at Naboens ikke havde inviteret Juliane endnu. Naar Sevaldsens ikke holdt sig for fine, kunde hun ikke tænke, hvorfor Ostenfeldts skulde gøre det. Men maaske vilde de have, at Juliane skulde gøre det første Skridt.

Juliane blev forlegen, hun vilde nødig have, at Forældrene skulde tro, at Ostenfeldts ikke vilde have noget med hende at gøre. Men inden hun fik taget sig sammen til at svare, tog Hedvig, som gik og vartede op, Ordet. Juliane anede i øvrigt ikke, at en Stuepige ikke maatte snakke med, naar hun vartede op.

„Unge Ostenfeldt er rejst til London i Gaar. Dèr skal han være et Par Aar i et stort Firma," sagde hun, „og Frøken Debora gaar næsten aldrig ud til Selskab. Hun læser altid eller spiller paa Klaver."

„Ork dog, sikket Liv for en ung Dame," sagde Fru Jensen medfølende.

„Det skal du ikke sige, Mutter, hvis det er kønne Vers, saa kan man da ikke ønske sig noget bedre — og Rejsebeskrivelser, det er jo næsten som at være ude at rejse selv. Man faar alting at se uden Besvær og uden Udgifter."

„Aa, sikke dog noget, du kan sidde og sige, Fatter, man kan da ikke sidde hjemme i sin Stue og se Bjerge og saadan noget," sagde Fru Jensen i en forarget Tone.

„Jo, jo, Mutter — med sit indre Blik kan man se det," paastod Jensen.

„Saadan et indre Blik har jeg nu ikke," fastholdt Fru Jensen.

„Nej, men det er rigtigt nok, min Kæreste siger ogsaa den Slags Ting, det kalder han at have Fantasi," samstemmede Hedvig belærende, mens hun bød et fyldt Hvidkaalshoved om.

„Ja, det er et dygtigt Menneske, din Kæreste, det siger alle Mennesker," sagde Fru Jensen.

Juliane havde siddet og tænkt paa det, Hedvig havde sagt, at unge Ostenfeldt var rejst til London. Men mærkværdigvis følte hun sig slet ikke ulykkelig. Egentlig havde hun for længst forstaaet, at han ikke brød sig om hende længere, og nu syntes hun heller ikke, han var saa smuk; det havde vist mest været det fine Væsen og det, at han saa' saa elegant ud, som havde

„Siger du nu Frøken til din Veninde?" udbrød han. „Hvad siger du saa til mig?"

bedaaret hende. I al Fald, nu var han rejst, og nu vilde hun ikke tænke mere paa ham, besluttede hun.

Lørdag Formiddag, som Selskabet skulde være om Aftenen, sad Fru Jensen med sit Skrivetøj oppe ved Vinduet i Altanstuen, der var blevet møbleret med de gamle Møbler fra Havnegade, og hvor de to gamle for det meste holdt til. Hun sad og saa' ned over Ostenfeldts Have, hvor Frøken Debora hver Formiddag gik Tur. Hun var høj og slank og havde et svagt jødisk Anstrøg over det fine, smukke Ansigt. Hun tilbragte af og til halve Aar i Davos, og da var hendes Moder altid med. Det maatte være strengt at være saa svag, tænkte Fru Jensen medfølende.

Juliane kom ind, og efter at have gaaet lidt nervøst omkring sagde hun:

„Vil I med til Bords i Aften, Mor?"

„Om vi vil med til Bords?" gentog Fru Jensen perpleks.

„Ja, jeg mener, saa skulde I jo først have haft anskaffet noget nyt Tøj. I kan da ikke være bekendt at være med i de gammeldags Klæder, I har."

„Ja, men det skulde du jo have sagt noget før, lille Jane, nu kan vi jo ikke faa nyt Tøj — jo, Fatter kunde jo nok faa et Sæt færdigsyet, men jeg kan da ikke faa en Kjole, der passer mig, højhalset og vid nok og saadan."

„Nej, det kan du jo ikke, og jeg er først kommet i Tanker om det i Dag," løj Juliane, hun havde nemlig udtrykkelig regnet med, at hun under Paaskud af, at Forældrene ikke kunde blive fine nok, kunde faa det ordnet saadan, at de spiste oppe hos sig selv.

„Ja, saa maa vi jo hellere blive heroppe," sagde Fru Jensen, men der gled et forstemt Skær over hendes runde, rødmossede Ansigt, hun tog Brillerne af og tørrede lidt Fugtighed af Glassene og føjede stille til: „Det er næsten Synd for Far, jeg tror, han har glæde sig til at se de unge, fine Mennesker, du nu omgaas, og Johan, som han saa godt kan lide."

„Ja—a — nu er det — jo for sent," kom det i afbrudte Ord fra Juliane. Hun følte det stikke i Hjertet af Samvittighedsnag.

„Hvad skal I saa have til Middag i Aften — har du ikke spurgt Bodil om det endnu?" spurgte Fru Jensen for at komme til at tale om noget andet.

„Jo, jeg spurgte hende i Gaar, men det er som sædvanlig, hun sagde, at det kunde hun ikke bestemme, før hun kom ud og fik at se, hvad Slags Kød Slagterne havde, og om der var Hummer og Grønsager at faa."

„Naa ja — lad saa hellere være at spørge mere. Maden vil hun jo nu engang raade for selv. Og hun er ogsaa saa dygtig, at det ingenting gør. Men det var slemt, hvis hun blev fornærmet, for hvor skulde vi faa en, der saadan selv kunde lave Mad til dine Selskaber?" Fru Jensen tav og strikkede modfalden videre.

Hedvig kom ind:

„Vi kommer til at have Skylleskaale — maa jeg ringe ti' Gunderup?"

Fru Jensen tænkte paa alt det Porcelæn og Dækketøj og Glas, som var blevet købt ind til det Selskab. Og Skylleskaale! At det kunde være nødvendigt. Fru Jensen havde aldrig hørt om Skylleskaale, før Juliane forleden var kommet hjem fra en lille Middag hos Trikotagehandler Trautners og havde fortalt om den frygtelig fine Anretning, og at der virkelig var blevet bragt smaa, slebne Glasskaale rundt med et Par Violer svømmende i hver, og at de var til at dyppe Fingrene i mellem Retterne.

„Naa ja, ring saa hellere hen til Gunderup efter dem," sagde hun resigneret. Jensen havde jo sagt, at de skulde købe, hvad der var nødvendigt. Første Gang, Juliane skulde have Selskab, skulde hun ikke behøve at skamme sig over noget, havde han tilføjet.

„Og bestil med det samme Violer hos Gartneren til Skaalene og Roser til Bordet," sagde Juliane.

Hedvig gik ned og telefonerede. Straks efter kom hun tilbage og sagde geskæftig:

„Hvordan med Deres Kjole, Fru Jensen, skal jeg ikke ri en anden Halskrave i den?"

„Nej, Tak — vi skal — vi vil hellere spise heroppe, min Mand og jeg."

„Nu har jeg aldrig — men det kan slet ikke gaa an. Folk vil jo tro —. Næ, Fru Jensen, De og Deres Mand er nødt til at komme ned og spise med," sagde Hedvig i en afgørende Tone.

„Vores Tøj er jo ikke i Orden til fine Selskaber," indvendte Fru Jensen spagt.

„Ja, det er lige meget. Til næste Gang kan De jo se at faa noget nyt Tøj. Men holde Selskab og lade sine Forældre sidde og spise ved deres eget Bord. Nej, det kan Juliane ikke være bekendt. Det vilde jo se ud, som om hun skammede sig ved sine egne Forældre. Saa fik Folk rigtignok først noget at snakke om. De skulde se en gammel Grandonkel, Ostenfeldt har, han bor i en Stiftelse omme i Søgade, han er skam baade gammeldags og luvslidt. Men at han ikke skulde med til deres Selskaber og sidde paa den bedste Plads ogsaa — det vilde være utænkeligt for dem. Saadan er fine Folk. Juliane, du maa faa dine Forældre til at gaa med til Bords, det hører sig til," sagde Hedvig og gik ind i Sovekammeret, tog Fru Jensens sorte Kjole ud og riede uden flere Ord en Halskrave i den.

Juliane følte, at Hedvig havde Ret, og fik sin Moder overtalt til at være med og lade være at omtale det til Faderen. Inderst inde var Fru Jensen glad over, at hun slap for at fortælle sin Mand, hvorledes Jane egentlig havde villet have dem til at spise oppe hos dem selv.

(Fortsættes Side 38.)

Fluens Hævn

Dyb Alvor præger denne lille Fortælling,

af Marguerite Comert.

Hans Kone, der tror, han intet mærker, hulker højt.

Det var en skøn Septemberdag med Sol over broget Løv og Træer, der bugnede af Frugt.

Netop som Landsbyens Kirkeur slog tre rungende Slag, styrtede Landmanden Antoine Baroux ned ad den stejle Trappe til Loftet, hvor han havde været oppe for at hænge de sidste Vindrueklaser paa Snoren.

Han faldt ikke, fordi han var snublet over en Bjælke, og heller ikke, fordi hans Fod var gledet paa Trinet, men simpelt hen, fordi hans Time var kommet. Han faldt tungt. Fra et Hul i Tindingen piblede Blodet frem, langsomt, men vedvarende — — — Tabet var for stort for hans svage Hjerte...

Hans Kone, der stod i Køkkenet med Skummeskeen i Haanden og passede Syltetøjet, og Pigen, som sad nede i Køkkenhaven og plukkede Bønner, hørte begge Braget og kom styrtende hver fra sin Side. De naaede samtidig hen til Ulykkesstedet, hvor de blev staaende et Øjeblik og saa' paa Manden, der laa blødende paa Gulvet. Saa udstødte Pigen et Skrig af Rædsel og løb efter Hjælp, mens Konen grædende knælede ned ved Siden af sin tilsyneladende bevidstløse Mand og forsigtigt skubbede sin Arm ind under hans store graasprængte Hoved, der med eet syntes hende saa fremmed, saa dødt og tungt som en Sten. Med lange Mellemrum hævedes hans brede Bryst, og et tungt Suk trængte ud gennem de halvaabne Læber.

Gennem den aabne Loftsluge faldt Efteraarsdagens bløde og klare Lys, mildt som en god Vens Blik, ned over de to — — og dèr, Side om Side, hang de store Vindrueklaser paa Snoren, som endnu gyngede svagt efter Berøringen af de Hænder, der nu laa slappe og ubevægelige ved Mandens Side.

Hjælpen er kommet. Karlene, som Pigen har kaldt ind fra Marken, hvor de arbejdede, har baaret deres Husbond op i hans lyse Soveværelse, har varsomt lagt ham paa den brede Seng og støttet hans stakkels Hoved med bløde, kølige Puder. Der er gjort alt for ham, hvad der kan gøres.

Den tilkaldte Læge giver ikke meget Haab. Efter at han har forbundet Antoine, skriver han dog en Recept paa smertestillende Draaber for at trøste Konen, som absolut vil have, at der skal gøres noget for at hjælpe Manden. — Hun er helt ude af sig selv og vedbliver at plage Lægen med Spørgsmaal, om det dog ikke vil være muligt at opnaa et Livstegn fra den døende Mand — — et Ord, et Blik — blot en eneste lille Bevægelse.

Men hun opnaar intet. Antoine Baroux aabner ikke Øjnene, taler ikke, rører sig ikke. Og dog vender Bevidstheden, som han mistede ved Faldet, langsomt tilbage. Først taaget, svag, som en lille blafrende Flamme, der efterhaanden brænder klarere — til sidst er han ved fuld Bevidsthed, endskønt han ikke formaar at røre et Lem. Han forstaar alt, hvad der siges, hører alt, hvad der foregaar omkring ham ... opfanger sin Kones fortvivlede Graad — mærker, naar hun kommer hen til ham, og naar hun atter fjerner sig. Han kan føle sine Lemmer, sine Læber — alt.

Da er det, at *Fluen* indfinder sig. En Flue med et lille bitte Hoved, men med klodsede, kildrende Ben. Den kravler op og ned ad den store ubevægelige Haand, som ikke mere kan løfte sig for at vifte den væk ... den irriterer, ophidser og ængster den dødssyge Mand, der samler hele Resten af sin Viljekraft i det ene Ønske: *Blot han kunde faa dem til at jage den Flue væk.* — — Men da det er en Efteraarsflue, en enlig Flue og en stilfærdig Flue, som hverken flyver om eller summer, lægger ingen Mærke til dens utrættelige Kravlen omkring paa den forsvarsløse Haand, der er halvt skjult af Tæppets Folder — — ingen lægger Mærke til den, ikke Hustruen, hvis Øjne er blændede af Taarer, ikke Pigen, der vimser omkring i Stuen, og heller ikke Naboersken, som er kommet for at tilbyde sin Hjælp og tilfredsstille sin Nysgerrighed.

Fluen kravler fra den ene Finger til den anden, roligt og uanfægtet som en Landmand, der vandrer paa sine Marker — finder den lidt Støv, standser den og stryger glad Forbenene mod hinanden, akkurat ligesom et Menneske, der gnider Hænderne i Besiddterglæde og Bevidsthed om at være den stærkeste.

Den svageste af de to, Manden, som skal dø, og hvem kun Aandedrætsbevægelsen er tilladt, puster rasende — — der *maa* dog komme en eller anden og hjælpe ham — de *maa* dog vel kunne fatte, at den stadigt kravlende Flue plager ham, og jage den væk.

Men ingen kommer, ingen forstaar, ingen jager Fluen bort.

Hans Kone, der tror, han intet mærker mere, hulker højt — Pigen er gaaet ud for at lave Kaffe, og Naboersken, som gerne vil give det Udseende af, at hun gør Nytte, sætter sig i Lænestolen og beder sin Rosenkrans.

Fluen fortsætter uforstyrret og roligt Finger op og Finger ned, op og ned, op og ned. Den standser ved Tommelfingeren, pudser Vingerne, kravler videre, begynder igen at gnide Benene, og da den endelig forlader Haanden, er det kun for at flyve op og sætte sig paa Mandens Pande. Her spadserer den rundt en rum Tid, hvorefter den begiver sig paa Vandring ned over Kinderne og over Næse, Mund og Øjne ...

Taalmodig! Bare taalmodig! Man vil uden Tvivl opdage den og jage den bort. — Men det gaar, som det hele Tiden er gaaet. Hverken Pigen, der serverer Kaffen, eller hendes Madmoder, som grædende drikker den, og ikke heller Naboersken, der ivrigt forsyner sig med Sukker og Kiks til Kaffen, opdager Fluen.

Uantastet har det lille Væsen anbragt sig paa Antoines Hage og gnider veltilfreds Forbenene paa ny. Antoine sukker og sukker. De tre Kvinder hører Sukkene, men ingen af dem fatter, at de er en stum Bøn om Hjælp.

Men før Mandens Sjæl langsomt ... langsomt frigør sig fra det forpinte Legeme, dukker pludselig en Ungdomserindring frem i hans Bevidsthed: Det er Forsommer med straalende Sol. Han staar i et af Klasseværelserne i sin Skole og er meget optaget af at drukne en Flue i Blækhuset paa sin Pult. Men — Bæstet er sejglivet! Vaad og elendig, med sammenklistrede Vinger prøver den at redde sig op ad Penneskaftet. Vel tyve Gange har den stakkels Flue paa denne Maade forsøgt at vække den unge Mands Medlidenhed. Forgæves! Han lytter ikke til dens stumme Bøn. Ubarmhjertigt støder han den Gang paa Gang ned i det sorte Dyb — — til sidst opgiver den og spræller kun rundt dernede, medens han interesseret betragter dens Dødskamp og mumler:

„Mon det ikke snart er forbi?"

—•— —

I Dag tager de smaavingede Dyr Hævn over Plageaanden.

Fluen stryger Forbenene op over Hovedet og pudser sine Vinger, mens Naboersken, der stadig slubrer Kaffe i sig, mumler:

„Mon det ikke snart er forbi?"

Ubarmhjertigt støder han Gang paa Gang Fluen ned i det sorte Dyb.

Som Moden er, og som den vil blive.

Af Sofia Christensen

Ogsaa Fodtøjet udvikler sig i Overensstemmelse med den øvrige Del af Klædedragten mere og mere i Retning af det kvindelige. Fra Paris meldes saaledes om mere afrundede Snuder, noget lavere Hæle og knap saa stærk Udskæring over Vristen — alt sammen gældende for Spadserebrug. Snøresko føres opefter med endnu et Snørehul eller den dertil svarende Forlængelse, og til Pynt paa Pumps lægges opefter paa Vristens Runding for at faa Skoen til at synes højere. Og mens selve Skoens Form helst holdes saa enkel som muligt, anvendes smaa fikse Ting som f. Eks. Gennembrud, hvorved en underliggende, anden Farve kommer frem — dog meget diskret — eller Stikninger med Silke i en Kontrastfarve eller i flere Farver. Sort og brunt er førende i Gaden, og af brunt vælges de mørkere Toner. En særlig Farve, som er introduceret, er af en rødbrun Tone, men mørk; ogsaa en dyb negerbrun Farve ses meget, blandt andet fordi den staar til de fleste Dragter og Frakker.

Det spaas, at Foraaret vil bringe en Æggetone i Fodtøjet, mens brunt og blaat, eventuelt ogsaa graat — hvis Vejret bliver varmt nok til det, idet graat særlig hører med til Paaklædningen ved en nogenlunde høj Temperatur — vil springe ind med de første Fornemmelser af Vinterens Ophør.

Og mens vi taler om Farver, maa vi lige berette, at af nyt er brunlige Toner gode — fra de lyseste biskuit til de mørkeste karamel. Nogle Modehuse favoriserer lyserødt, hyacintblaat og gult. Men stadig ses Sammensætningen sort og hvidt.

Halslinien i Mellemkjoler ligger højt, mens de mange Selskabskjoler er stærkt dekolleteret — navnlig i Ryggen. Interessen ved Ærmerne koncentreres skiftevis om Skulder, Stykket mellem Skulder og Albue og Stykket mellem Albue og Haandled, her er en vid Margen for Afveksling, og skønt de store Puffer og Udbygninger ses meget, spores der dog en Tendens hen imod det enklere. Livlinien har bestandig tre Stillinger: den naturlige Linie, den, der ligger lidt over, og den, der placerer sig lidt under. Ogsaa her er Moden ret elastisk.

Muffen har i denne Vinter spillet en langt større Rolle i andre Lande end herhjemme. Den bruges baade stor og lille, mest lidt større end sidste Aar, baade rund og mere flad, ofte forsynet med Lynlaas i en lige eller skraa Strimmel over Indgangen til en særlig Lomme til Penge og Lommetørklæde. Og mens vi er ved Lommetørklædet, saa er man til selskabeligt Brug ved at gaa over til uhyre store Lommetørklæder, som er kantet af med mægtige, men lette Kniplinger eller Tyl.

Udsnit i Stoffet danner sammen med Pufærmer en morsom Virkning.

Den gør bredskuldret, denne Bluse, men der er et fikst Snit i den.

De lange Fjerboaer bliver afløst af Skindboaer, som ofte er kombineret af to Slags Skind og meget smukke at bære til Frakker og Dragter — de bruges endog til Selskabskjoler. Til Gengæld ser man Hatte og Muffer udelukkende fremstillet af smaa, glatte Fjer, der er samlet saa tæt, at de ligger som et Fuglebryst.

For Handskernes Vedkommende tillades intet kedeligt i vore Dage. Antilope med Breitschwantzkraver, Fløjlshandsker, Selskabshandsker med Fjerbesætning i kunstfærdige Borter, alle tænkelige Arter og Farver i Skind, i Silke, i kniplingsvævede Stoffer — der er nok at vælge imellem.

For den, der ikke kan indlade sig med hverken Fjerboaer eller Sølvræve eller Hermelincapes etc., er der stadig Halstørklædet tilbage. Det er under fortsat Udvikling og begynder nu at antage Form af noget andet og mere end slet og ret Halstørklæde til at varme paa en kold Dag. Det maa meget gerne svare til Hatten. Som f. Eks. vist paa hosstaaende Illustration, hvor Hatten bestaar af en Crêpe de Chine Puld — læg Mærke til, hvorledes man ogsaa i dette Stof tilstræber en Tweedvævning — og en Skygge af Klæde. Halstørklædet gentager i et fikst trekantet Snit baade Crêpe de Chine og Klæde. Denne Mode kan udnyttes meget smart og med ringe Bekostning.

Den siksakstribede Bluse er typisk for en Bestræbelse, der gaar ud paa at gøre Damerne bredskuldrede. Er det for at komme til at minde om Greta Garbo?

En morsom Mode er Forsøget paa at danne Kontrast ved Udsnit i Stoffet. Vi viser det her paa en yndig lille Ungpigekjole — bemærkelsesværdig er ogsaa Ærmerne, hvis Puffer er sat sammen af Stof i afvigende Farver — denne Mode ses meget outreret gennemført paa store Selskabstoiletter.

Hattens Puld og det kantede Tørklæde svarer til hinanden, et nydeligt Paafund — til en ung Pige.

Gennem Ilden.

Fortsat fra Side 19.

Jennifer kom til det Resultat, at Fru Tracey maatte have følt sig chokeret, da hun af Sagfører Blinksop hørte om sin Nieces haabløse og elendige Situation, og at det havde generet hendes Forfængelighed at have et Familiemedlem gaaende for Lud og koldt Vand. Vilde hun forhindre det, kunde hun daarligt have fundet en billigere Maade at hjælpe hende paa end ved at give hende en underordnet Stilling i sit Hus. Det var just ikke ædle Motiver at tillægge hende, men Jennifer kunde med sin bedste Vilje ikke finde noget, der var mere sandsynligt. Tanten havde paa denne Maade slaaet to Fluer med eet Smæk. Hun havde hjulpet Jennifer, og hun havde hjulpet sig selv.

Jennifer var ikke fri for at skamme sig lidt over de Tanker, hun gjorde sig om sin Tante, og som for at gøre Afbigt for dem tilføjede hun ved sig selv: „Hun er maaske trods alt bedre, end hun ser ud til."

Teen kom. Det var den sædvanlige Damklub-Anretning: Fire stive Trekanter Brød med tyndt, tyndt Smør og fire aflange Stykker Kage samt en lille Asiet med Marmelade. Teen var stærk og smagte af Tepotten.

Medens de drak den, diskuterede de de nærmere Enkeltheder ved Jennifers nye Stilling. Det vil sige: Fru Tracey førte Ordet, og Jennifer hørte efter. Det eneste, der reddede hende fra at tudbrøle, var hendes Sans for det komiske. Fru Traceys Anskuelser var ikke Jennifers Anskuelser, og hendes Væsen og hele Tænkemaade var saa langt fra Jennifers som vel muligt. Men Jennifer var ikke saadan situeret, at hun kunde stille Betingelser, og naar alt kom til alt, havde hun dog her Udsigt til at faa Tag over Hovedet, Mad og Drikke, og — hvem kunde vide det — maaske hun oven i Købet kunde faa lidt Fornøjelse ud af det.

Aftalen blev, at Jennifer skulde have et mindre Forskud, saa at hun kunde vise sig i standsmæssig Paaklædning paa *Foxholes* — saadan hed Ejendommen, hvor Familien Tracey boede.

Hun fik en Frist paa tre Dage til at bringe sine Sager i Orden, inden hun tiltraadte Stillingen.

„Der er endnu en Ting, jeg maa lægge Dem paa Sinde," sagde Fru Tracey hen imod Slutningen af deres Samtale. „Det maa staa Dem klart, at De ikke kan bruge mig som en Slags Trappetrin til en anden Stilling."

„Hvad mener De?" spurgte Jennifer forbavset.

„Jeg mener, at De ikke kan sige Deres Plads op hos mig og rejse Deres Vej, saa snart De har noget bedre i Udsigt. Jeg er træt af at skifte Selskabsdame, saa snart jeg har faaet dem instrueret og oplært i, hvordan jeg vil have det. Jeg finder det rimeligt — i Betragtning af Omstændighederne — at De lover mig at blive i Pladsen mindst et Aar, saafremt jeg ønsker at beholde Dem."

Jennifer betænkte sig.

Fru Tracey bemærkede hendes Tøven og tilføjede hurtigt:

„Synes De ikke selv, at De skylder mig saa meget? Jeg ta'r mig af Dem nu, da De staar paa bar Lund, og uden at spørge Dem om Anbefalinger eller Referencer. Hvem, tror De, vilde engagere Dem paa de Vilkaar? Hvis De senere hen kan faa en anden Stilling andetsteds, kan De takke *mig* for det."

Det havde hun for saa vidt Ret i — og for øvrigt — hvad var et Aar? Det maatte være en drøj Stilling, man ikke kunde holde ud i tolv Maaneder, navnlig naar man havde sit Udkomme sikret — og det var noget, som Jennifer havde lært at sætte Pris paa.

„Ja — det vil jeg naturligvis gerne love," sagde hun.

„Udmærket, saa sætter vi det i Kontrakten."

„Kontrakten?"

„Jeg afslutter altid Kontrakt med min Selskabsdame," bemærkede Fru Tracey. „Det er almindelig Skik og Brug."

„Aah, er det det?" sagde Jennifer. „Undskyld, men det vidste jeg ikke. Jeg har aldrig før haft nogen Stilling af den Art."

„Men saadan er det. Det er meget rart med en Kontrakt, det vil De selv opdage. Det sparer en for mange Ubehageligheder, og saa véd man, hvad man har at holde sig til. Det er en Fordel for begge Parter."

Der var noget i disse Ord eller maaske snarere i Tonen, hvori de blev sagt, der gjorde Jennifer endnu mere beklemt om Hjertet. Hun imødesaa ikke Fru Traceys Kontrakt med særlig lyse Forventninger, og hun var paa Nippet til at opgive det hele.

(Fortsættes i næste Nr.)

Pyntelige Eftermiddags-kjoler.

Det har vist sig, at Sæsonen har udviklet sig „sort“ — det er særdeles korrekt at iføre sig en sort Kaabe eller Frakke og dertil anlægge en rød, en grøn eller eventuelt en beige-graa eller graa eller blommefarvet Kjole. Ligesom det er akkurat tilsvarende korrekt at bruge sort Kjole til en Frakke eller Kaabe af rødt, grønt o. s. v.

Derefter er brunt stærkt fremme. Navnlig er der fire Toner i brunt, som yndes meget: en dyb næsten sortebrun, en mere stærk brun, en blød rødlig brun og en lysere brun Farve. Men til det meget festlige kommer man ikke uden om de rødlige Vintoner, graat, ikke perlegraat, men stengraat, og løvgrønt, klart grønt og bronzegrønt samt utallige Afskygninger af beige.

Vi bringer denne Gang en Række Snitmønstre til Eftermiddagskjoler, der er fikse og pyntelige uden at virke fordringsfulde.

Snitmønster Nr. *3204* er meget chik med Bærestykket, der gaar helt ud over Skuldrene og mod Halsen sluttes af med den smukke, runde, staaende Krave, der er saa klædelig, og som ender med en Sløjfe foran. Bærekraven er knappet ned paa Livet, og den spidsklippede Knapning er gentaget paa Ærmerne. Livets Forstykke føres ned gennem Nederdelen og danner dennes Forbredde. Mønsteret findes i Størrelse 46.

For en mere særpræget Smag bringer vi Snitmønster Nr. *3205*. Det er i Virkeligheden en ret enkel Kjole efter Prinsessesnit, men den er skaaret skævt — noget af samme Snit er gentaget bag paa Kjolen. Det er en slankende Facon, som meget vel kan taale et større Nummer, hvorfor den er klippet i Størrelse 48.

Snitmønster Nr. *3206* er en meget klædelig Kjole, der kan bruges om Eftermiddagen, syet i et uldent Stof, men som vil være en elegant Aftenkjole, hvis den f. Eks. sys i Crêpe de Chine. Livets løstfoldede Forstykke underfores med en fra Kjolens Farve afvigende Kulør. Ærmerne er smukke med den vide Afslutning, der er samlet med en smal Manchet. Nederdelens Linie brydes ved de spidse Sidestykker, som løber frem over Forbredden i Hoftehøjde. Det smalle Bælte i Taljen maa have et chikt Spænde. Størrelse 46.

En mere sportslig Facon er givet i Snitmønster Nr. *3207*, Størrelse 44. Det ser fikst ud med den dobbelte Række Knapper ned over Livets Forstykke og de tilsvarende Knapper paa Ærmerne, men Knapperne maa ikke være blanke. Den løstfoldede Krave, der lægger sig blødt om Halsen, trækkes gennem som et Tørklæde foran. Livets Linie fortsættes ned over Hoften med et rundtløbende Biserlæg.

I Snitmønster Nr. *3208* vil De finde en nem og god lille Facon. Her er Knapningen ført skævt ned langs Kjolens ene Side, og svarende hertil er Halskraven lukket skævt med en afsluttende Sløjfe. For at gøre Kjolen lidt mere morsom er alle Knaphuller anbragt i en Spids, og denne Idé har fundet Udslag ogsaa paa Ærmerne, hvis Opslag ligeledes er en ikke for stor Spids med en Knap. Nederdelen faar sin Vidde fra et dybt Wienerlæg foran. Mønsteret kan faas i Størrelse 44.

Mønsterkuponen findes Side 38.

Moderne Kontraktbridge.

Hvorfor Makkers Kort straks meldes helt ud

af O. J. Eskildsen.

Gennem Meldingerne søger Makkerparret at naa frem til den for de 26 Kort bedst egnede og fordelagtigste Slutmelding, og det er derfor naturligt, at Makkeren straks, første Gang han melder, viser Kortets fulde Støtte, thi dette fører ikke alene ofte til game, specielt naar det drejer sig om de dyre Farver eller U-T, men virker tillige *forebyggende* over for Modparten. Sidder Makkeren ikke selv med fornøden Honnørstyrke inkl. en meldelig, dyr Farve eller en *god*, billig Farve, men derimod med Støtte i den allerede afgivne Melding, lønner det sig hyppigt bedst at gaa denne Vej, saa meget mere som den ovenfor omtalte forebyggende Virkning kan vise sig at være af stor Værdi. Modparten afskæres nemlig herigennem fra at afgive alle saadanne Meldinger, hvis Træk-Antal ligger under den allerede afgivne Melding, saaledes at der, ligesom ved de forebyggende Aabningsmeldinger paa 4 Spar eller Hjerter, 5 Ruder eller Klør, forhindres en Udveksling af Meldinger paa et lavt Melde-Stadium. En forkert Støttemelding kan let føre til det Resultat, at en sikker Udgang forpasses, samtidig med at Modparten naar op i og vinder Udgangsmelding, og er det saa Rubberen, der stod paa Spil, vil det være dobbelt uheldigt. Det er denne Side af Sagen, Eksemplet i Dag vil vise. Ovennævnte Udtalelser tager naturligvis ikke Sigte paa Støttehaandens højere, selvstændige Meldinger eller paa en selvstændig Farve efter Kravmelding.

Kortfordelingen:

	Sp. 9 7 6 4 3 2 Hj. D. 9 6 4 2 Ru. 8 5 Kl. renonce	
Sp. 10 Hj. Es 8 5 Ru. 7 6 4 2 Kl. K. 9 7 4 3	N V Ø S	Sp. Kn. 5 Hj. Kn. Ru. Es K.D.Kn.10 Kl. Es D. 8 6 2
	Sp. Es K. D. 8 Hj. K. 10 7 3 Ru. 9 3 Kl. Kn. 10 5	

Syd Kortgiver.
Begge Makkerpar i Farezone.
Regnskab 0—0.

Meldingerne:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
1 Sp.	Pas	2 Sp. (a)	3 Ru.
Pas (b)	5 Ru. (c)	Pas (d)	Pas
Pas			

a) En helt forkert Melding. Dette kan blive Følgen, hvis man ikke har lært at tælle sine S-S. Kortet kan syne svagt, men repræsenterer i Virkeligheden et stærkt Støttekort efter Aabningsmelding i Spar, thi det indeholder godt 6 S-S og berettiger Nord til at hæve Meldingen til 4 Spar.

b) Syd er ude af Stand til at gaa videre, naar han kun raader over godt 4 S-S.

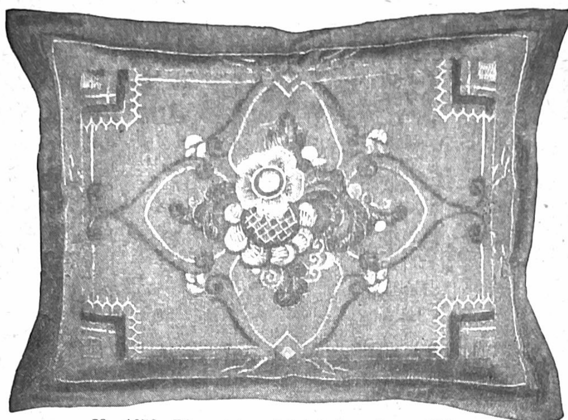
c) Vest har efter Makkerens Melding i Farezone Lov til at regne med mindst 6 S-S inkl. en stærk Ruderfarve hos Øst og gaar derfor paa sine 5 S-S inkl. nødvendig Trumfstøtte korrekt i 5 Ruder.

d) Nords Chance for Udgangsmelding er nu forskertset. En Melding paa 4 Spar vilde tillige have tjent til at forebygge Melding hos Øst, thi efter 4 Sp. vilde Øst ikke have kunnet melde 5 Ru.

Spillet

er det unødvendigt at analysere, thi efter Udspil af Sp. K. efterfulgt af Klør faar Øst-Vest 5 Træk (ved anden Fortsættelse end Klør 6 Træk), og Nord-Syd vilde ligeledes have kunnet opfylde en 4 Spar Kontrakt, idet Vest, naar Ruder ikke er meldt, vil aabne med Kl. 4.

Moderne Ting.

89—1058: *Divanpuden af det moderne brune Silkereps.*

Divanpude af moderne Stof.

Puden maaler 65×50 cm og er fremstillet af det moderne Silkereps i en brun Farve. Broderiet udføres med Uldgarn og Silke samt lidt Guldtraad. Det bestaar af Fladsyning og Kontursting, Farverne er brune og schatterer med Stoffets. Desuden findes en smuk rustrød Farve. Forsiden af Puden stikkes med en dobbelt Kant sammen med Bagsiden, der er af samme Stof.

En Pude koster, paategnet, paabegyndt, med Tillæg af Garn og Stof til Bagklædning: 9 Kr. 35 Ø.

Et Par livlige Luffer.

Disse Dameluffer er strikket af det smukke og stærke Beehive Fingering-Uldgarn. Mønstret viser en Række smaa Hunde, som løber efter hinanden. Lufferne strikkes i to indbyrdes stærkt afvigende Farver, hvilket giver den bedste Virkning. F. Eks. mørkebrunt og og gult, højrødt og hvidt, grønt og hvidt o. s. v. Garn samt udførlig Forklaring koster 1 Kr. 95 Øre. Pinde: 50 Øre.

116—902: *Haandstrikkede Luffer i kraftige Kulører.*

Strikket Astrakan-Trøje.

De moderne smaa Trøjer er ikke uden Grund blevet populære hos Damerne. Har man Skikkelse til dem, er de overordentlig klædelige og fikse. En glimrende Idé er det selv at strikke sig en saadan Pjækkert af Astrakangarn, meleret i sort og hvidt, hvilket giver et yderst interessant Resultat, idet den færdige Pjækkert i en skuffende Grad faar Lighed med en Pelspjækkert. Strikningen bestaar af Ret og er baade nem og morsom. Man kan ogsaa strikke Pjækkerten i helt sort eller i mørkegraat, men den lyse vil absolut være at foretrække til en Nederdel i en fiks og stærk Farve.

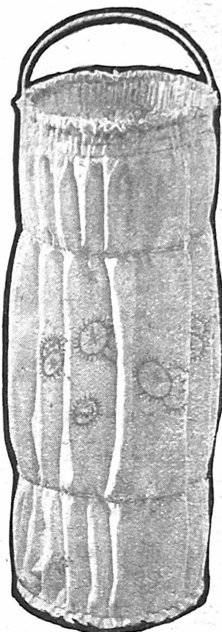
Garn til en saadan Trøje koster 11 Kr. Et Par Pinde: 45 Øre. — En udførlig Forklaring til Strikningen medfølger gratis.

116—1077: *Den strikkede Pelstrøje. Astrakangarn, sort og hvidt meleret. Yderst moderne.*

Den nye Smudstøjspose.

Denne Facon paa Smudstøjspose er baade fiks og praktisk. Posen er lavet af crèmefarvet Grenadine, paa hvilket Motivet broderes med Amagergarn i en blaa Farve — aabne Khaphulssting og Kontursting. Stellet, paa hvilket Posen monteres, bestaar øverst af en dobbelt Ring, paa hvilken der sidder en skraa Hank, der bevirker, at Posen, naar den hænges paa Væggen, altid er aaben. Posen fores med lyseblaat Mol eller et andet let Stof.

136—904: *Smudstøjsposen 1933 ser saadan ud, fiks og samtidig praktisk.*

Grenadine til en saadan Pose koster, paategnet og paabegyndt, samt med Garn: 2 Kr. 95 Øre. Det lyseblaa Mol til Montering: 1 Kr. 10 Øre, Stellet: 1 Kr. — Monteringen foregaar paa følgende Maade: En Traad af Amagergarnet trækkes i de udtrukne Steder som Rynketraad, og Posen sys til Stellets øverste Kant. Foret indvendig paa Stellet, Broderiet udvendig. Forneden sys Stoffet til en Papbund, klippet i samme Størrelse som Dobbeltringen foroven.

— — —

Bestillinger kan indsendes til „Hjemmet"s Haandarbejdsafdeling, Gutenberghus, København K.

Beløbet kan indbetales paa „Hjemmet"s Post-Girokonto Nr. 941. — Porto maa medsendes, 40 Øre for en Pakke og 25 Øre for et Brev.

Indbetalingskort, paa hvis Kupon Bestilling kan skrives, faas paa Posthusene eller hos Landposten.

Hvad skal vi have til Middag?

Ved Fru Ida Spies.

(4 Personer).

Søndag: Porresuppe med Ost. Ribbenssteg med Kartofler. Kræmmerhuse med Flødeskum.

Mandag: Risgrød med Øl. Slikporrer med smeltet Smør.

Tirsdag: Udskaaret Ribbenssteg med Rosenkaal. Risklatter.

Onsdag: Gulerodssuppe med ristet Franskbrød. Italiensk Ret med Kød.

Torsdag: Kogt Torsk med Vandsennep og Kartofler. Hyldebærsuppe.

Fredag: Rismelsvælling. Torskekoteletter.

Lørdag: Kødfrikadeller med brunede Roer. Hyldebærsuppe med bagte Boller.

Porresuppe.

8 Slikporrer, 4 store skrællede Kartofler, Salt, Peber, 1¼ l kogende Vand, 3 Bouillonterninger. Revet Ost, ristet Franskbrød. — Porrerne renses og tilskæres saaledes: 15 cm af det hvide nederste Stykke benyttes til Slikporrer til Mandagsmiddagen, de bindes sammen i to Bundter. Det bedste af Resten af Porrerne skæres i Skiver og benyttes til Suppe. Kartoflerne skrælles og skæres smaat. Porrerne lægges to Timer i koldt Vand. Kartofler og udskivede Porrer lægges i en Gryde og hældes over med det Vand, hvori Bouillonterningerne er opløst. Det koger, til Kartoflerne er mosede, saa sis Suppen igennem Dørslaget og tilsmages med Salt og Peber. Serveres med varmt ristet Franskbrød drysset med revet Ost.

Ribbenssteg.

2 kg Kam med hele Brystbenet ved, 250 g Svesker, 2 store Æbler, Salt, Peber. — Benet hugges paa Midten paa den udvendige Side, saaledes at Stykket hænger sammen ved det indvendige Skind; den indvendige Side gnides med Salt og Peber, et Lag af udblødte Svesker og ituskaarne Æbler lægges paa. Brystbenet bøjes sammen og sammensys. Stegen brunes i en Gryde i fint Fedt og smaasteger 2 Timer. Ved Serveringen udskives Kødet og pyntes med Svesker og Æbler. Hvide Kartofler og kraftig Skysovs serveres til.

Kræmmerhuse med Flødeskum.

4 Spskf. Smør eller Margarine, 4 Spskf. Mel, 4 Spskf. Melis, 4 Æggehvider. — (Maalet 1 Spskf. beregnes efter, hvad der kan ligge paa en Spiseske af Melis). Smørret røres blødt med Melis, 1 Spskf. Mel tilsættes ad Gangen, til sidst de stift piskede Hvider. Dejgen sættes paa en smurt Plade med en Teske, stryges flad og rund med en Kniv, og Kagerne bages gule med en mørkere Kant. De tages ud een for een og krummes til et Kræmmerhus. De fyldes med stiftpisket Fløde tilsat Vanillesmag. I Spidsen af Kræmmerhuset lægges et syltet Jordbær eller Kirsebær. Kræmmerhuse kan opbevares i en tæt tillukket Blikkasse ca. 14 Dage.

Italiensk Ret med Kød.

2 Kopper kogt Makaroni, Tomatpurée, ½ Kop hakket Pickles, 1 Kop revet Ost, 1 Kop hakket Kød (Rest fra Ribbensstegen), 1 Spskf. hakket Løg. — Makaronien knækkes i mindre Stykker og koges 20 Minutter i letsaltet kogende Vand. Makaronien sis, Suppen benyttes til at lave en kraftig Tomatsovs. Pickles, Kød, Løg og det halve af Osten blandes sammen og røres godt ud i Sovsen. Makaronien tilsættes, Massen lægges i et smurt Bagefad og bedækkes foroven med Resten af Osten. Sættes 20 Minutter i en Ovn med Middelvarme.

Torskekoteletter.

1 Torsk paa 4 kg. Torsken renses; den skæres midt over, Hovedstykket koges og serveres med Vandsennepssovs: 3 dl. jævnet hvid Sovs, 1 Dessertskf. udrørt Vandsennep, Salt, Melis, 1 Dessertskf. kold Margarine. Sennepen udrøres i den varme Jævning og tilsmages med Salt og Melis. Den kolde Margarine lægges i Sovseskaalen ved Servering. Halestykket udskæres i fingertykke Skiver, der saltes 10 Minutter og aftørres. De pensles med smeltet Smør, vendes i udpisket Æg og drysses tæt med Rasp. Rigelig Olie kommes i Kasserollen og varmes, til den ryger, Fiskestykkerne lægges i Frityrekurven. De koger, til de er lysebrune, ca. 20 Minutter. Saa tages de op, lægges paa et brunt Papir nogle Minutter, derfra hen paa et ophedet Fad og hældes over med brunet Smør. Ærter og Gulerødder eller Kartofler serveres til.

Lidt fransk Køkken.

Mange, der har drømt om en lille Tur til Paris, har maattet opgive den i Aar. De heldige, som har været der og er gaaet paa Opdagelsesrejse i de talrige smaa og store Restauranter, der næsten alle har deres Specialitet, har fortalt os lidt om disse, og vi fortæller det videre til vore Læsere.

I Paris behandles Maden en saadan Kærlighed, at man her i Landet næsten ikke kan begribe, hvorledes et Menneske kan vise Mad saa stor Interesse. Den franske Kok tilbereder Maden med Fantasi. Ganske dagligdags Ting bliver til nye mærkelige og vidunderlige Retter under hans Haand. Vi giver Opskrifter paa forskellige Specialiteter fra fransk Køkken, der egner sig fortrinligt til at omplantes til det danske Bord. Først den berømte russiske Bortsch, som serveres paa den elegante Restaurant Larue.

Bortsch.

3 store Rødbeder koges, skrælles og skæres smaat. De kommes i 2 l Kødsuppe sammen med 3 eller 4 smaatskaarne Porrer, 3 store udskivede Løg, 1 kg smaat skaaret billigt Oksekød, 1 lille udskivet Hvidkaalshoved og en smaat skaaret Bladselleri. Det koger ½ Time, eller indtil Grønsagerne og Kødet er mørt. Hvis Suppen koger bort, tilsæt saa mere Suppe eller tilsæt Vand. Naar Kød og Grønsager er omtrent halvmøre, tilsættes 3 Skiver mellemfedt Bacon samt 3 Tomater delt i fire Dele. Suppen krydres med 1 Laurbærblad eller Timian, Salt og Peber. Koger 45 Minutter. Tilsæt 1 Kop Rødbedesaft. Denne tilberedes saaledes: 1 stor Rødbede passerer Kødmaskinen 1 Gang og koges helt ud i ganske lidt Vand, hvorefter den sies. Suppen serveres med lidt af Grønsagerne i hver Tallerken. Midt i Tallerkenen lægges en stor Spiseskefuld Flødeskum uden Tilsætning af Sukker. Man rører Fløden ud i Suppen, naar denne spises. Dens Smag er saa delikat, at man straks forstaar, hvorfor denne Ret har opnaaet saa stor en Berømmelse.

Panerede Kalveører med Tomatsovs.

4 Kalveører flaas, skoldes og koges i letsaltet Vand, til de er møre. De afkøles i Suppen, lægges paa Dørslaget for at afløbe, aftørres i et rent Klæde og deles i fire Dele. Drysses med Salt, Peber og hakket Persille. Hvert Stykke vendes i Mel, dyppes i pisket Æg og derefter i Rasp. Koges sprøde og godt brune i hed Palmin. Lægges paa brunt Papir for at afløbe og herfra paa et ophedet Fad. Serveres med

Tomat-Sovs.

1 Spskf. Smør og ½ Spskf. Mel bages sammen. Der røres i det tre Minutter. 1 Kop Tomatpurée tilsættes gradvis Smør og Melblandingen. Det blandes godt og tilsættes 1 Kop Bouillon. Det koger 20 Minutter. Hvis Sovsen er for tyk, tilsættes mere Bouillon; er den for tynd mere Mel. Den drysses med hakket Persille.

Kalvekoteletter med Maitre d'hotel-Sovs.

Det ønskede Antal Koteletter udskæres og slaas møre med Kødhammeren. De lægges i en flad Gryde med saa meget Vand, at det lige dækker dem. Krydres med Salt og Peber og koger sagte møre. De tages op af Vandet, lægges paa et Stykke og aftørres. Alle Stykkerne smøres med smeltet Smør, dyppes i pisket Æg, derefter i Rasp og steges i Smør paa en varm Pande, til de er lysebrune. En Rand af sprøde franske Kartofler lægges udenom ved Serveringen. Serveres med

Maitre d'hotel-Sovs.

2 Spskf. Smør, 1 Spskf. hakket Persille, 1 Spskf. Citronsaft, Salt og Peber. — Smørret røres blødt, tilsættes Salt, Peber, Persille og — langsomt — Citronsaften. Sovsen smøres ud over Koteletterne, saaledes at det varme Kød faar Smørret til at smelte.

Lokkeduen.

Fortsat fra Side 15.

Ganske uventet begyndte det at blæse op, og samtidig med Blæsten slog en Storm af onde Forestillinger ind over hende. Hvorfor var Dean endnu ikke kommet tilbage? Var han blevet overfaldet af et nyt Hjerteanfald? Hvem var der til at hjælpe ham? Hvis han nu var død? Men det maatte hun da faa Underretning om. Der kunde ikke være Tvivl om, at hun vilde faa Meddelelse om det. Men hvorfor var han ikke kommet? Klokken var nu over tre. Det kunde da ikke tage hele Dagen at konsultere en Læge.

Hun sprang op, kastede Tæppet fra sig og gik op til Verandadøren og spejdede ned ad Vejen, hvor Dean snart maatte vise sig. Hvor den Blæst dog hvirvlede Støvet op! Hvor den larmede! Luften var med eet fyldt med saa mange Lyde, mærkelige Lyde — Palmebladenes Fingre klaprede som Kastagnetter, Mosguirlanderne svajede hvislende og hviskende, graa Smaabølger knurrede vredt mod Stranden, hun syntes, hun hørte Lyd af Mennesker, hvor der ingen Mennesker var. Og — hvad var det? Et Brag bag ved hende fik hende til at vende sig med et Ryk. Det var kun en Potteplante, der væltede, men hun kom til at ryste over hele Kroppen.

En navnløs Rædsel, som hun ikke kunde forklare sig, holdt hende fast i sit Greb, og det var forgæves, at hun søgte at genkalde sin sunde Fornuft. Det kunde være, at Dean var taget hen for at tale med Hr. Hargrave bagefter — eller han var kørt ud for at se til sine Orangeplantager. Disse sandsynlige Formodninger mægtede ikke at berolige hende, tilbage blev bestandig hendes Uro, der voksede og voksede, indtil hun til sidst ikke kunde holde ud at staa her uvirksom og vente — vente. Inde fra Huset hørte hun Augustas melankolske Nynnen. Dixie slog Armene vildt i Luften, løb ned ad Verandatrappens Trin og styrtede af Sted ned ad Stien i Retning af Skoven.

Hun vilde løbe Dean i Møde. Han kunde ikke være ret langt borte nu. Hun vilde vente paa ham nede ved Skuret i Skovbrynet, der engang havde tjent som Husly for en Negerfamilie — dèr vilde hun vente, til han kom kørende og tog hende med. Hvis han skændte paa hende, fordi hun havde brudt sin Kur paa den Maade, vilde hun svare ham, at han ikke burde have ladet hende være alene saa længe. Desuden var hun overbevist om, at denne Motion ikke vilde skade hende. Hun mærkede Blodet strømme igennem sine Aarer, og den uvante Bevægelse gav hende en overmodig Følelse af Sundhed — Kræfter. Hendes fortumlede Tanker samlede sig i den Slutning, at Dean havde lovet hende en ti Minutters Spadseretur i Løbet af en Uges Tid eller to, og den lille Udflugt, hun tillod sig nu, kunde derfor umuligt gøre nogen Forskel.

Forpustet, men triumferende naaede hun den forladte Negerhytte. Men Dean var ikke i Sigte endnu. Lidt usikker saa' hun sig omkring. Hvad skulde hun nu? Vente her? Eller gaa tilbage? Men Blæsten, som hun havde haft i Ryggen, og som havde hjulpet hende af Sted, var for stærk til, at hun turde kæmpe sig tilbage imod den. Hun var nødt til at vente her, til Dean kom. Vente her i Støvet og den kolde Blæst i Ly af det store Egetræ, der bredte sine Grene lavt over Hyttens Tag.

Da hun havde gjort sig dette klart, meldte Reaktionen sig. Hun mærkede, hvor udmattet hun var, og hvor hun rystede, og hun begyndte at blive alvorligt bange over sin egen Dristighed, der havde bragt hende i denne vanskelige Situation, som hun ikke saa' nogen Udvej fra. Hun vilde maaske blive nødt til at vente her, til Mørket faldt paa. Hun kunde naturligvis søge Læ inde i Hytten. Der var en Dør.

Uden Varsel gik Døren, som hun stod og stirrede paa, op, og en Mand viste sig i Aabningen. En ung Mand med et spottende Smil og Hatten paa Sned. Han stod dèr uden at gøre noget Forsøg paa at skjule den hæslige Revolver, der hang løseligt i hans højre Haand. Dixie gav et Gisp fra sig og blev dødbleg. *(Fortsættes i næste Nr.).*

Brasiliens Kejser vilde være Skolelærer.

Fortsat fra Side 7.

Men hvor uendelig lidt han, efter at have været dem en god Kejser i næsten tresindstyve Aar, i Virkeligheden betød for dem, og hvor lidet taknemmelige de var ham trods Landets fortsatte Opsving under hans Ægide, viste sig, da de en Dag uden nogen paaviselig Grund blev kede af ham og smed ham ud.

Muligvis skal Grunden dertil søges i den Kendsgerning, at Brasilien ene af alle de sydamerikanske Stater endnu var noget saa gammeldags som et Kejserdømme, medens alle de andre var Republikker. Nogle paastaar, at Aarsagen kun var den, at Brasilianerne efter alle de fede, fredelige Aar simpelt hen ikke kunde vente længere med at have en Revolution, andre hævder, at man ikke kunde tilgive ham, at Slaveriet var blevet ophævet saa pludselig, atter andre, at man blot var kød af evig og altid at høre ham blive rost. Men hvad Grunden end var, saa blev den Revolution, der kostede ham hans Trone, den mest ublodige og fredelige i Sydamerikas Historie.

Det var Aaret, efter at Slaveriet ophævedes, i November 1889, at en Bataillon Tropper nægtede at forlade Rio de Janeiro for at dæmpe nogle Uroligheder i de sydlige Stater. Det vilde normalt ikke have været en særlig farlig Begivenhed, hvis ikke enkelte Medlemmer af det i øvrigt ret betydningsløse republikanske Parti havde benyttet sig af Situationen.

En af dem fortalte senere til en Korrespondent for *The Times*, hvordan det var gaaet til.

„Den 15. November," sagde han, „gik vi op til Chefen for Garnisonen i Rio de Janeiro, Marskal Deodora de Fonseca, og spurgte ham, om Hæren vilde sætte sig imod, at vi Dagen efter udraabte Republikken. De Fonseca forsikrede os, at Hæren ikke vilde røre en Finger. Herfra gik vi saa op til Dom Pedro og fortalte ham, hvad vi havde i Sinde at foretage os næste Dag. „Men dog," raabte Kejseren, „hvad skal jeg og min Familie saa gøre?" Vi forklarede ham, at der ikke vilde blive krummet et Haar paa deres Hoveder, og at der vilde ligge en Damper parat til at føre dem alle til Europa. „Godt, jeg gaar," sagde Dom Pedro og gav Ordre til at pakke Kufferterne.

Dette var den matte Afslutning paa Dom Pedros straalende Regimente gennem mere end to Menneskealdre. Han havde god Grund til at føle sig besvegen og skuffet, og han var pludselig blevet en gammel Mand, da han hin November-Eftermiddag fra Dækket af Damperen for sidste Gang stirrede paa den By og det Land, som han havde hævet op af Barbariet og indblæst Fremskridtets Aand. Saa lukkede *Sukkertoppens* Bjergkegle for det eventyrligt dejlige Panorama, med Rio de Janeiros hvide Huse og svajende Palmer spejlende sig i Bugtens dybblaa Vand og omkransede af forrevne, skovklædte Bjerge. For sidste Gang havde han set Verdens skønneste Havn.

Dom Pedro slog sig først ned i Portugal, men kort efter døde Kejserinden, og et Aars Tid rejste han nu, en gammel og lidt sky Mand, frem og tilbage ad den Rute, som alle forjagede Fyrster synes at følge: Paris—Cannes—Monte Carlo, indtil den 4. December 1891, da Døden naaede ham i et stille, tilbagetrukket Palæ i Paris.

Hans Lig førtes til Lissabon og bisattes i Braganzaernes Familiegravsted. De brasilianske Aviser ofrede ham en kort Nekrolog. „Vi vilde alle sammen have elsket ham, for han var et storartet Menneske, hvis han ikke havde haft den mærkelige Idé at ville regere os," skrev en af dem; „han vilde opgive ethvert Kabinetsmøde for en Sammenkomst i Videnskabernes Selskab," skrev en anden. Og dermed var han glemt.

To Døtre overlevede ham, den ene, Isabella, gift med en Prins af Orleans, den anden, Leopoldine, med Hertugen af Sachsen; to Sønner var døde som ganske smaa. Isabella fremsatte for et Syns Skyld sit Krav paa Brasiliens Trone; men det lille monarkistiske Parti, der var blevet dannet i Brasilien efter Pedros Forjagelse, opløstes ved hans Død, og ingen nærede mere Illusioner om Kejserdømmets Genindførelse.

I Brasilien hørte Revolutioner atter til Dagens Orden, og Landets Finanser vaklede igen af Sted langs Afgrundens Rand, men Naturens uudtømmelige Rigdomme lokkede en stadigt stigende Strøm af Emigranter over Havet, og de 5 Millioner Indbyggere for hundrede Aar siden er nu vokset til næsten 40 Millioner flammende patriotiske *Brasileiros* i alle Farvenuancer. Dom Pedro den Ejegodes Minde lever nu kun i enkelte af de gamle fint kultiverede Kredse.

Chr. Ditlev Reventlow.

Janie.

Fortsat fra Side 9.

„Nej, virkelig," sagde Janie. Hun var ikke Spor interesseret og ønskede kun at slippe bort for at faa Ende paa sit sidste Besøg i Sommerhuset. Hun afbrød Samtalen og begav sig ud over Markerne, ikke meget varmere end før.

Huset var fugtigt og koldt; men Janie fandt et Tæppe, som hun tog om sig, og satte sig saa i Vindueskarmen. Hun saa' ned ad Klippestien; den var vaad, glat og farlig nu. Langt nede trodsede „Smuglerens Klippe" Bølgerne; det var ikke til at forstaa, at man en gylden Sommereftermiddag havde hvilet i dens Skygge, og at man en Maaneskinsaften var blevet kysset i Ly af den.

Det var taabeligt at tænke paa Colin nu; for hvis han havde brudt sig om hende, vilde han have prøvet paa at finde hende, selv om han boede helt op ad Skotland til. Han vilde aldrig have ladet en lang Vinter gaa uden at sætte sig i Forbindelse med hende.

Hun var blevet stiv, saa hun maatte bevæge sig lidt. Først ud i Køkkenet, saa ind i Badeværelset, hvor der ikke mere hang vaade Badedragter og Badekaaber til Tørre, og derpaa ind i Pigebørnenes Værelse, hvor Minas højrøde, hæklede Hue laa glemt i en Krog — en munter Erindring om Sommeren, der var gaaet, den Sommer, der aldrig kom tilbage.

I Forstuen standsede hun et Øjeblik; der laa et Brev i Postkassen — sandsynligvis kommet den Dag, de var rejst.

„Det kan ikke være særlig vigtigt," tænkte Janie, „det er vel en Reklame." Hun tog det op og kastede et Blik paa det; saa gav det et Sæt i hende.

Det var adresseret til hende — og den ukendte Skrift var en Herrehaand. Aandeløs rev hun Konvolutten op og læste Brevet, der laa deri.

Kære Janie!

Vil du ikke nok sende mig din Adresse? Det var dumt af mig ikke at bede om den før. Jeg kommer til London i Oktober og bliver der mindst en Maaned. Alle mine Planer er forandret. Fader er meget syg og skal gennemgaa en farlig Operation. Saa snart han er bedre, rejser vi en Tur til Sydafrika. Vi vender tilbage til Foraaret og kommer sandsynligvis til Coolharbour, før vi tager nordpaa.

Jeg har helt opgivet Tanken om at blive Forfatter, Janie, for jeg kan indse, at Fader ikke kan undvære mig i Forretningen, nu han er saa syg. Naar vi kommer tilbage, vil jeg arbejde haardt for at tage saa meget som muligt af Ansvaret fra ham. Jeg længes saa forfærdeligt efter at se dig og drøfte Tingene med dig. Den sidste Aften paa Stranden i Coolharbour betød mere for mig, end du aner. Hvis den ogsaa betød noget for dig, min elskede, saa svar mig saa hurtigt som muligt.

Din Colin.

Brevet flagrede fra Janies Haand ned paa Gulvet. Hun stirrede tomt ud i Luften. Smaa Sætninger brændte sig ind i hendes Hjerne.

Hvis den ogsaa betød noget for dig, min elskede, saa svar mig saa hurtigt som muligt. Hun havde ikke svaret, og Colin maatte tro — maatte tænke ...

Nøglen til Huset havde ladet hende kikke ind i Paradiset. Janie smilede bittert. Det havde været bedre, om hun aldrig havde fundet det Brev — end at have fundet det nu, da det var for sent.

Der var en anden Sætning: *Vi kommer tilbage til Coolharbour, for vi tager nordpaa.* Hvad var det, Konen havde sagt om en syg Herre og hans Søn, som boede hos hende?

Livet vendte pludselig tilbage til Janies stive Lemmer, og hun løb hen over de haarde Marker, lige saa let som over Stranden sidste Sommer. Hun maatte standse i det vedbendbeklædte Bislag for at faa Vejret, og saa gik hun ind i Stuen, hvor en ung Mand stod og stirrede ud ad Vinduet uden egentlig at se noget.

„Colin," gispede Janie med straalende Øjne og Kinder, der blussede efter Anstrengelsen. „Jeg har først lige nu faaet dit Brev. Jeg — kommer for at svare paa det — hvis du da endnu bryder dig om et Svar?"

„Janie!" Han strakte Armene ud mod hende.

Man kan ikke ret godt give Forklaringer, naar man bliver knuget ind til en andens Skulder og næsten faar Livet kysset ud af sig. Der er ikke andet at gøre end at vente, til vedkommende faar sin Fornuft igen, og Janie var ikke ked af at vente. Til sidst sagde Colin, stadig med Armene omkring hende:

„Kæreste, jeg har grundet og grundet; jeg kunde ikke begribe, hvorfor du ikke besvarede mit Brev. Det faldt mig ikke et Øjeblik ind, at du ikke havde faaet det."

Janie smilede med et Smil, der gjorde hendes Øjne klare som Stjerner.

„Aah, Colin," sagde hun, „tænk, om jeg aldrig var kommet herned igen! Tænk, om jeg ikke havde faaet dit Brev. Tænk ..."

Men Colin standsede hende med et Kys.

Udenfor brølede Havet; Vinden var nordøst, og en Snebyge slog mod Vinduet. Men indenfor var det Foraar!

Slange-Gift.

Fortsat fra Side 11.

„Det nytter ikke," sagde han hæst. „Han er død. Sorte Garrows har holdt sit Ord."

„Ja, men hvordan kan det dog gaa til?" begyndte Dransfield overrasket. „De var jo saa tilfreds med ham ..."

„Det var jeg. Der lod ikke til at være nogen som helst Fare paa Færde, men man kan aldrig være helt sikker, naar man har med ældre Mennesker at gøre. Choket — eller maaske en Blodprop — det er ikke godt at sige."

Walter Trelyatt kom i dette Øjeblik tilbage med to Varmedunke. „Kaffen kommer om et Øjeblik," stønnede han forpustet. „Hvordan ...?" Han holdt brat inde ved Synet af den livløse Skikkelse i Sengen og de tilstedeværendes højtidsfulde Ansigter. „Du Almægtige," hviskede han, „er han — er han —?"

„Ja," mumlede Dr. Ferguson, „han er død." Han forklarede, hvordan det var gaaet til, og Walter Trelyatt sank ned i en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Den Bandit — den elendige Morder —" hviskede han, „det er hans Skyld. Han har myrdet Alfred. Og det frygtelige er, at ingen kan bevise, at det var andet end et Ulykkestilfælde."

„De kan være ganske rolig i saa Henseende, Hr. Trelyatt," sagde Dransfield energisk, „naar vi faar fat i ham, kommer han i Galgen. Fraset det, han har gjort her, har han endnu et Mord paa sin

Samvittighed. Den ene af Opsynsmændene, han skød paa, er død.“

Der fulgte en knugende Tavshed i Sygeværelset, kun forstyrret af Walter Trelyatts dybe Stønnen. Dr. Ferguson begyndte at pakke sine Sager ned i Haandtasken. Paul Grendon gik langsomt omkring med et tankefuldt Udtryk i sine graa Øjne. Han standsede ved Sengen, hvor Sygeplejersken var ved at vikle Forbindingen af den døde.

„Sig mig, Doktor,“ sagde han, „hvad er det for røde Prikker?“

Et Dusin røde Prikker, ikke større end en Knappenaalsspids, var synlige paa den døde Mands Bryst. Lægen betragtede dem nøjere. „Det var besynderligt,“ mumlede han. „De var der ikke før, da jeg undersøgte ham. Det kunde se ud som Tyfus eller — —“

„Eller hvilket —?“

„Det er ikke godt at sige. Det ser ganske mærkeligt ud. De Prikker kan for den Sags Skyld godt være Tegn paa en Forgiftning. Jeg maa hellere foretage en Obduktion senere —“

Paul Grendon fortsatte sin Vandring omkring i Værelset, og da han saa', at Dr. Ferguson var optaget af at pakke sin Haandtaske, medens Dransfield konfererede med Walter Trelyatt, smuttede han lydløst ud ad Døren og lukkede den sagte efter sig.

„Bliv staaende her,“ sagde han til Opdageren udenfor, „og sørg for, at ingen forlader Værelset, førend jeg kommer tilbage. Hvis nogen protesterer, saa sig til Overinspektøren, at det er mig, der har givet den Ordre.“

„Ja vel.“

Paul fortsatte langsomt ned ad Trappen og saa' sig om til begge Sider. Det saa' ud, som om han søgte noget, men det lod ikke til, at han fandt det. Stadig søgende gik han gennem Hall'en og videre ned i Køkkenet. Her stod en tyk Kokkepige og tragtede Kaffe, medens hun passiarede ivrigt med den Opdager, som var posteret hernede.

„Kaffen er færdig om et Øjeblik,“ sagde hun, da hun fik Øje paa Paul. „Hvordan har Herren det?“

„Han er død,“ svarede Paul kort. Han saa' sig omkring i Køkkenet uden at tage Hensyn til Kokkepigens forfærdede Udbrud og klynkende Kommentarer. Paa Køkkenbordet, lige inden for Døren, stod en stor Lerkrukke, halvt fyldt med Rosiner. Ligesom tilfældigt søgte Paul Grendons Haand ned i Krukken.

„Jeg tænkte jo nok, det vilde gaa saadan,“ blev Kokkepigen ved i en klagende Tone. „Jeg sagde det ogsaa til Hr. Walter, da han var hernede. Han stod lige dèr, hvor Herren staar, og ventede paa de Varmedunke og spiste Rosiner.“

Paul trak Haanden op af Krukken, som om han havde brændt sig. „Pas godt paa den Krukke dèr,“ sagde han til den forbavsede Opdager. „Ingen maa røre den. Bring den op i Sygeværelset, naar jeg ringer.“

Da han atter traadte ind i Sygeværelset, tog Dransfield imod ham med et forbavset: „Hvad, er det dig, Paul, hvor har du været?“

„Jeg har været ude for at undersøge, hvordan Dommer Trelyatt blev myrdet,“ sagde Paul. Han sagde det i en Tone, som fik dem alle til at se spørgende paa ham. Der herskede et Øjebliks spændt Stilhed, inden han fortsatte:

„Er den Tanke ikke faldet Dem ind, Doktor, at Dommeren kan være blevet forgivet?“

„Den Tanke strejfede mig,“ indrømmede Dr. Ferguson. „Men jeg opgav den Teori igen. Det er jo umuligt.“

„Hvorfor er det umuligt?“

„Hvis det er en Forgiftning, der er Tale om,“ forklarede Ferguson, „maa det ifølge Symptomerne være en Gift, som er blevet indpodet for mindre end en halv Times Tid siden. Det maa have været en meget kraftig Gift, og en kraftig Gift virker hurtigt. Den maa faktisk være blevet indpodet, mens vi alle var til Stede her i Værelset.“

„Og det er netop det, der er sket,“ sagde Paul.

Vinderne i Børnenes Juleopgave

Der indkom adskillige Tusind Løsninger paa den morsomme Opgave for vore Børnelæsere i Julenummeret. Det var jo nemt nok at sætte Billedet sammen, som det skulde, og der var ikke mange af jer, som ikke rigtigt havde gættet, at den sjove Filmsskuespiller var *Harold Lloyd* (men nogle forkerte var der altsaa). Følgende af vore smaa Læsere blev de heldige og vandt de forskellige Præmier:

1. Præmie: 100 Kroner.

1. Jørgen Rasmussen, Sørup Skole pr. Eskildstrup.

2. Præmie: 50 Kroner.

2. Ida Petersen, Ejderstedgade 30^{2}, Kbhvn. V.

3. Præmie: 25 Kroner.

3. Kaj Christensen, Vennemindevej 74, København Ø.

4.—25. Præmie: hver 10 Kroner.

4. Carlo Petersen, Adelgade 39, Kbhvn. K.
5. Roar Juul Hansen, L. B. Sørensensvej, Hadsund.
6. Hakon Bek, Hummergade 4^{4}, Kbhvn. K.
7. Elsa Frederiksen, Borgergade 38^{4}, o. G., Kbhvn. K.
8. Else Vestergaard, Fredensvej 5, Middelfart.
9. Anna Pedersen, Høllet, Stauning pr. Skjern.
10. Else Larsen, Thorøhusvej 20, Assens.
11. John Smidt, Godthaabsgade 5, St., Odense.
12. Niels Tønnes, Aamosen pr. Ollerup St.
13. Meta Helmig, Vesterled, Glostrup.
14. Aage Jensen, Stationsvej 6, Hedehusene.
15. Inge Madsen, Badensgade 14^{1}, Kbhvn. S.
16. Palle Berggreen, Lyongade 7 A^{1} tv., Kbh. S.
17. Bernhard Ludvigsen, Frederiksvej 4^{1} tv., Kbhvn. F.
18. Mogens Olsen, Veddelev pr. Roskilde.
19. Ester Poulsen, „Aabakkegaard“ pr. Øster Tørslev.
20. Aage Lorentzen, Gothersgade 56^{2}, Kbh. K.
21. Ove Jessen, Orevej 135, Masnedsund.
22. Knud Salling, Ullerslev Skole pr. Ullerslev.
23. Henrik Ipsen, Skolestræde 1 A, Rønne, Bornholm.
24. Else Søndergaard Jensen, Helledig pr. Vrensted.
25. Else Westy-Nielsen, Søndersø pr. Odense.

26.—46. Præmie: hver 5 Kroner.

26. Herman Bjerre, Søndergaard, Nr. Nissum pr. Lemvig.
27. Ulla Vang-Jensen, Løvenholm pr. Auning.
28. Mogens Olsen, 11. Alexandra Rd., Epsom, Surrey, England.
29. Ellen Dantoft, Nørregade 13, Struer.
30. Benny Mortensen, „Tvedslund“ pr. Holse St., Fyn.
31. Erik Steen Flemming, Rønne Alle 8, Lyngby.
32. Lisse Petersen, Sjællandsgade 92, Aarhus.
33. Carl Jørgen From, Bremensgade 56, Kbh. S.
34. Svend Petersen, Sct. Jørgensgade 10, Holstebro.
35. Allan Bertelsen, H. C. Ørstedsvej 59 A^{2}, Kbh. V.
36. Karen v. Holsten Rathl, Hesselvang 4, Hellerup.
37. Grete Mainz, Østerbakken 35, Thisted.
38. Sten Jørgensen, Vesterbro, Præstø.
39. Olga Madsen, Jernbanegade 5, Hurup, Thy, Jylland.
40. Bent Julsbo, Vordingborg.
41. Hans Langhoff, (Adr.: Barber Langhoff), Jelling.
42. Anne-Lise Hansen, Købmagergade 19, Fredericia.
43. Grethe Olsen, Rolfsvej 31 St., Kbh. F.
44. Aase Rieneck, Havnegade 22, Frederikssund.
45. Else Nielsen, Kjeldsgaardsvej 37 A^{2}, København, Valby.
46. Irene Rasmussen, Søndergade 5^{1}, Ringsted.

„Hvad Pokker vil det sige, Grendon?“ Dr. Ferguson stirrede forbløffet paa ham. „Hvem skulde have gjort det?“

„De har selv indpodet Giften.“

„Hør nu her, Paul,“ indskød Dransfield overrasket, „hvor vil du hen med alt det?“

„Det forholder sig, som jeg siger,“ sagde Paul roligt. „Har De nogen Sinde set et Menneske dø af Slangebid, Doktor?“

„Nej,“ bed Dr. Ferguson ham af, „og hvis De tror .....“

„Jeg har engang været Vidne til saadan et Tilfælde, og det glemmer jeg aldrig. Dommer Trelyatt døde præcis paa samme Maade, og da jeg saa' de smaa røde Prikker paa hans Bryst —“

„De vil da ikke fortælle os, at de stammer fra Slangebid?“

„Saa godt som,“ svarede Paul roligt. „Hver Gang, De pressede Stetoskopet mod Dommerens Bryst, Hr. Doktor, skød en fin Naal frem af Instrumentet og indpodede ham en dødbringende Gift. Der findes over et Dusin Smaaprikker, saa det er ikke noget Under, at Dommer Trelyatt døde saa hurtigt.“

Et Øjeblik stod Lægen fuldkommen fortumlet, saa fo'r han hen til sin Haandtaske, rev den op og tog sit Stetoskop frem. „Se her,“ sagde han. „Er her nogen Naal?“

„Nej,“ sagde Paul, „men Mundingen kan skrues af.“ Han vendte sig mod Walter Trelyatt. „De har sikkert set Mennesker dø af Slangebid, ikke sandt? De har jo for nylig været i Troperne — i Sydamerika, ikke?“

Walter Trelyatt saa' paa ham med et Udtryk af Rædsel. „Jo—o!“ indrømmede han.

„Og De er kendt for Deres Fingerfærdighed, ikke? Hvorfor myrdede De Deres Halvbroder?“

„Myrdede —? Jeg —?“ Trelyatt sprang op. „Hvad er det, De vover —?“

„Hør paa mig,“ afbrød Paul ham roligt. „De benyttede Dem af Sorte Garrows' Trusler — det var en glimrende Lejlighed for Dem til at blive Deres Halvbroder kvit. De vidste, at hvis Dommeren døde nu, vilde det blive tilskrevet Kørselsulykken forleden. Der var ingen synderlig Fare for, at nogen vilde falde paa den Tanke, at det var en saa sjælden Gift som Slange-Gift, der var blevet benyttet. De vidste, at Dr. Ferguson nu til Formiddag vilde undersøge Deres Halvbroder. De anskaffede et ekstra Mundingsstykke til Stetoskopet og præparerede det. Da De tog Doktorens Taske med herop, ombyttede De de to Mundingsstykker, og mens vi andre var optaget af Dommerens Tilstand, byttede De Stykkerne om igen. Da De var nede i Køkkenet efter Varmedunkene, gemte De Apparatet det første Sted, hvor det var Dem belejligt. Saadan gik det til.“

Trelyatt havde nogenlunde genvundet sin Fatning. „Det lyder svært sandsynligt,“ sagde han. „Hvem vil De faa til at tro ...“

Uden at svare gik Paul hen og ringede paa Klokken. Et Øjeblik efter kom Opdageren ind, medbringende Lerkrukken fra Køkkenet.

„Jeg tænker, at vi kan finde det falske Mundingsstykke her,“ sagde Paul. „Det var et udmærket Gemmested foreløbig, indtil De kunde faa det fjernet.“ Han hældte Rosinerne ud paa Gulvet, og ud af Krukken trillede en cirkelrund Kautsjukskive. Han tog den forsigtigt op og viste Lægen og Dransfield en ganske fin Naalespids, som stak frem under Skiven.

„De er den eneste af os, som forlod Værelset her, Hr. Trelyatt,“ sagde Paul. „For øvrigt har jeg tilladt mig at aflægge et lille Besøg i Deres private Værksted her i Huset. Dèr fandt jeg denne her!“ Han tog en lille grøn Flaske op af Lommen. „Den vil sikkert ved nærmere Undersøgelse vise sig at indeholde netop den Gift, Dommeren døde af. Vil De saa fortælle os, hvorfor De myrdede Deres Halvbroder?“

Men Walter Trelyatt var pludselig blevet forvandlet til et desperat Uhyre, der kæmpede for sit Liv. Alle fire Mand maatte hjælpe til for at holde ham.

Bedstemors Stol.

Fortsat fra Side 17.

„Hvad gaar her for sig?“ blev der saa pludselig raabt gennem Larmen, og det sparsomme Lys i Smedien mindskedes af en Mand, som stod i Døren.

Niels Larsen blev saa forskrækket, at det gav et voldsomt Sæt i ham, og blev staaende bomstille med Hammer og Jern i Hænderne.

„Hvad gaar der for sig her i min Smedie?“ lød det igen fra Døren.

„Aah, det er kun en sølle arbejdsløs Smed, der er ved at blive tosset,“ svarede Niels Larsen. „Vi er ærlige Folk. Vi kom forbi, Døren stod aaben, og saa kunde jeg som udlært Smed ikke lade være at kikke ind. Men Fingrene greb af gammel Vane Hammer og Jern. Og saa, før jeg vidste af det, slog jeg de Slag. Men jeg beder Dem meget undskylde.“

„Hør, kom lidt ud i Lyset,“ sagde Manden med helt forandret Stemme, „er det ikke en gammel Garder, 410?“

„Er det dig, 23!“ sagde Niels Larsen, da de kom ud. „Jo, nu kan jeg se det.“

Det blev en lang Snak. To Soldaterkammerater, der ikke har set hinanden i en halv Snes Aar, har meget at snakke om. Niels Larsen fik at vide, at hans gamle Kammerat nu var Ejer af sin Faders Gaard; Smedien var ogsaa hans, og her plejede han at have en Mand boende, der baade var Chauffør, Traktorfører og Smed. Den tidligere Smed havde lige overtaget sin Faders Forretning, derfor stod Huset nu tomt.

„Kan du saa ikke bruge mig?“ spurgte Niels Larsen.

„Jo, blot jeg havde vidst det noget før. Jeg er desværre allerede saa langt i Forhandlinger med en anden, at jeg meget vanskeligt kan trække mig tilbage.“

Da de var naaet saa langt i deres Samtale, kom en Pige cyklende og bad Gaardejeren om at skynde sig hjem, der var kommet nogen, der skulde tale med ham.

„Men lad mig faa din Adresse,“ sagde han til Niels Larsen, „hvis der skulde blive noget.“

Da han havde skrevet den op, tog han Pigens Cykle.

„Se bare paa Lejligheden,“ sagde han og sprang paa Cyklen. „Du skal høre fra mig, saa snart jeg véd noget bestemt!“ raabte han, idet han forsvandt om Hjørnet.

De undersøgte hele det tomme Hus, gik fra Rum til Rum.

„Se, Solen laver Vinduer paa Gulvet, men de er skæve,“ sagde Karl, da de stod i den store Stue ud mod Haven.

„Far, hvorfor kan Solen lave Vinduer, hvad Mor?“

Men de svarede ham ikke, de gik rundt i Huset en Gang til med hinanden i Haanden, frygtsomme. De følte begge, at de havde været lige ved at faa det uopnaaelige: fast Arbejde, hele det rummelige Hus, den store Have, Plads og Luft, Lys og Sol. Og havde der mon ikke i den gamle Kammerats Stemme været en Antydning af en lille Mulighed for, at der kunde være Haab for dem endnu?

„Jeg tør ikke tro det. Niels, jeg tør slet ikke haabe paa det,“ sagde hun.

„Ja, 23 er ellers sikker nok,“ sagde han.

Hun slog pludselig Armene om hans Hals og gav sig til at græde.

„Aah, Niels, hvis vi kom til at bo her,“ hviskede hun, „du véd ikke, hvor glad jeg vilde blive.“

„Jo, jeg véd,“ sagde han næppe hørligt. — — —

Postbudet har ikke Ærinde til Smaafolk hver Dag. Og hos Niels Larsen havde han aldrig været ventet med Spænding; men de første Dage efter Udflugten var det anderledes, da saa' og hørte de efter ham paa Trappen. Han skulde jo komme med Brevet. Men han gik næsten altid forbi, og havde han endelig en enkelt Gang Post til dem,

var det ligegyldige Reklamer eller Foreningsmeddelelser.

Dagene krøb af Sted; og det blev snart et Par Uger, siden de havde været paa Landet.

I den første Tid efter Turen havde de talt om Huset og alle de Glæder, der ventede dem. De havde drøftet, hvorledes deres Møbler skulde staa i Stuerne, og lagt Planer om, hvordan de skulde holde Høns og Ænder, og talt om alt det, de skulde dyrke i Haven. Det hele var blevet overvejet og gennemtænkt, sundt og naturligt af to unge Mennesker, som havde deres inderste Rødder fæstet dybt i Landlivets rene Glæder, selv om de i Aaringer havde levet i Byen.

Men Brevet kom ikke.

Da der var gaaet en tre Ugers Tid, og Pengene for Bedstemors Stol næsten var brugt op, besluttede Niels Larsen sig til at telefonere ud og spørge. Uvisheden var ikke til at holde ud.

Men han kom dybt skuffet tilbage. Han havde kun truffet Fruen hjemme, og hun havde sagt, at det vist for længe siden var bestemt, hvem der skulde have Pladsen.

Og Dagen efter kom Brevet.

Det var meget venligt. Men der stod, at det nok desværre ikke vilde lykkes at faa det ordnet.

„Jeg vidste det," sagde Niels Larsen og smed Brevet fra sig. „Jeg har vidst det hele Tiden, inderst inde. Jeg fik en Anelse, da han skrev min Adresse op. Jeg kunde ikke fordrage det. Du véd ikke, hvor mange Gange jeg har faaet min Adresse skrevet op i det sidste halve Aar og saa er blevet smidt ud med Ordene: „Ja, De skal høre fra os, hvis der skulde komme noget."

De skal høre fra os!" raabte han højt, saa det rungede i den stille Stue. „Du kan stole paa, at jeg kan det udenad. De skal høre fra os. Ja, det sagde han ogsaa, selv om han sagde *du* for gammel Bekendtskabs Skyld. Og nu har jeg hørt fra ham! — Farvel, Arbejde! Farvel, Hus! Farvel, Høns og Ænder og Have!" skreg han endnu højere.

„Niels dog, Niels, du kan jo ikke true dig til Arbejde," sagde hans Kone forskrækket.

„Nej," raabte han igen, „heller ikke tigge mig til det. Hvad kan jeg andet end gaa her og drive? Og hvad kan I? I kan gaa her og smaasulte og smaafryse." Han gik hen og rystede sine store, stærke Hænder foran sin Kone. „Hvorfor kan jeg ikke faa noget at bestille? Hvorfor fik jeg dog ikke den Plads?"

„Men hvis nu din Soldaterkammerat havde givet en anden sit Løfte, skulde han saa bryde sit Ord?" sagde hans Kone roligt og saa' ham længe ind i Øjnene. „Det kunde jo være nogle, der trænger mindst lige saa meget som vi."

„Du har Ret, Cecilie, det har du altid," sagde han pludselig mildt. „Du er den bedste Kone paa Jorden. Men derfor er det ogsaa Synd, at vi skal blive fattigere og fattigere."

„Mor, maa jeg faa lidt Mælk?" sagde Karl, men rettede hurtigt sig selv: „Mor, maa jeg be' om lidt Mælk?"

„Vi har ingen Mælk, lille Karl," sagde hans Moder.

„Ja, men kan du da ikke gaa ned og købe noget?"

Hun svarede ikke, hun blev staaende ved sit Arbejde.

„Hører du, Mor; du kan vente med at vaske, hører du, Mor......"

„Ti nu stille, Karl," sagde hun træt og tonløst, som hun ikke havde hørt, hvad Barnet havde spurgt om. Og hun var træt, mere træt end nogen Sinde før. Nu var der gaaet over en Maaned, siden de fik Brevet. Og skønt hendes Mand havde forbudt hende at tale om Pladsen derude, og de ikke de sidste Uger havde nævnt det med et Ord, havde hun dog endnu ikke helt opgivet Haabet. Alt, hvad hendes Mand i den første Uges Tid efter Udflugten havde fortalt om sin gamle Kammerat, havde været saa smukt; og han havde hele Tiden sagt, at kunde man ikke stole paa 23, saa var der ingen Mennesker, man kunde stole paa. Og hun havde ventet

og ventet. Hun havde staaet og lyttet i Entreen paa de Tider, da Postbudet kom forbi; kom der saa endelig en Gang imellem et Brev eller et Kort, greb hun det med rystende Hænder.

Og saa skete der alligevel det, at Brevet fra Soldaterkammeraten kom.

Da Karl var blevet ked af at lege med sine tomme Tændstikæsker, tussede han ud i Entréen og kom lidt efter tilbage.

„Det er fra Posten," sagde han og rakte hende et Brev.

Saa snart hun saa' Konvolutten og Udskriften, slog hun Sæben af Hænderne med et Klask, tørrede sine Fingre og greb Brevet.

Jo, det var Poststemplet. Konvolutten blev flænget. Hun læste.

Saa gik hun et Par Skridt, vaklende, hen til Køkkenstolen og satte sig. Hun var besvimet engang, da hun saa' en Mand blive kørt over af en Sporvogn; nu kom det vist igen; det sejlede for hende, og hun fik den samme bløde, søvntunge Fornemmelse i sit Hoved.

„Mor, hvad staar der i Brevet?" sagde Drengen og gik hen og slog Hænderne i hendes Skød. „Hvad staar der?"

Det gav et voldsomt Ryk i hende, hun rettede sig og tog Barnet paa sit Skød.

„Lille Karl," sagde hun, „lille Karl, der staar, der staar ......"

Og pludselig fik alle de Tanker og Drømme, hun havde haft i de sidste Par Maaneder, frit Løb. Hun gav sig til at fortælle om de store Stuer, om Hønsene, om Ænderne, om alle Blomsterne, de skulde have næste Sommer. Og Barnet afbrød hende med Spørgsmaal; de talte højere og højere, og begge var saa optaget, at de ikke lagde Mærke til, at Niels Larsen kom ind i den halvmørke Entre, hvor han blev staaende og saa' og hørte paa dem.

„Og skal Far ogsaa slaa paa Ambolten, ligesom han gjorde dengang?" spurgte Drengen ivrigt.

„Ja, det kan du tro, han skal," sagde Moderen og tog en Grydeske og slog under Drengens høje Jubel nogle drønende Slag i Gasbordets Zinkplade.

„Hvad gaar der for sig her i min Smedie?" sagde Niels Larsen roligt og kom frem i Køkkendøren.

„Niels — se," sagde hun og pegede paa Brevet, der laa paa Gulvet.

Efter som han læste Brevet, trillede Taarerne ned ad hans Kinder; han gjorde sig ingen Umage for at holde dem tilbage, rystede blot lidt paa Hovedet og tørrede sig et Par Gange med Bagen af Haanden for at kunne se klart.

„I Dag er det mig, der tuder, Cecilie," sagde han med et stort og aabent Smil, da han var færdig med Læsningen. „Det hele er i Orden, vi kan rejse med det samme."

„Ja," sagde hun og puttede sig ind til ham. Hun vilde have sagt saa meget, men det hele samlede sig i et befriende Suk.

„Det var Lykken ved Bedstemors Stol," sagde han stille.

Svar paa Spørgsmaalene Side 12.

1. Fire Aar.
2. Kastiliansk.
3. Regner Lodbrog.
4. Statarisk.
5. Honoré Daumier, den berømte franske Karikaturtegner og Maler (1808—79).
6. Galt.
7. Sydafrika.
8. Fem Aar.
9. „Det Uafvendelige" (1902).
10. Hamburg.
11. Erato.
12. I Trondhjem.
13. Jørgen Myller.
14. Roden.
15. 55° 41' nordlig Bredde.

En Gullaschfrøken.

Fortsat fra Side 27.

Stakkels lille Jane, blot hun kunde taale at faa saa gode Dage. Nogle Menneskers Hjerte blev jo haardt af for megen Medgang. Fru Jensen sukkede. Selv brød hun sig nu ikke mere om at være med til det Selskab. Men naar nu bare Jensen fik Glæde af det, saa var det godt.

Juliane var lige blevet færdig med sin Paaklædning. Hun havde en ny bronzefarvet Crêpe Georgette-Kjole paa, som hun havde faaet til Trautners Middag. Den var pæn og klædte hende nydeligt, men forleden, da hun havde været inde i Byen, havde hun i en Modeforretning set en Slags Turban af rødt Fløjl. Hun havde spurgt paa den, Modehandlerinden havde sagt, at hun var for ung til Turban, men at hun derimod godt kunde slynge et Fløjlsbaand om Haaret. Saa havde hun købt et vinrødt Baand, det gjorde god Virkning mod det lyse Haar og den bronzefarvede Kjole, syntes hun. Hun var endnu knap færdig med at fastgøre Baandet, da hun hørte Entréklokken ringe og straks efter en Mandsstemme. Hun aabnede nysgerrigt sin Dør for at lytte efter, hvem det kunde være.

„Det er lidt tidligt, jeg kommer, men jeg kan jo sidde og snakke lidt med Jensen," sagde Stemmen, som hun straks genkendte som Johans. „Juliane er vel heller ikke færdig endnu, ellers skulde hun da have forandret sig meget," lo han.

„Frøkenen er vist straks færdig," sagde Hedvig. Hun maatte vist have villet tage hans Frakke, for han sagde leende:

„Nej, véd du hvad, Hedvig, jeg kan da nok selv hænge min Frakke op. Men hvad Pokker var det, du sagde — Frøkenen — maa jeg spørge, hvem det er?"

„Frøken Juliane," svarede Hedvig. Juliane kunde høre paa hendes Stemme, at hun havde Besvær med at undertrykke en Latter.

„Siger du nu Frøken til din Veninde?" udbrød han. „Hvad siger du saa til mig? Det kunde nok more mig at høre! Du siger da vel Johan ligesom i gamle Dage, vil jeg haabe."

Men i Stedet for direkte at svare paa, hvad Juliane ved sig selv kaldte hans uforskammede Frækheder, aabnede Hedvig Døren og sagde:

„Vil Herren gaa indenfor, saa skal jeg melde Herren til Hr. Jensen."

„Ha, ha," var det sidste, Juliane hørte. Hun fik hastigt Baandet gjort fast og skyndte sig ned med den Beslutning at sige Johan ren Besked.

Men i det samme ringede det igen. Det var Tvillingerne, der kom. De kvidrede straks løs og gav sig god Tid, mens de pudrede sig og fik Haaret ordnet.

„Hvem er det, der er kommet?" spurgte Gyda, da hun fik Øje paa Hatten og Overfrakken.

„Det er Assistent Ulmer."

„Næh, er det muligt, er han her i Aften?" kom det henrykt fra dem begge.

Hedvig havde imidlertid hjulpet dem af med Overtøjet og aabnet Døren for dem. Juliane præsenterede Johan efter at have hilst paa ham med nogen Stramhed. Julianes Forældre kom stilfærdigt ind og placerede sig i en lille Hjørnesofa, hvor de forholdt sig tavse, ængstelige for at støde an. Tvillingerne kastede sig henrykt ind i en Samtale med Johan. Juliane hørte ham lidt efter udbryde, mens hun selv bød Vanda og Rolf Sevaldsen velkommen:

„Ja, vi har saamænd kendt hinanden, fra vi var ganske smaa og laa og rodede i Rendestenen omme i Havnegade — Trekløveret kaldte Naboerne Juliane og Hedvig og undertegnede, og vi udmærkede os ikke ved Artighed."

(Fortsættes i næste Nr.)

Mønster-Kupon Nr. 5 (31/1 33)

Husk, at hvert Mønster koster 20 Øre + Porto (indenbys 10 Øre, udenbys 15 Øre), naar denne Rekvisition benyttes, ellers 50 Øre + Porto. Ved skriftlige Ordrer medsendes Beløbet i Frimærker. Mønstrene haves kun paa Lager i et Aar.

Udbedes Mønster Nr. ....

....

Navn ....

Adresse ....

....

Indsendes til „Hjemmet"s Mønsterafdeling, Gutenberghus, København K.

Hvid og Brun

Straks, naar De skænker en Curaçao Heering, mærker De dens særegne orangemættede Bouquet. Drik den — men drik den langsomt — og drøm Dem til den fjerne hollandsk-vestindiske Ø, som har givet Likøren Navn, og hvor den glødende Sol modner de særlige Oranger, hvis Skal skænker Curaçao Heering sin helt ejendommelige Velsmag.

Cherry Brandy HEERING
Liqueur Palmet HEERING
Cacao-Likør HEERING
Lilla Likør HEERING

CURAÇAO HEERING

Hejt Dem ved Navnet Heering

PETER F. HEERING — GRUNDLAGT 1818
FIRMAET MED VERDENSRY

NYHED!

Køb "ARE" Strikkemaskine. Paa denne Maskine kan man, selv uden Vanskelighed, fremstille Strikkevarer, som købes af enhver. Garn leveres. Arbejdet passer alle. — Sikker Indtægt. Skriv efter Katalog.

FIRMAET: "ARE"
Dronningensgade 4 · Oslo

Skal Deres Næse nu have Pudder igen?

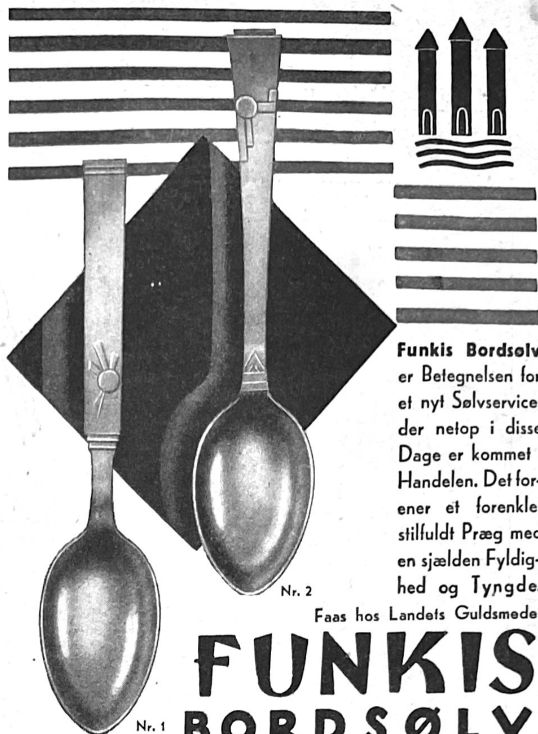
Hvorfor bruge en Pudder, der stadig maa fornyes? Det er da latterligt — særlig naar De kan faa Pudder, der altid sidder godt. Den berømte parisiske Poudre Tokalon er baade billigere og mere besparende, fordi det indeholder Crèmeskum. Og hvad mere er, den beskytter virkelig Deres Hud mod kold, skarp Vind og Fugtighed. Heller ikke vil Dans i en overhedet Sal skade Deres Teints Ynde. Poudre Tokalon er saa fint, at det overhovedet ikke ses paa Huden. Og hvilken vidunderlig Parfume! Let og flygtig, men fintduftende og bedaarende.

Compact-Pudder Tokalon og Compact-Rouge indeholder nu Crème-Skum. De holder begge godt fast. Dette er noget nyt, noget vidunderligt og bedre.

GRATIS — Ved særligt Arrangement med Fabrikanterne, kan enhver Læserinde af dette Blad nu faa en ny Luksuspakke indeholdende det følgende: En Tube Crème Tokalon, Biocel, Hudernærer, rosa, for Natten; en Tube Crème Tokalon, hvid (ikke fedtende) for Dagen; en Æske Tokalon Crème-Skum Ansigtspudder (angiv den ønskede Farve), ogsaa Prøver af fire gangbare Farver i Pudder. Send 50 Øre i Frimærker til Porto-Omkostninger, Emballage og andre Udgifter til: A/S Hother Hellenberg, Afd. 2 L., Rosenvængets Allé 15, København Ø.

Poudre-Tokalon

med Crèmeskum

Funkis Bordsølv er Betegnelsen for et nyt Sølvservice, der netop i disse Dage er kommet i Handelen. Det forener et forenklet stilfuldt Præg med en sjælden Fyldighed og Tyngde.

Faas hos Landets Guldsmede.

FUNKIS BORDSØLV

HORSENS SØLVVAREFABRIK

Moderne Ure paa Afbetaling

tilbydes paa lempelige Vilkaar, saaledes at Udgiften næsten ikke mærkes. Vi anbefaler særligt:

Nr. 469. Gentleman-Armbaandsur som Afb. 10 Aars garanteret Gulddouble, 15 Stenes Ankerværk. Fornem, moderne Facon. Brudfrit Patent-urglas. 38 Kr. med 4 Kr. pr. Md.

Nr. 474. Jernbanelommeur med støvtætte Kapsler og selvlysende Tal. 14 Kr. med 3 Kr. pr. Md.

Nr. 475. Damearmbaandsur, elegant Model, Aars gar. Gulddoublé. Prima Schweizerværk. Sort Moirebaand. Pris 18 Kr. med 3 Kr. pr. Md.

Nr. 476. Damearmbaandsur, ægte 14 K. Guld, svære Kapsler. Lille fornem Luxusmodel. Guldskive og Guldtal. 15 St. Ankerv. Pris 48 Kr. m. 6 Kr. pr. Md.

Nr. 477. Sølvherrelommeur. Smuk moderne Facon med Guldkanter. 15 Stenes Ankerværk. Pris 36 Kr. med 4 Kr. pr. Maaned.

Paa alle Ure 2 Aars skriftlig Garanti. 15 % Rabat for kontant. Returret indenfor 3 Dage. Skriv til eller besøg **Hansa Urlager** (Afd. A). Larsbjørnstræde 5, Kbh. K.

Damehotel

Hyggelige Hotelværelser m. varmt og koldt Vand. Med eller uden Pension. Centralvarme. Badeværelser. Elevator. — Middagsabonnement for Damer og Herrer. . . . . Billige Priser . . . .

FREDERIKSGADE 21
København. Telf. C. 10188.

En proper Næve

renser den sorteste Haand paa 1 Minut!

50 Øre pr. grøn Daase.

Deres Købmand har den.
Vogt Dem for Efterligninger.
Fabr.: Einar Egense, Kbhvn. Str.

Køb Tom! 25 Øres

GULD-BARRE

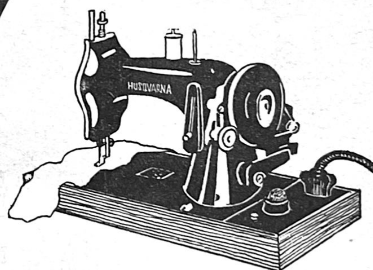
BITTER - FLØDE - CHOKOLADE
EVENTYRLIG STOR OG GOD

Aah! den borende, rødglødende Smerte, Martrende! Et Allcocks porøse Plaster vil tage alle Smerterne væk. Dets lindrende Varme vil gaa lige til Smertens Rod, kølende og lindrende – ikke kun for et Øjeblik – men hver Dag og hver Nat gør det sit Arbejde, men De gør Deres. Bryst – Ryg – Skuldre – Knæ, hvorsomhelst der er en jagende Smerte, fjern den med et Allcocks orøse Plaster. – ALLCOCKS, husk Navnet. De kan ikke vente, Efterligninger skal fjerne Smerten. – Faas paa alle Apotekerne. General-Repr.. Pharmacal Trading Company Ltd., Rosenvængets Allé 15, København Ø.

ALLCOCK'S PORØSE PLASTER Trækker Smerterne UD.

Gratis

De behøver blot at udfylde og indsende nedenstaaende Kupon, og vi sender Dem *gratis* en rigt illustreret Brochure om Verdens bedste Symaskiner, de berømte HUSQVARNA med det svenske Staal, som nu kan købes paa nedenstaaende fordelagtige Vilkaar. For saa lidt som 2 à 3 Kroner om Ugen (i Landdistrikterne tilsvarende pr. Maaned) kan De faa en af disse pragtfulde, moderne Symaskiner, som udfører alt Syarbejde enestaaende let og hurtigt. Har De en gammel Maskine, tages den i Bytte, og vi demonstrerer med Glæde en ny HUSQVARNA i Deres eget Hjem, uden mindste Forpligtelse. — Indsend Kuponen i Dag!

HUSQVARNA

Nordens eneste Symaskine-Fabrik.
Eneforhandler for Danmark: *H. Rothenborg,* Holmens Kanal 3, Kbh. K.
Telefon Central 1876

KUPON

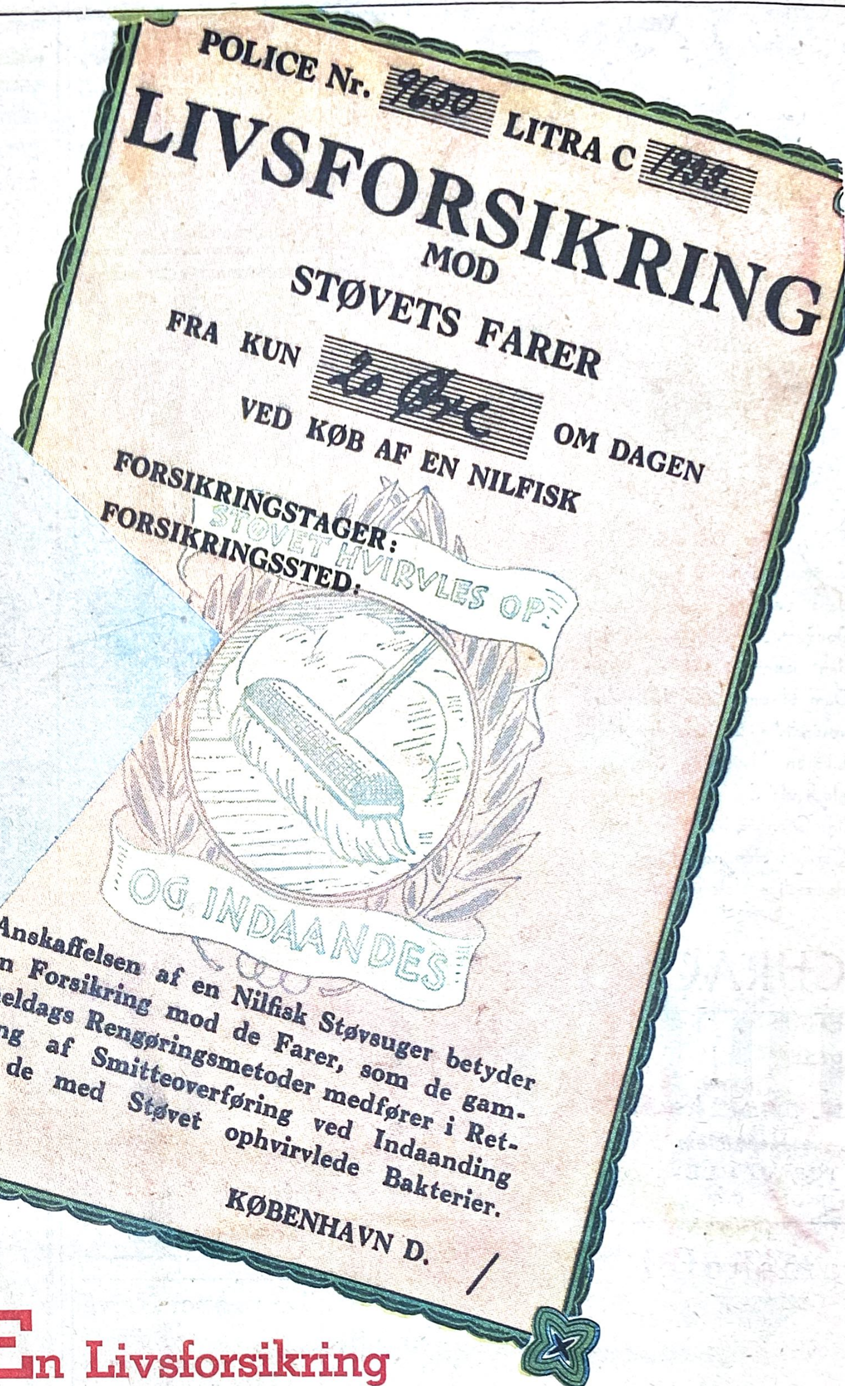
Brochuren om Verdens bedste Symaskine sendes gratis og portofrit. Klip Kuponen ud og send den i Dag.

H. Rothenborg, Holmens Kanal 3, København K.
Send mig Brochuren omgaaende.

Navn: ....
Stilling: ....
Adresse: .... Hj. 31/1

Dagspressen skriver:

Statsanstalten udbetaler Januar-Februar 1933 som Bonus 18 Millioner Kroner for Tiden fra 1926 til 1930.

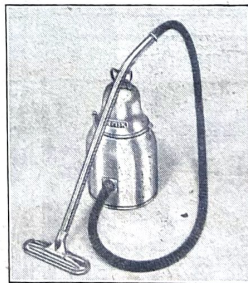

Nilfisk beholder sin Værdi

En Livsforsikring for 20 Øre om Dagen

Nilfisk Støvsugeren er den bedste Forsikring mod Støvets Farer, og for 20 Øre om Dagen i et begrænset Tidsrum faar De en livsvarig Tilvækst til Deres Bohave. ● Nilfisk er Støvsugeren med de fleste Fordele. Nilfisk er dansk Arbejde. ● Nilfisk hører til de skattefrie

Formuegenstande. ● Nilfisk skaaner Bohavet, erstatter Husassistent og sparer paa Sygdomskontoen. ● Nilfisk er den fordelagtigste Pengeanbringelse. ● Nilfisk beholder sin Værdi, medens Pengene let kan falde i Værdi. ● Forlang gratis Katalog tilsendt.

• KUPON •

Undertegnede ønsker gratis tilsendt et illustreret Katalog over Nilfisk

Navn ____________________

Stilling ____________________

Adresse ____________________

HJ.

• Nilfisk •

A/S FISKER & NIELSEN
KØBENHAVN F. • TELEFON 9650
Aut. Forhandlere over hele Landet

NY STØJFRI MODEL
Leveres paa Ratebetaling

Tre forskellige Modeller til Husholdningsbrug og talrige Special-Mundstykker.

EGMONT H. PETERSENS KGL. HOF-BOGTR. - KØBENHAVN